

1886—Α΄.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΟΓΔΩΟΝ, 1886—ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

Ἰδρύθη ἐν ἔτει 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1886

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἄδειας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσῷ φρ. 6.

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα καὶ ἔτησια, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ»

Ἀδέτου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς σταλλομένου φρ. 2,80
 Καρτοδότην * 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς σταλλομένου * 4—

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδοθεμένοι τόμοι.

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

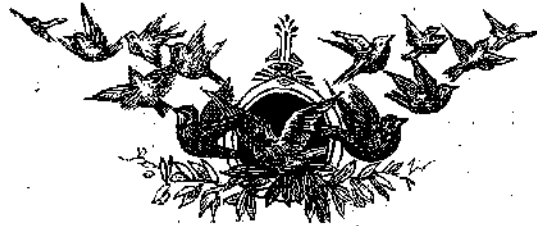
	σελ.		σελ.
Ἀετὸς (ὁ) καὶ ἡ ἀρχὴν (μετὰ εἰκόνας).....	77	Μεγαλύτερος (ὁ) ἀδελφός.....	77
Ἀκούσιος (ὁ) μάντις, (μετὰ 2 εἰκόνων).....	27, 48	Μεταμρφωσις (ἡ) τοῦ Μανωλάκη (μετὰ εἰκόνας).....	142
Ἀλληλογραφία τῆς ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ. 15, 31, 47, 63, 79, 95, 111, 126, 142, 159, 175, 186		Μηχανικὸν (τὸ) ἔλασιν, (μετὰ εἰκόνας).....	13
Ἄλλη μεταμρφωσις τοῦ Μανωλάκη (μετὰ εἰκό- νας).....	173	Μικρὸς (ὁ) καλλιτέχνης.....	134
Ἀλώπηξ καὶ λύκος.....	54	Μικρὸς (ὁ) οἰκογενεὶάρχης.....	9
Ἀνταλλαγὴ (ἡ).....	149	Μικρὸς (ὁ) φιλόπατρις (διάλογος).....	33
Ἀπερίσκεπτος ἐπιθυμία.....	43	Μυστικὸν(τὸ).....	56
Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς κυναρίου.....	167	Μυστικὸν (τὸ) (δραμάτιον).....	171, 183
Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ ἑσπέραι (μετὰ εἰκόνας)...	169	Νεράιδα (ἡ) (κωμῳδία) (μετὰ 3 εἰκόνων).....	58, 183
Ἀρνάκι (τὸ) (μετὰ εἰκόνας).....	108	Ὀλομόναχη (μετὰ εἰκόνας).....	92
Ἄσμα (τὸ) τῆς ἀηδόνας.....	90	Ὀνειρον (τὸ) ἑνὸς τυλοκόπου.....	119
Ἄς το ἀκούσουν οἱ πολὺ περιεργαί (μετὰ εἰκόνας)	46	Ὀνος (ὁ) καὶ οἱ τρεῖς κύριοί του.....	110
Βράχος (ὁ) τῶν γλάρων, (μετὰ 67 εἰκόνων) 1, 16, 36, 49, 71, 81, 101, 113, 129, 145, 161, 177		Ὅταν θά γίνω μητέρα.....	181
Βιβλία (τὰ) τοῦ Μιμῆ.....	27	Παιγνίδια (μετὰ 10 εἰκόνων).....	125, 140, 158
Γνωστοποίησις ἐνδιαφέρουσα.....	16	Παιδικὴ (ἡ) ἡλικία ἑνὸς μειοκοπιῶ (μετὰ εἰκόνας).....	68
Δέν εἶνε λαίμαργος (μετὰ εἰκόνας).....	57	Παιδικὸν πνεῦμα, 14, 31, 78, 95, 110, 126, 142, 159, 175, 186	
Δέν ἐλησμένης, (μετὰ 4 εἰκόνων).....	22	Πάνινη (ἡ) κούκλα.....	150
Διασκεδαστικὸν πείραμα (μετὰ εἰκόνας).....	88	Παρεκκλήσιον (τὸ) τοῦ δάσους.....	182
Δύο καλοὶ φίλοι, (μετὰ εἰκόνας).....	120	Πετανοὶς (ὁ) τοῦ κωδωνοστασίου.....	109
Δύο (οἱ) σκουρῖται.....	55, 66	Πετροκόπος (ὁ).....	86
Ἐνοχος (ὁ) λύκος.....	14	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 188	
Ἐορτὴ (ἡ) τοῦ πάππου.....	141	Πτωχὸς (ὁ) λεμβόχος.....	30
Ἱστορία (ἡ) τοῦ κούρεως Ἀλῆ-Κιράλ (μετὰ 2 εἰ- κόνας).....	153	Σγουρομάλης (ὁ) καὶ ἡ Ἀντωνία (μετὰ εἰκό- νας).....	185
Κοκκιωμένη (ἡ) (μετὰ εἰκόνας).....	152	Σελήνη (ἡ) εἶνε ἄστατος (μετὰ εἰκόνας).....	89
Καρτέρι (τὸ) (μετὰ εἰκόνας).....	29	Στρατηγὸς (ὁ) Ἀντωνάκης (μετὰ 2 εἰκόνων).....	136
Καταμερισμὸς (ὁ) τῶν ἔργων.....	122	Συμπόσιον (τὸ) τῶν πτωχῶν παιδίων.....	100
Κοσκιούσκας (ὁ) (μετὰ 2 εἰκόνων).....	97	Συνεισφορὰ (ἡ) τῆς μικρᾶς Ἀγλαίας.....	118
Κωστᾶκης (ὁ) καὶ τὸ ἑμαδάκι του (μετὰ εἰκόνας).....	45	Ταξείδιον εἰς Ἀθήνας.....	138
Λύκος (ὁ) καὶ ὁ κούκος (μετὰ εἰκόνας).....	94	Τέσσαρες (οἱ) ἀνεμοὶ τοῦ οὐρανοῦ.....	30
Μάγειρος (ὁ) καὶ ὁ γάτος.....	174	Τετραπῆδία (ἡ) (μετὰ εἰκόνας).....	124
Μαγικός (ὁ) πίναξ.....	107	Τὰξ (ὁ) (μετὰ εἰκόνας).....	65
		Τρεῖς ἡμέραι σχολῆς (μετὰ 2 εἰκόνων).....	7
		Φόθος (ὁ).....	157
		Φωλεὰ (ἡ).....	174

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

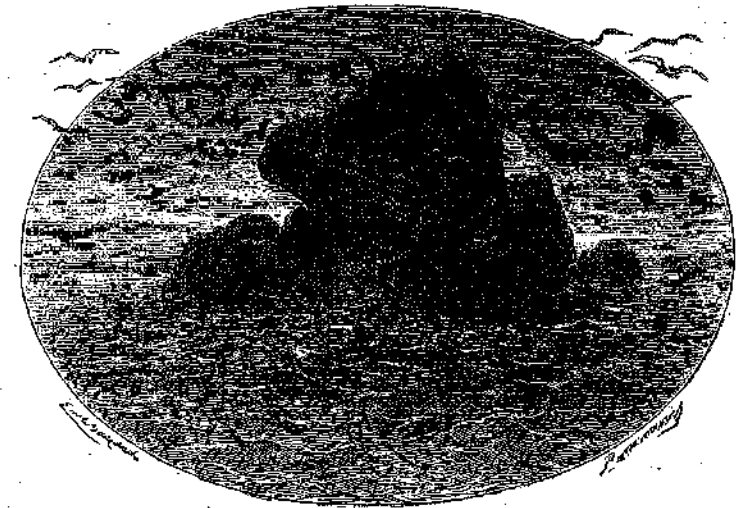
	Σελ.	Σελ.	
Ἕσθια τῆς Ἀναστάσεως.....	101	Πονεῖαι (τὸ).....	151
Καλὸν (τὸ) καὶ τὸ κακὸν παιδίον.....	90	Πουλίκια (τὰ).....	170
Κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου (μετὰ εἰκόνας).....	24	Πρῶτη (ἡ) ἀνάγνωσις.....	26
Κυριακὴ (ἡ) προσευχὴ.....	126	Τρεῖς (οἱ) κρίνοι (μετὰ εἰκόνας).....	12
Μαρμαρᾶς, σιδηρουργός, βαρλοποτιδὸς.....	133	Χαιρετισμοὶ (οἱ) τῆς Παναγίας.....	93

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 130 εἰκονογραφίας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκδηματικοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΔΩ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ.]

Α'

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΙΘΩΝΗΣ

Ἐὰν παρατηρήσετε εἰς τὸν χάρτην τῆς Γαλλίας πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τὸ ὅποιον βλέπει πρὸς τὸν Ὠκεανὸν, θὰ ἀνακαλύψετε μικρὸν χωρίον παράλιον μὲ μικρὸν λιμῆνα, ὀνομαζόμενον Πούλιγγον. Τὸ χωρίον τοῦτο εἶνε καθαρὸν καὶ τερπνόν, ἡ παραλία του εἶνε ὀμαλὴ καὶ ἀσφαλῆς, καὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἐξασφαλίζουν λόφοι ἀμμώδεις καὶ βράχοι, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ οἰκίσκoi τῶν κατοίκων, οἱ ὅποιοι εἶνε πάντες σχεδὸν ἀλιεῖς καὶ ἐργάται τῶν ἀλυκῶν. Ὑψηλὰ δὲ εἰς τὸν ἀέρα δόλην τὴν ἡμέραν πετοῦν γλάροι, καὶ σχηματίζουν διαφόρους κύκλους· ὡς φαίνεται θά τους ἀρέσκη πολὺ τὸ μέρος τοῦτο. Ὅλιγα βήματα μακρὰν τοῦ χωρίου εἶνε μικρὸν δάσος ῥητινοφόρων δένδρων, τῶν ὁποίων ἡ ὑγιεινὴ ὀσμὴ ἀναμιγνύεται μὲ τὴν ὑγιεινὴν ὀσμὴν τῆς θαλάσσης.

Κατὰ τὸ ἔτος 1854, περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, μετὰ μεσημβρίαν ἦλθε τὸ λεωφορεῖον καὶ ἐστάθη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου. Πρώτη κατέβη ἐκ τοῦ λεωφορείου γυνὴ νέα, ἔπειτα κατέβη μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποιον ἐπῆρεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τελευταία ἐπῆρθη ἡ ὑπερήτρια. Τὸ παιδίον ἦτο ὠχρὸν, ἰσχνὸν καὶ καταβεβλημένον, καὶ ἐφάνετο ὅτι ἦτο μόλις πέντε ἐτῶν, ἐν ᾧ πράγματι ἦτο ἕξ καὶ κατὶ περισσότερον μάλιστα. Ἡ νέα γυνὴ ἐφέρει μαύρη, ἀλλὰ τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της, τὸ ὅποιον ἐκάλυπτε βαθυτάτη λύπη καὶ μελαγχολία, ἐξέφραζε πολὺ καλλίτερα τὴν κατάστασίν της παρὰ τὸ χρῶμα τῶν ἐνδομάτων της. Τὰ πράγματά της τὰ ὅποια ἐξεφόρτωσε τὸ λεωφορεῖον ἐπὶ τῆς παραλίας, εἰδείκνυσον ὅτι οἱ τρεῖς οὗτοι ἐπιβάται δὲν ἤλθον νὰ μείνωσιν ὀλίγας μόνον ὥρας εἰς τὸ χωρίον. Καὶ πράγματι μόλις ἐπάτησε τὸν πόδα της κατὰ γῆς, καὶ εὐθὺς ἐζήτησε νὰ εὔρη κατοικίαν νὰ τὴν

ΕΤΟΣ Η' — ΤΕΥΧΟΣ 1^{ον}.

ΤΟΜΟΣ Θ' — Ι

ενοικίαση διά πολλούς μήνας. Ἀλλά δὲν εἶχε καὶ πολλὰς ἀπαιτήσεις διότι τὴν ἐφθάνον δύο μόνον δωμάτια, ἀλλὰ μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι τὸ δωμάτιον, ὅπου θὰ ἔμενον αὐτὴ μὲ τὸν υἱὸν τῆς, τὸ ἤθελε νὰ εἶνε εὐρύχωρον, εὐάερον, εὐήλιον καὶ νὰ βλέπῃ πρὸς τὴν θάλασσαν. Εὐκόλως εὗρηκε δύο δωμάτια, ὅπως τὰ ἤθελεν, εἰς τὴν κατοικίαν καλοῦ πηγὸς ἀλιεῶς οἰκογενειάρχου.

Τὸ καλλίτερον δωμάτιον ἦτο ἀνώγειον, καὶ ἦτο ἔκως το ἤθελεν, ἀλλὰ ἦτο γυμνὸν καὶ πολὺ μέτριον. Ἀλλ' ὅμως ἐντὸς τῆς ἡμέρας το ἐσυγύρισε καὶ το ἔκαμε κομψότατον. Ὅπως τὰ πτηνὰ κτίζουν τὰς φωλεὰς τῶν ὠραίας καὶ κομψὰς μὲ ὀλίγας τρίχας, μὲ ὀλίγον μαλλίον καὶ μὲ ὀλίγον βρῦον, ἀπαράλλακτα καὶ αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ συγυρίσῃ καὶ νὰ

• ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ ΕΣΤΑΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ • (Σελ. 1)

στολισαὺν ἐν δωμάτιον μὲ τὸ τίποτε. Ἐκρέμασε λοιπὸν παραπετάσματα εἰς τὴν κλίνην τοῦ υἱοῦ τῆς, λευκὰ ὡς τὴν χιόνα, ἐκρέμασεν εἰς τὰ παραθύρα ἄλλα παραπετάσματα χρωματιστά, ἔστρωσεν εἰς τὸ πάτωμα μίαν ψάθαν, καὶ ἐσάεπασέ μὲ ἐν σάλι τὸ παλαιὸν τραπέζιον ἐπὶ τοῦ ὁποῦ εἶχε τὰ βιβλία τῆς, τὰ ἐργόχειρά τῆς, τὰ κτενία τῆς καὶ ἄλλα διάφορα χρήσιμα πράγματα. Ὁ βίος τῆς ἦτο τακτικὸς καὶ ἡσυχός. Ὅλην τὴν ἡμέραν σχεδὸν ἦτο ἔξω μαζὶ μὲ τὸν υἱὸν τῆς, τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν ἄφινεν ἀπὸ πλησίον τῆς, διὰ νὰ τὸν συνηθίσῃ κατ' ὀλίγον εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὸν σφοδρὸν ἀνεμὸν, εἰς τὰ πιτυλλίσματα τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν αἰφνίδιον καὶ βραχδιαίαν βροχὴν. Διὰ νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ νὰ μὴ ἐξέλθῃ ἔπρεπε νὰ εἶνε πάρα πολὺ κακὸς καιρὸς. Συχνότατα ἐπῆγαινε καὶ ἐκάθητο εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ αἰγιαλοῦ, καὶ ἐν ᾧ τὸ ἀγαπητὸν τῆς τέ-

κνον, τὸ τόσο ἀδύνατον, τὸ τόσο λεπτὸν ἔπρεχε καὶ ἐπῆδα ἐπάνω εἰς τὰς μικρὰς ὑφάλους, ἢ μῆτηρ ἐκέντα ἢ ἐπλεκε χωρὶς νὰ ἔσκολλῃ τὸ βλέμμα τῆς ἀπ' ἐπάνω του, καὶ ὀλονὲν ἐνθαρρύνουσα αὐτὸ διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς τῆς.

Ἀφ' οὗ δὲ τὸ παιδίον ἐκουράζετο, καὶ δὲν εἶχε πλέον δύναμιν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ θαλάσσια παιγνίδια του, τὴν παρεκάλε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τότε ἢ μῆτηρ ἐσπρόντο, τὸ ἐτύλιγεν ὄλον μὲ τὸ σάλι ἢ μὲ τὸ ἐπανωφόριον, καὶ το ἐξήπλωνεν ἐπὶ τῆς ἄμμου ἢ ὁποῖα ἦτο ζεστή ζεστή ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ ἔκαμνε τὸ στήθος τῆς προσκεφάλαιον, τὸ ἐκουνοῦσεν ὀλίγον ὡσπὴν μωρὸν παιδάκι καὶ το ἀπεκρίμιζεν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς. Πολλάκις τὴν εἶδον οἱ χωρικοὶ ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἔχουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν υἱὸν τῆς. Καὶ ὅταν ἐνόκτωνεν, ἔστρωνε μόνη τῆς τὴν κλίνην του, καὶ ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του ἕως ὅτου ἤθελε κλείσῃ τὰ βλέφαρά του. Αἱ, τότε πλέον ἠούχαζεν ἢ καλὴ μῆτηρ, καὶ ἦτο ἐλευθέρᾳ νὰ κάμῃ ὅ τι ἤθελε. Ἐκάθητο λοιπὸν εἰς τὸ τραπέζιον τῆς καὶ ἔγραυεν ἄρας ὀλοκλήρους, ἢ γραφίς ἔπρεχεν ἐπὶ τοῦ χαρτίου χωρὶς τὸν παραμικρὸν ὑπόπον. Ἡ φιλόστοργος μῆτηρ ἐνεπιστεῦετο εἰς τὸ ἄψυχον χερτίον τοῦς φόβους τῆς, τὰς ἐλπίδας τῆς, καὶ τὴν στοργὴν ἢ ὁποῖα ἐπλημμύρει τὴν ψυχὴν τῆς.

Τοιοῦτον βίον ἔζη εἰς τὸ χωρίον ἢ κυρία Εἰρήνη. Οἱ κάτοικοι τοῦ λιμένος δὲν εἴξευραν περὶ αὐτῆς τίποτε περισσώτερον, παρ' ὅσον ἔβλεπον μὲ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμοὺς τῶν ἀλλὰ καὶ δὲν ἤθελον νὰ μάθουν περισσώτερα, διότι πρέπει νὰ εἴξεύρετε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οἱ φιλόπονοι, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὴν ἐργασίαν, δὲν εἶνε πολὺ περίεργοι. Ἐκτὸς τούτου δὲν ἔβλεπον καὶ τίποτε παράξενον ἐπάνω εἰς τὴν κυρίαν Εἰρήνην ἔβλεπον μίαν μητέρα περιποιημένην τὸ τέκνον τῆς.

Β'

ΧΑΡΑΙ ΚΑΙ ΛΥΠΑΙ

Ὅσοι εἶχον γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν κυρίαν Εἰρήνην καὶ τὸν σύζυγόν τῆς τὰ πρώτα ἔτη τοῦ γάμου τῶν, ἠδύναντο πολὺ καλὰ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι εὐτυχεῖς. Καὶ οἱ δύο τῶν ἦσαν ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, καὶ μόνην περιουσίαν εἶχον τὴν ναύτητά τῶν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν, νεότητα ἐ-

τιμον, ἀγάπην εὐλικρινή. Ὅσῳ κατ' ἀρχὰς ἔζων πολὺ μέτρια καὶ σχεδὸν μὲ στενοχωρίαν. Ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἀπηλλάκοντο, καὶ μετὰ χαρᾶς ἐπέρασαν τὰς κακὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς τῶν, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν δειρήκεσαν πολὺ, διότι καὶ οἱ δύο τῶν ἦσαν νέοι φιλόπονοι. Ὁ σύζυγος ἦτο κατ' ἀρχὰς ὑπάλληλος μεγάλου ἐμπορικοῦ καταστήματος τῆς πρωτεύουσας, ἀλλὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς φιλοπονίας του, καὶ τῆς εὐφροίας του καὶ τῆς τιμιότητός του, κατώρθωσε νὰ γίνῃ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος, καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη κύριος καὶ ἰδιοκτήτης. Ἀλλὰ καὶ ἡ σύζυγος του δὲν ἐκάθητο μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, εἰργάζετο καὶ αὐτὴ. Τότε μόνον ἢ οἰκογένεια εἶνε εὐτυχῆς, ἀδιάφορον εἰάν εἶνε πτωχὴ ἢ πλούσια, ὅταν καὶ ἡ σύζυγος βοηθῇ τὸν ἄνδρα τῆς διότι ὁ γάμος εἶνε μίᾳ εταιρείᾳ, μίᾳ συντροφίᾳ, καὶ πολὺ κακὰ κάμνουν, πολὺ ἐξευτελίζου τὴν γυναῖκα ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὴν θέλουσι μόνον διὰ νὰ στολίξῃ τὴν οἰκίαν, ὡς νὰ ἦτο ἄψυχον πολυτελὲς ἐπιπλὸν τῆς οἰκίας, καὶ ὄχι οἰκοδεσποινὰ καὶ σύντροφος τοῦ ἀνδρός.

Ἄν καὶ ἦσαν τώρα πλούσιοι, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐλησμόνου τὴν πτωχείαν τῶν, καὶ δὲν ὑπερηφανεύθησαν διότι ἔλεγον ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν κόσμον τούτου δὲν εἶνε μόνον νὰ ἀποκτήσῃ πλοῦτη, ἀλλὰ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ πλοῦτη καὶ διὰ τὴν ἰδίαν του εὐτυχίαν, καὶ πρὸς ὄφελος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ὅσον ἠῆξαν τὰ πλοῦτη τῶν, τόσο ἠῆξαν καὶ ἡ ἀγάπη τῶν. Ἀπέκτησαν καὶ τρία τέκνα χαριέστατα, τρία ἀγοράκια εὐμορφα εὐμορφα ὡς τὴν

ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου, καὶ τὰ ἡγάπιον δὲν εἴξεύρετε πόσον! Ἀλλ' οἴμοι! τὰ τρία ἐκεῖνα ἀγγελᾶκια, ἢ χαρὰ τῶν γονέων τῶν, ἔγιναν αἰτία λύπης μεγάλης.

Τὸ μεγαλύτερον ὅταν ἔγινεν ἔξ ἑτῶν, ἐν ᾧ ἔως τότε ἦτο δροσερὸν καὶ εὐρωστον, αἰφνης ἐκτριπίσεν, ἐμπαρήθη, ἐβασανίσθη ὀλίγους μῆνας καὶ ἔπειτα ἀπέθνε. Δὲν σας λέγω τὴν λύπην τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός· τί νὰ σὰς τὴν εἶπω; εἶνε ποτε δυνατόν νὰ τὴν παραστήσῃ τις; Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς τὸν κόσμον τούτον πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ πληρώσῃ ἀκριβῶς τὴν εὐτυχίαν του, ὃ βέβαια οἱ δυστυχεῖς οὗτοι γονεῖς τὴν ἐπλήρωσαν, καὶ τὴν ἐπλήρωσαν ἀκριβῶς ἀκριβῶς μὲ τὸν θάνατον τοῦ τέκνου τῶν. Ἠλίθιον δὲ ὅτι ἡ πληρωμὴ αὕτη ἦτο ἀρκετὴ, καὶ ὅτι δὲν ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ δώσουν ἄλλο τίποτε.

Ἀλλ' ὅμως μετὰ δύο ἔτη καὶ τὸ δεῦτερον τέκνον ἔσβυσε καθὼς τὸ πρῶτον. Ὅταν καὶ αὐτὸ ἔγινεν ἔξ ἑτῶν, ἤρχισε νὰ μαραίνεται, νὰ φθειρεται ἢ ὀγίειά του, καὶ οὔτε ἡ ἐπιστῆμη τῶν λατρῶν, οὔτε ἡ στοργὴ τῶν γονέων κατώρθωσε νὰ το σώσῃ. Ἀπέθανε μὲ τὸ μείδιμα εἰς τὰ χεῖλη, καὶ τὰ χερσάκια

• ΕΠΕΣΤΡΕΦΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΚΑΛΑΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΗΣ • (Σελ. 2)

τοῦ ἐσφιγγόν ἐλαφρὰ τὸν λαιμὸν τοῦ πατρὸς του. Ὅσῳ ἐκ τῶν τριῶν ἀδελφῶν ἀπέμεινε μόνος ὁ Στέφανος. Φαντασθῆτε τώρα τὸν καθημερινὸν φόβον καὶ τρόμον τῶν ἀτυχῶν γονέων, ὅταν ἔβλεπον ὅτι τὸ μονακρῖνον τέκνον τῶν ἐπληρώσει νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἡλικίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸ δρέπανον τοῦ Θανάτου ἐθέρισε τὰ δύο ἄλλα! Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισίαν τῶν, ὅταν παρατήρησαν τὰ πρώτα συμπτώματα τοῦ μαρasmus! Ὁ Στέφανος ἐμαραίνεται ὡς ἄνθος, τὸ

ὅποιον δὲν ποτίζεται τακτικά, καὶ ἡ ἀσθένεια ἐπροχωρεῖ μὲ μεγάλην ὀρμήν. Προσεκάλεσαν ἕνα ἕνα πάντας τοὺς διασήμους ἰατροὺς, καὶ δὲν εἰζευρον πλέον πού νὰ καταφύγουν!

Πλησίον τῆς οἰκίας των, εἰς τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἐκάθητο ἰατρός τις, ὁ ὅποιος βέβαια δὲν εἶχε μεγάλην φήμην, ἀλλὰ ἐκεῖ εἰς τὴν συνοικίαν εἶχεν ἀποκτήσῃ ὑπόληψιν καλοῦ καὶ τιμίου ἰατροῦ. Ἀπερξίσαν λοιπὸν νὰ καταφύγουν καὶ εἰς αὐτὸν καὶ τὸν προσεκάλεσαν. Ὁ ἰατρός εὐθὺς ἔτρεξε προθύμως. Ἦτο δὲ ἄνθρωπος γλυκύς, ὀλίγον τι μελαγχολικός,

Ἡ ΓΡΑΦΙΣ ΕΤΡΕΧΕΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΡΤΟΥ

εἶχεν ὀφθαλμοὺς ωραίους καὶ βλέμμα διαπεραστικόν. Ἦκουσε μετὰ προσοχῆς τὴν διήγησιν τῶν γονέων, ἡ ὅποια συχνὰ διεκόπητο ὑπὸ τῶν δακρύων καὶ τῶν λυγμῶν, καὶ ἀφ' οὗ ἐξήτασεν ἐπιμελῶς τὸ ἄρρωστον παιδίον, ἐστάθη ἀκίνητος καὶ σιωπηλός.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας εἶπε πρὸς τὴν ἀπαρηγόρητον μητέρα:

«Κυρία μου, ἕνα μόνον ἰατρὸν εἰζεύρω εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἕνα μόνον, καταλαμβάνετε; ὁ ὅποιος νὰ δύναται νὰ σώσῃ τὸν υἱὸν σας!

— Ποῖος εἶνε; πῶς ὀνομάζεται; ἀνεφώνησεν ἡ μήτηρ ἐκπληκτός.

— Βεβαίως δὲν εἶμαι ἐγὼ, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Ὁ ἰατρός ὅμως, τὸν ὅποιον ἐγὼ ἐγνοῶ, εἶνε ὁ διδάσκαλος ὄλων μας. Εὐτυχῆς εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ἂν κατορθώσῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ του πάρῃ ἕνα λόγον, μίαν συμβουλήν, διότι τὰς συμβουλὰς τοῦ τας κρατᾷ πολὺ μυστικῶς! Καὶ ἔπρεπεν οἱ ἄθεοι εἰς αὐτὸν πρῶτα πρῶτα νὰ προστρέχουν, αὐτὸν νὰ συμβουλευώμεθα, καὶ οἱ περισσότεροι πηγαίνουσι εἰς τὸ καλὸν μόνον καὶ μόνον, διότι δὲν ἐφρόντισαν νὰ ζητήσουν τὴν συμβουλήν του.

— Λοιπὸν, ἐξοχώτατε, τὸ ὄνομά του, τὴν διεύθυνσίν του! Νὰ τὸν φωνάζωμεν ἀμέσως.

— Ἀδίκως θὰ χάσετε τοὺς κόπους σας! Αὐτὸς ὁ ἰατρός ποτέ του δὲν μετακινεῖται ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκεται, καὶ δὲν ταρασσεται, δὲν ἐνοχλεῖται χάριν κανενός. Καὶ αἱ ἐστερμμένα κεφαλαὶ καὶ αὐταὶ εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ ὑπάγουν νὰ τον εὑροῦν. Ἀλλ' ὅμως ἔχει τοῦτο τὸ καλόν, ὅτι μεγάλους καὶ μικρούς τοὺς ὑποδέχεται: μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν, ὅταν

ἔλθουν νὰ ζητήσουν βοήθειαν εἰς τὰς ἀγκάλας του. — Ἄχ! ἀνεφώνησεν ἡ μήτηρ, ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ τον εὑρω, καὶ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου ἂν κατοικήῃ.

— Μάλιστα, κυρία μου, εἶπεν ὁ ἰατρός, καὶ θὰ κάμεται πολὺ καλὰ νὰ μὴ περιμένετε νὰ ἀναχωρήσετε αὐρίον· ἀναχωρήσατε σήμερον, ἐντὸς μιᾶς ὥρας, εἰ δυνατόν. Ὁ ἰατρός τὸν ὅποιον σας συνιστῶ εἶνε ἡ Φύσις, καὶ εἰς αὐτὴν νὰ ἐμπιστευθῆτε τὸ τέκνον σας. Καὶ καὶ μὲν δὲν ἐγγυῶμαι περὶ τῆς θεραπείας του, ἀλλ' ὅμως σας βεβαιῶ ὅτι, ἐὰν μείνῃ ἐδῶ, ἐντὸς ἐνός ἔτους τὸ πολὺ θὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὰ ἀδελφάνικιά του. Ἀπομακρύνάτε τὸ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν, φέρετέ το εἰς μέρος παραθαλάσσιον, εἰς μικρὸν χωρίον, τὸ ὅποιον νὰ βλέπῃ εἰς τὸν ἄπέραντον Ὀκεανόν. Δότε του διάστημα, ἀέρα, ἥλιον, μέγαν ὄριοντι. Συνηθίσατε τοὺς πόδας του νὰ τρέχουν ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ τὸ σῶμα του νὰ τὸ ἀλατίζῃ τὸ ἄλας τοῦ Ὀκεανοῦ. Καὶ ὅταν ἀναλάβῃ καὶ δυναμώσῃ, ἀφήσατέ το ἐλεύθερον νὰ τρέχῃ ὅπως τρέχουν τὰ πουλάρια εἰς τὴν πεδιάδα. Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγετε, δὲν θὰ εἶνε ἔλλειψις μικρῶν παιδιῶν, δόξα τῷ Θεῷ, παντοῦ ὑπάρχουν παιδιὰ ἄς ἀναμιχθῇ λοιπὸν μὲ αὐτὰ, ἄς λάβῃ μέρος εἰς τὰ παιγνιδία των, ἄς κυλίσται μασί των ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμου. Μὴ το προσφύλασσετε μήτε ἀπὸ τὸν ἀνεμον, μήτε ἀπὸ τὴν βροχήν, ἀφινετέ το νὰ τρώγῃ καὶ νὰ κοιμάται ὅσον θέλῃ. Καὶ ἄς λείπουν τὰ φάρμακα, εἶνε περιττά. Ἡ Φύσις εἶνε σοφωτέρα καὶ ἀπὸ τὴν Ἰατρικὴν Σχολήν, καὶ αὐτὴ μόνον κάμνει θαύματα.

ΣΕ ΕΥΓΕΝΟΜΟΝ, ΘΑΛΑΣΣΑ ΜΟΥ, ΠΟΥ ΜΟΥ ΤΟ ΕΞΩΛΕΣ (Σελ. 5)

Καὶ ἀφ' οὗ εἶπε ταῦτα ὁ ἰατρός ἐχαίρειται καὶ ἀπῆλθε. Ἡ κυρία Εἰρήνη εἶχεν ἀκούσῃ ἄλλοτε πολλὰ καλὰ διὰ τὸ χωρίον Πούλιγγον, ὅπου μία φίλη τῆς εἶχε μείνῃ καθ' ὅλον τὸ θέρος. Λοιπὸν ἀπεφασίσθη νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ. Τὴν αὐτὴν λοιπὴν ἡμέραν μετὰ μεσημβρίαν ἐμβαίνει εἰς τὸν σιδηρόδρομον, φθάνει εἰς μίαν πύλιν παράλιον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου φθάνει εἰς τὴν ἐπαρχίαν ὅπου ἦτο τὸ χωρίον, ἐμβαίνει εἰς τὸ λεω-

φορεῖον, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἰδοὺ εὑρίσκεται εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος ἐμελλον νὰ πολεμήσουσι τίς πρῶτος θὰ κερδήσῃ τὸ τέκνον τῆς. Τίς ἄρά γε θὰ νικήσῃ!

Γ'

ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ ζωὴ ἐνίκησε. Μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας ὁ Στέφανος ἤρχισε νὰ ζωογονηταί, ὅπως τὸ φυτὸν τὸ ὅποιον ἐμαραίνεται πρὶν εἰς τὴν σκίαν χωρὶς ἥλιον καὶ λίπασμα, καὶ ἀφ' οὗ το μεταφύτευσουν εἰς γῆν γόνιμον καὶ καλήν, γίνεται πάλιν ζωηρόν, καὶ ὑπάρχει ἐλπὶς ὅτι θὰ ἀνθήσῃ τὴν ἄνοιξιν. Ἦδη εἶχεν ἀρχίσῃ τὴν μυστηριώδη ἐργασίαν τῆς ἡ ζωοποιῶς ἰκμάδας. Ἐὰν ἐδῶτετε τὸν Στέφανον, θὰ ἐνομιζετε ὅτι βλέπετε τὴν ζωοποιὸν αὐτὴν ἰκμάδα ὅτι κινεῖται ὑπὸ τὸ λεπτὸν δέρμα του, τὸ ὅποιο ἤρχισε νὰ γίνεταί μαλακόν, ζωηρόν καὶ διαφανές. Τὰ χεῖλη του δὲν εἶχον πλέον ἐκαίνο τὸ ὄχρον καὶ πελιδνὸν χρώμα, τὸ ὅποιον φαίνεται ὅτι προσκαλεῖ τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγίνοντο ζωηρότεροι, αἱ παρειαὶ του ἤρχισαν νὰ ροδίζουν ἐλαφρῶ ἐλαφρῶ. Ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Εἰρήνη ἀνεγεννᾶτο καὶ ἐζωογονεῖτο ὅσον ἐβλεπεν ὅτι ὁ υἱὸς τῆς ἀναγεννᾶται καὶ ζωογονεῖται.

Εἰς μίαν ἐπιστολήν τῆς ἔγραψε πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς:

« Ποῖος θὰ μού το ἔλεγεν, ὅτι θὰ εἶχα σήμερον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ νομίζω τὸν ἑαυτὸν μου εὐτυχῆ; Ὅταν το βλέπω ζωηρόν, μού φαίνεται ὅτι ὁ Πανάγαθος Θεὸς μού τα ἔστειλεν ὀπίσω καὶ τὰ ἄλλα δύο. Τὰ βλέπω καὶ τὰ τρία ἐμπρός μου, καὶ ὅταν κρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ καταφιλῶ τὸν Στέφανον, νομίζω ὅτι καὶ τὰ τρία μαζί τα σφίγγω ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν μου. Σὲ εὐγνωμονῶ θάλασσά μου, ὅπου μού το ἔσωσες! »

Ὁ πατήρ τοῦ Στεφάνου κατώρθωσε νὰ εὕρῃ καιρὸν καὶ νὰ πεταχθῇ μίαν στιγμὴν εἰς τὸ χωρίον, ἵσα ἵσα ὅταν ἤρχιζε νὰ ἀναλαμβάνῃ ὁ υἱὸς του. Ἐμείνεν ὀλίγας μόνον ἡμέρας πλησίον τῆς ἀγαπητῆς οἰκογενείας του, ἀλλὰ ἠορθάνθη τὴν ἄρατον εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ τὴν ἀνάστασιν τοῦ υἱοῦ του. Κατὰ τὰς ὀλίγας ταύτας ἡμέρας ἔλαβε καιρὸν νὰ γνωρίσῃ ἀρετὰ καὶ τὸ χωρίον καὶ τὰς ωραίας τοποθεσίας του. Δὲν εἰζεύρετε

πόσον μετριάζεται ἡ λύπη τοῦ χωρισμοῦ, καὶ πόση παρηγορία εἶνε, ὅταν εἰζεῦρωμεν τὴν γωνίαν τῆς γῆς, ὅπου κατοικοῦν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀγαπᾶμεν! Διότι τότε μας φαίνεται ὅτι, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγουν, τοὺς παρακολουθοῦμεν καὶ τοὺς συνοδοῦομεν, τοὺς βλέπομεν ὅτι εἶνε ζωντανοὶ καὶ συζῶμεν καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτῶν!

Μετὰ τριας ἐβδομάδας ὁ μικρὸς Στέφανος ἦτο πλέον ἐξησφαλισμένος περὶ τῆς ζωῆς του, δὲν εἶχε

ἘΝΤΟΣ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ ΤΟ ΠΟΛΥ ΘΑ ΥΠΑΓῆ ΝΑ ΕΥΡῆ ΤΑ ΛΑΒΑΦΑΝΙΑ ΤΟΥ (Σελ. 2)

πλέον φόβον νὰ ἀποθάνῃ, ἡ Φύσις, ὡς βλέπετε, ἐξετέλεσε τὸ ἔργον τῆς.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Αὐγούστου ἔγραφεν ἡ κυρία Εἰρήνη:

« Τί τα θέλεις, ἀγαπητέ μου, αὐτὸ δὲν εἶνε πλέον παιδί, εἶνε διαβολάκι. Κάτω εἰς τὸν λιμένα ἄλλον κανένα δὲν βλέπετε, ἄλλον κανένα δὲν ἀκούεις, παρὰ τὸν Στέφανον. Κότταξε τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος! ἔν ῶ

ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ

Τρεις ημέραι, τρεις ημέραι σχολής, τώρα τὰ Χριστούγεννα. Τρεις ημέρας ὁ Ἀρτέμις θὰ εἶνε μαζί μου; τί εὐτυχία!

Αὐτὰ ἀναφωνοῦν αἱ δύο μικραὶ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀρτέμι, ἡ Ἐλένη καὶ ἡ Ἀρτεμισία αἱ ὁποῖαι τρέχουν ἐπάνω κάτω εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπαναλαμβάνουν τὴν χοροποιὴν εἰδησὶν τὰ κοράσια ταῦτα εἶνε τὸ μὲν ἐν τεσσάρων ἐτῶν τὸ δὲ ἄλλο ἕξ, θαυμάζουν δὲ με ὄλην τὴν τὴν καρδίαν τὴν μεγάλην σοφίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῶν Ἀρτέμι, παιδίου ὀκτῶ ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἀριστεύει πάντοτε εἰς τὴν πραγματογνωσίαν, ἔχει ὁμῶς καὶ εἰς τὴν γραφήν.

Ὅτι διασκεδάσουν πολὺ. Τρεῖς ημέρας μαζί με τὸν Ἀρτέμι! Τὰ δύο κοράσια εἶνε ὄλη χαρὰ ὅσον το συλλογίζονται.

Βρέχει ῥαγδαίως ἄλλ' ἔχουν τὴν εὐθυμίαν μέσων, ὥστε ἀρκεῖ νὰ φαιδρόνη καὶ τὸν μελαγχολικότερον καιρὸν.

Ἴδού, ἐπῆσαν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιγνιδίων. Ὅτι παίζουν τὸ παιγνίδιον τοῦ πολέμου. Ὁ Ἀρτέμις (αὐτὸς ὁ Ἀρτέμις σου ἔχει κάτι ἰδίως!) ἔδωκεν ὄλης τὰς καθέκλας τὰς μὲν ἐπὶ τῶν δὲ ἐπάνω εἰς τὴν στοργυλὴν τρέπεζαν. Παρέταξε τὰς κούκλας τῶν ἀδελφῶν του εἰς γραμμὴν μάχης ἀπέναντι δὲ κάτι ἑυλαρχία.

— Κόττα, Ἐλένη, αἱ κούκλαι σου εἶνε οἱ Ἕλληνας; τὰ ἑυλαρχία εἶνε οἱ Τούρκοι, οἱ Κιρκάσιοι, καὶ οἱ Βούλγαροι!

Ἐν ᾧ δὲ σιωρεῖται τὰς καθέκλας, τραγωδεῖ δυνατὰ:

Παῖτε ἡ ἱστορία
Κ' ἡ γραμματικὴ
Κ' ἡ γεωμετρία
Κ' ἡ βοτανικὴ.
Τρεῖς ημέρας σχολῆ
Ἔχομε παιδιὰ,
Ἄς χαροῦμε ὄλοι!
Ὅλοι με καρδιά!

— Εἶνε στίχοι, λέγει εἰς τὴν Ἀρτεμισίαν ἡ Ἐλένη, ἡ ὁποία ὡς μεγάλη ἀδελφὴ ἐξηγεῖ εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς ὅτι δὲν ἐννοεῖ. Εἶνε στίχοι καὶ τοὺς ἔκαμεν ὁ Ἀρτέμις!

Ὅλοι αἱ καθέκλαι καὶ τὰ σκαμνίκα εἶνε ἀνεκτευμένα πλέον καὶ σχηματίζουν λιμπερὸν ὄχρωμα.

— Ναι, λέγει ὁ Ἀρτέμις, αὐτὸ εἶνε ὄχρωμα ὅπως πρέπει οἱ Τούρκοι δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν τέτοιον, αἰ, Ἐλένη;

— Ὁ, ἔχι. Ἀρτέμι, ἐπιβεβαιῶ αὐτὴ μετὰ πεποιθήσεως.

— Μὴ με λέγῃς Ἀρτέμι, λέγε με στρατάρχη.

πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὄλοι το ἔδλεπον καὶ το ἔλυποῦντο, τώρα αὐτὸ εἶνε ἡ χαρὰ, ὁ ὄρυθος, ἡ κίνησις ὄλου τοῦ χωρίου. Καλὲ αὐτὸ δὲν περιπατεῖ, δὲν τρέχει, πετᾷ. Δὲν τρώγει, καταδροχθίζει, εἶνε ἄδης ἀχόρτατος. Ὅτι βράζει ἡ ζωὴ μέσα του, τὸ καταλαμβάνει καὶ ἀπὸ τὰ μαλλάκια του, τὰ ὁποῖα εἶνε ὀλημέρα ἄνω κάτω, σὰν φρύγανα. Μὴν ἀργήσης νὰ στείλῃς παντελονάκια, φορεματάκια, ὑποδηματάκια διότι νὰ το ἴδῃς, εἶνε σὲ κακὸ χάλι, ἀγγίστρι δὲν πιάνει τὰ ρούχα του, εἶνε κατακουρελιασμένο, τί ἄλλο θέλεις νὰ σου εἰπῶ; ὅπου καὶ ἂν σταθῆς εἰς ὄλην τὴν παραλίαν, θὰ εὐφρῆς κουρέλια τοῦ παντελονίου του. Δὲν ἔχεις ἰδέαν πόσον ἀγαπᾷ τὴν θάλασσαν, θαρρεῖς πὸς τον τραβᾷ. Τὴν ἀγαπᾷ σὰν νὰ εἴξευρεν ὅτι αὐτὴ τον ἔσωσε. Ὅς ἐδῶ κάνει καλὰ ἄλλα δὲν εἴξευρεις καὶ τὸ ἄλλο ἡ ξηρὰ δὲν τον ἀρκεῖ πλέον,

• Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΑΜΠΙΝΕΤΟΣ, Ο ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΗΣ ΜΑΣ, ΕΒΕΙΣΘΗ ΝΑ ΤΟΝ ΠΑΡΗ ΜΕ ΤΟ ΚΑΪΚΙ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΡΕΥΜΑ •

τὸ θνερόν του εἶνε νὰ ἐμῆ καὶ εἰς τὴν θάλασσαν. Δὲν ἤλθε τὸ πρῶν με μεγάλην χαρὰν νὰ μου εἰπῇ ὅτι ὁ μπάρμπα Λαμπινέτος, ὁ σπιτονοικὸς μας, ἐπέσειν νὰ τον πάρῃ με τὸ καΐκι του εἰς τὸ φάρευμα; ἄλλα ἐγὼ δὲν του κάμνω αὐτὴν τὴν χάριν. Νὰ σου εἰπῶ, καὶ ἐγὼ τον ἀγαπῶ τὸν Ὀλεανόν, ἄλλα ἐν ᾧ τόσον τον ἀγαπῶ, συγχρόνως καὶ τον φοβῶμαι καὶ τον ἀποστρέφομαι, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κινδυνεύω νὰ γανῶ τέρας ἀχαριστίας πρὸς τὸν σωτήρα τοῦ τέχνου μας. Νὰ σου εἰπῶ, παιδί μου, εἶπα εἰς τὸν Στέφανόν μας, ὄλα ὄλα, ἄλλ' ὅμως αὐτὴ ἡ χάρις δὲν σου γίνεται, παιδί μου, καὶ πρόσχε νὰ μὴν ἀκούσω ὅτι ἔβλεπες τὸ πόδι σου μέσα εἰς βάρκαν, ἄς εἶνε καὶ δεμένη,

ἡκούσες; τὸ ἔμαθα; δὲν μένεις πλέον μίαν ὥραν εἰς τὸ Πούλιγγον, θὰ σε πάρω νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ. Αὐτὰ, ἀγαπητέ μου, εἶνε τὰ πρακτικὰ τῆς σημερινῆς ἡμέρας. Τώρα ὅπου ἐγὼ σου γράφω, εἶνε πлагιασμένον καὶ κοιμάται. Ἄ, πῶς νὰ μὴν εἶσαι ἐδῶ νὰ το καμαρώσης πόσον εἶνε εὐμορφον! Τὸ διαβολάκι μας πρέπει νὰ εἴξευρεις ὅτι εἶνε ἀγγελάκι εἰς τὴν εὐμορφίαν. Τὸ στοματάκι του εἶνε βῶδι μισοανοιγμένον. Τὰ μαγουλάκια του θαρρεῖς ὅτι, καθὼς εἶνε ἠλιοκαμένα, ἔχουν μίαν γυαλάδα σὰν τὸ ὄριμον ροδάκνον. Τὸ μέτωπον του ἀναδίδει ἰδρώτα σὰν μικρὰ διαμαντάκια, καὶ ἡ πνοὴ του εἶνε τόσο γλυκεῖα, ὥστε θαρρεῖς ὅτι εἶνε εὐωδία ἀνθους. Τί ἡσυχία! τί ἀνάπαυσις! τί γαλήνη! Καὶ νὰ συλλογίζεσαι ὅτι ὅταν ἐξυπνήσῃ, ὄλα αὐτὰ θὰ γίνωνται τρικυμία καὶ μεγάλη παραχὴ καὶ κακὸ! »

Δ'

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Ἄς ἀφήσωμεν τὴν γραφίδα τῆς κυρίας Εἰρήνης νὰ μας εἰπῇ διάφορα ἰδιαιτέρα πράγματα πολὺ περιέργα.

Ἀντιγράφωμεν ἐδῶ ἀποσπάσματα τῶν ἐπιστολῶν τὰς ὁποῖας ἔγραψε πρὸς τὸν συζυγόν τῆς, διὰ νὰ ἴδῃτε πόσον ἀξιαγάπητος καὶ ἀξιεπίλογος γυνὴ ἦτο. Πρὸς τούτους θὰ μάθωμεν καὶ διάφορα πράγματα περὶ τῶν ἔργων καὶ τῶν κατορθωμάτων τοῦ υἱοῦ τῆς:

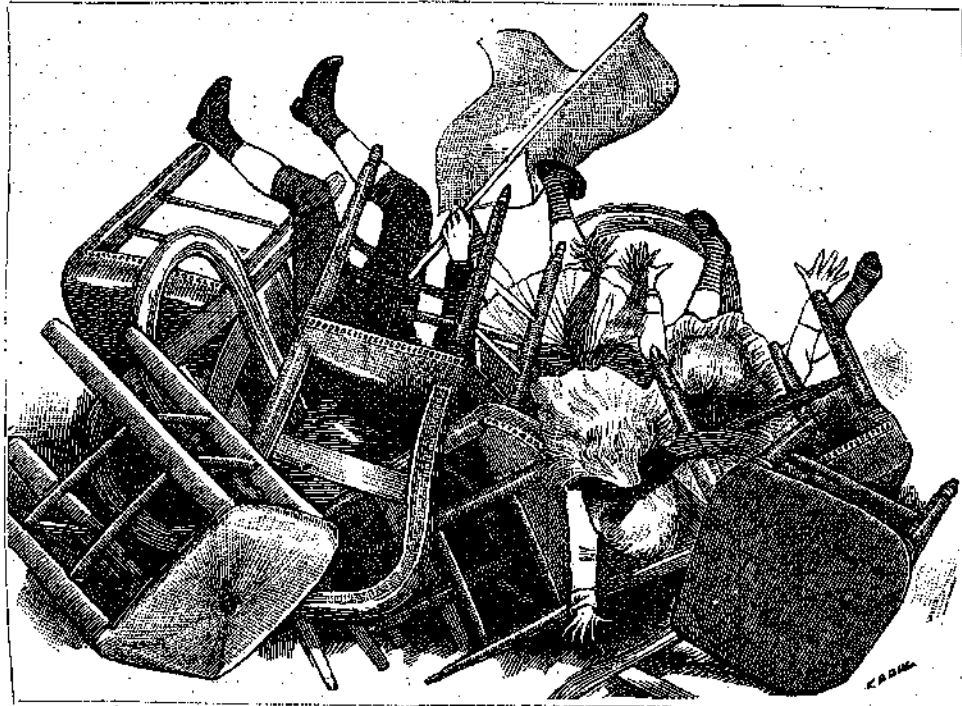
[Ἔπεται συνέχεια]

— "Αχ! τί έπαθαν πάλιν...! Δίχως άλλο ιδέα του 'Αρτέμη είνε αύτή!...

— Μά δέν πταίω εγώ... αί καθέκλαι...!

— "Ωραία! αί καθέκλαι ανεργηθήσαν μόνκι των ή μία επάνω εις την άλλην! Γρήγορα να πλαγιασάτε, άμέσως, προς τιμωρίαν.

Μόνον επτά είνε ακόμη ή ώρα και όμως επλάγιασαν και οι τρείς. Η 'Ελένη και ή 'Αρτεμισία έρριψαν έν θλιβερόν βλέμμα επάνω εις τας κούκλας των, αί έποίαι έπαθον πολύ από τον κρημισμόν έκείνον των καθεκλών.

« ΠΡΑΦ! ΑΙ ΚΑΘΕΚΛΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΕΪΜΝΙΑ ΑΝΑΠΟΔΟΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΡΟΜΕΡΟΝ ΚΡΟΤΟΝ » (Σελ. 7)

Κατ' αυτόν τον τρόπον έπέρασεν ή πρώτη ήμέρα της σχολής του 'Αρτέμη.

— 'Αρτέμη, είπεν ο ύπολοχαγός από την μικράν του κλίνην αύριον δέν θα παίξωμεν πλέον τον πόλεμον, αί;

— Μπα! άπήντησε με θάρρος ο στρατάρχης, μία ήττα δέν σημαίνει τίποτε.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

Λάμπει ο ήλιος. Θα περάσουν όλην την ήμέραν έκτός της οικίας, εις τό δάσος, με τον Ζουλού, μικρόν όνον τον όποϊον τά παιδιά ήμποροϋν και ζεύγουν μόνων εις έν άμαξάκι.

— Αϊ, άς είνε, είπεν ο 'Αρτέμης, τον όποϊον ο ήλιος έκαμεν ευδιάθετον, άφ' ού δέν σας άρέσει τό στρα-

τωϊκόν επάγγελμα, θα παίξω κ' εγώ τον άγύρτην.

— Τί είναι αυτός ο άγύρτης; έρωτά ή 'Ελένη.

— Τί, δέν το ξεύρεις; Μά τί μανθάνεις λοιπόν εις τό σχολείόν σου. Κύτταξε να μάθης τί είνε.

Θέτει μίαν καθέκλαι εις τό άμαξίον και αναθαίνει επάνω άφ' ού επεριτυλίχθη με όσα ράκη ήμπορεί. Λαμβάνει από τό μαγειρείον δύο κασαρόλας και δύο κουτάλας τας όποίας δίδει εις την 'Ελένην και την 'Αρτεμισίαν.

— Σεις είσθε ή άρχήστρα κτυπάτε δυνατά.

σούν πως θα φωνάζουν, άν κοιμησθε έτσι.) Δόσε μου την κασαρόλα, 'Αρτεμισία.

'Αφήνει τον χαλιμόν του όνου δια να κτυπήση με δύναμιν επάνω εις την κασαρόλαν με την κουτάλαν, και κτυπά τόσο δυνατά ώστε ο Ζουλού κατατρομάξας, καλπάζει ως τρελλός και πηγγαίνει και πίπτει κατ' ευθείαν εις έν τέμαχ όχι πολύ βαθύ

τικόν, πολύ πιερότερον από τά ύδατα του τέματος και πλέον καθυρτικόν από τό ρητινόλαδον. "Ωστε οι τρείς άγύρται μας την τρίτην ήμέραν της σχολής έπέρασαν εις την κρεβατοκάμαραν με τά νυκτικά των και μόνον την έσπεραν τοις έπετράπη να φάγουν μερικώς κουταλιάς ζωμοϋ, έν φ' ή λοιπή οικογένεια έφαγεν ένα λαμπρότατον γάλον τον όποϊον ο

« ΕΒΕΡΚΟΝΤΑΙ ΩΣ ΤΡΕΙΣ ΒΑΤΡΑΚΟΙ ΛΑΣΠΩΜΕΝΟΙ, ΕΚΒΑΛΛΟΝΤΕΣ ΟΞΕΙΑΣ ΚΡΑΥΓΑΣ »

άλλά πηκτόν και πράσινον' ο κύριος 'Ιππεκακουάνας και οι μουσικοί του έρριφθήσαν εις την πρασίνην λάσπην από την όποϊαν εξέρχονται ως τρείς βάτραχοι λασπωμένοι, και εκβάλλοντες όξείας κραυγας, τας όποίας άμα άκούει ή μήτηρ των τρέχει με τας ύπηρετίας.

Τοιαύτη ύπερξεν ή δευτέρα ήμέρα της σχολής του 'Αρτέμη.

ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ

Προσεκλήθη ο ιατρός. Διέταξεν έν πιερότατον έμέ-

πίκπος έστειλεν επίτηδες δια να έορτάσουν όπωσ πρέπει την σχολήν του έγγόνου του.

Πολύν καιρόν θα όμιλοϋν δι' αύτήν την τρίτην ήμέραν της σχολής! 'Εν τούτοις μετά δύο ήμέρας ή μικρά 'Αρτεμισία έμέτρει εις τά δάκτυλά της:

— "Ένα, δύο, τέτταρα, ένένα (συγχωρήσατέ την, δέν είνε ακόμη πολύ δυνατή εις την αριθμητικήν)" — έπειτα από ένένα ήμέρας είνε του 'Αγίου Βασιλείου, θα έλθη ο 'Αρτέμης από τό εκπαιδευτήριόν του και θα τον έχωμεν όλην την ήμέραν.

[Παράφρασις]

Φ. ΔΟΜΗΛΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΗΣ

Πόσον μελαγχολική είνε ή οικία εις την όποϊαν έμβαινει ή δυστυχία! Μία μαύρη σκιά, νομίζεις, άπλωταί εις τους τοίχους' όλα τά πράγματα λαχάνουσι σκυθρωπήν μορφήν ως να λυποϋνται και αύτά μαζί με τους ανθρώπους' ούτε γέλωσ άκούεται, ούτε τραγούδι, ούτε κέν φιλόδρον κελάδημα πουλιού από κανέν κλωδίον' πένθος σιωπή επικρατεί την όποϊν κίπου κάπου διακόπτει στεναγμός τις ή κλαύμα.

Τοιαύτη ήτο ή πτωχική οικία της γραιίας 'Ανθής, άφ' ής ήμέρας επήραν τον μονάκριβον υϊόν της επίστρατον και τον έστειλαν μακριά, εις τά σύνορα. 'Η δυστυχής γραιία! είδε τόσα δυστηχήματα τό έν κατόπιν τοϋ άλλου, είδε τόσα λείψανα υϊών και θυγατέρων της. "Α! ο θάνατος δταν μάθη μίαν θύραν, κόλλας φοράς θα περάση τό κατώφλιόν της, συγγλ

θα κάμη την φοβεράν επίσκεψήν του. Πρδ όλίγων μηνών ακόμη της ήρπαξε και την μικροτέραν κόρην της, την όποϊαν είχεν ύπανδρεύει με τόσην χαράν και την όποϊαν ο άτυχής σύζυγός της είχεν αφήσει πρδ ενός έτους χήραν με έν όρφανόν. Θα έλεγε κανείς ότι τά μέλη της οικογενείας έκείνης έδωκαν συνέυθειν εις τό νεκροταφείον, να συναντηθούν άνδρες και γυναίκες κάτω από τας ψυχράς πλάκας του τάφου. 'Ο θάνατος της πολυαγαπημένης κόρης της έκαψε την καρδίαν της γραιίας, και όλην την άγάπην την όποϊν είχε δι' αύτήν την συνεχέντρωσεν εις τον 'Ανδρέαν, τό έναιετός τό όρφανόν, του όποϊου ή παιδική και άθώα μορφή ένθύμιζεν εις αύτήν τά όριστα χαρακτηριστικά της κόρης της' και ή άγία ή ή όποία άλλοτε είχε σφίξει την μητέρα δταν ήτο μι-

κρούλα εσφιγγε τώρα τὸ παιδίον της καὶ τὰ φιλήματα τὰ ὁποῖα της ἔδιδε τώρα ὁ ἕγγονός της, τῆς ἐφαίνετο ὅτι τα ἔδιδαν τὰ χεῖλη τῆς θυγατρὸς της.

Κατόπι ἀπὸ τὰ τόσα δυστυχίματα, μόνος πόρος τῆς οἰκογενείας ἔμενον ἡ ἐργασία τοῦ υἱοῦ τῆς γράϊας, Κωστή, ὅστις ἦτο βιβλιοδέτης ἦτο ἐργατικὸς καὶ φιλότιμος νέος καὶ κατώρθωσε νὰ μὴ στερωθῆται τίποτε οὔτε ἡ μάμμη οὔτε ὁ ἕγγονός ἡ ζωὴ των λοιπὸν ἐπέρα μονότονος καὶ κατηφῆς, ἀλλὰ ἡσυχος μέσα εἰς τὴν σιωπὴν τῆς οἰκίας ἠκούετο ἡ φωνὴ τοῦ παιδίου τὸ ὁποῖον ἐμελέτα δυνατὰ ἦτο πολὺ ἐπιμελῆς μαθητῆς! καὶ ἂν δὲν τον ἔκαιριεν ἡ μάμμη του νὰ πλαγιάσῃ εἰς τὸ πλευρόν της, ἔμενε πλησίον τῆς μικρῆς του λάμπας, σκυμμένον ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον του. Ἡ μάμμη ἦτο ὅλη ἀνησυχία μήπως πάθῃ ἡ ὑγεία του· ἀλλ' εἶχε καὶ μίαν χαρὰν, καὶ ἓνα κίμαρ ὅτι ἦτο τόσο προκομμένος ὁ Ἄνδρέας της!.. Ὁ δὲ θεὸς τοῦ ἐχρυσόδενη ὠραιότατα τὰ βιβλία του..

Τὴν ἡσυχίαν ταύτην ἐτάραξε μίαν ἡμέραν τὸ Βασιλικὸν διάταγμα μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Πατρίς προσεκάλει εἰς τὰ ὄπλα τὰ τέκνα της τὰ προσεκάλει διότι ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ πολεμήσῃ διὰ τοὺς ἀδελφούς μας οἱ ὁποῖοι εἶνε εἰς τὴν σκλαδιᾶν· ὁ βιβλιοδέτης ἦτο εἰκοσιῆς ἐτῶν, τὸν κατέταξαν εἰς τὸ πεζικὸν καὶ τον ἔπειλαν εἰς τὰ ὄπλα.

Ἦτο λυπημένος ὁ ἀνεχώρει, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ φόβον ἂν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ τῷ εἴπουν «ἀμπρός!» θὰ χυθῆ μέσα εἰς τὸ κίνδυνον, θὰ ὀρμήσῃ εἰς τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ, διότι εἶνε γενναῖος καὶ ἠξέυρει τί εἶνε τὸ καθήκον· ἀλλ' ἦτο λυπημένος διότι ἐσυλλογίζετο τὴν γοῖαν καὶ τὸ παιδίον τὰ δύο ἐκεῖνα ἀπροστάτευτα καὶ ἔρημα ὄντα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν δὲν ἔδυνάτο πλέον νὰ ἐργασθῆ, τὸ δὲ ἄλλο δὲν ἠδύνατο ἀκόμη.

Καὶ εἶχε δίκαιον ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας ἠρξισεν ἡ πτωχεία ὁ πικροπόλις δὲν ἔκαμνε πίστωσι εἰς τὴν γοῖαν, οὔτε κανεῖς ἄλλος ἠξέυρειν ὅτι ὁ υἱὸς της ἐπῆγε στρατιώτης καὶ ὅτι δὲν εἶχε χρήματα νὰ πληρώσῃ. Ἠρξισεν ἡ μαύρη ἔνδεια φαντασθῆτε μίαν γοῖαν ἐξήντα πέντε ἐτῶν νὰ πεινᾷ! ἀλλ' αὐτὴν δὲν τὴν ἔμελλε διὰ τὸν ἐκυτόν της, τὴν ἔμελλε διὰ τὸν Ἄνδρέαν της ἔπρεπε νᾶχρὸν τὸ φαγάκι του τὸ παιδί, νᾶχρὸν τὸ φορεματάκι του διὰ νὰ μὴν κρυώῃ, νὰ μὴν ἀρωστήσῃ. . . καὶ μίαν ἐσπέραν κρυφά, κρυφὰ μὴν τὴν ἴδῃ κανεῖς, ἐπῆγε κ' ἐπώλησε κατ' ἐπιπλά της ἡ δυστυχῆς! Ὅταν ἐπέστρεψε τὰ γόνάτα της ἦσαν κομμένα ἀπὸ τὴν ἐντροπήν, ἀπὸ τὴν λύπην ὅτι ἀπεχωρίσθη πράγματα τὰ ὁποῖα τῆς ἦσαν ἱερά ἀπὸ τῶν ἀναμνήσεων, ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν ὅτι ὁ ἀσυνείδητος ἀγοραστὴς βλέπων τὴν ἀνάγκην της ἠθέλησε νὰ τα πάρῃ σχεδὸν χάρισμα, καὶ δὲν της ἔδωκεν οὐδὲ τὸ δέκατον τῆς ἀξίας των ἡ μάμμη ἐκλαυσε, ἀλλ' ἐσπόγγισε γρήγορα τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἠτόιμασε φαγητὸν διὰ τὸν Ἄν-

δρέαν, καὶ εἰς τὸ μείδιμα τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ παιδίου ἐλησβόνησεν ὅλην τὴν λύπην της.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἶχε τὸν ἠρωϊσμόν νὰ ὑπάγῃ καὶ πάλιν νὰ πωλήσῃ μερικὰ φορέματα, νὰ αἰσθανθῆ τὴν ἰδίαν ἐντροπήν, τὸν ἴδιον σπαραγμόν. . . Ἀλλὰ τί δὲν θὰ ἔκαμνε διὰ τὸ ἕγγονάκι της, διὰ νὰ το ἰδῇ εὐχαριστημένον!.. Δὲν του ἔλεγεν ὁμοῦ τίποτε· διότι ἠξέυρειν ὅτι ὁ Ἄνδρέας ἐπρότιμα ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν παρὰ νὰ βάλῃ εἰς τὸ στόμα του ψωμί τὸ ὁποῖον ἐστοίχισε τόσα δάκρυα εἰς τὴν μάμμη του· τὸ ἠξέυρει καλὰ ἡ γοῖα καὶ του ἐκράτησε μυστικὸν ὅτι ἐπῆγε καὶ τρίτην φορὰν καὶ ἐπώλησε τὰ τελευταῖα της πράγματα. . .

Τὶ δάκρυα ἔχυνεν ἡ πτωχὴ Ἄνθῃ ὅταν δὲν ἦτο ἐκεῖ τὸ παιδίον! κοντὰ εἰς ὅλα αὐτὰ ἐσυλλογίζετο καὶ τὸν Κωστήν, ὅστις ἐκοιμᾶτο κάτω ἀπὸ μίαν σκηνήν, μέσῃ εἰς τὴν λάσπην, καὶ ἐκρύβωνε! Ὁ Ἄνδρέας ἔταν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον τὴν εὗρισκε κλαίουσαν — διότι τὰ δάκρυα δὲν σταματοῦν πάντοτε ὅταν θέλωμεν, ὅπως τὸ νερὸν τῆς βρύσεως ὅταν στρέφωμεν τὴν κρουνοῦν — τὴν ἐπαρηγόρει διὰ τὸν Κωστήν, καὶ κάποτε ἔλαλε καὶ αὐτός. Ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῆ τὸ κακόμορον παιδίον πόσων εἰδῶν σπαραγμοὶ αἰμάτωνων τὴν καρδίαν τῆς μάμμης του!

Μίαν ἡμέραν ἡ γοῖα ἐπέστρεφεν ἀπ' ἐξω κρατούσῃ ἓν ῥάβδιον ἀπ' οὗ δὲν εἶχε τίποτε πλέον νὰ πωλήσῃ ἐζήτησε νὰ ξηνοδουλεύῃ διὰ νὰ ζήσουν ἐκάθισε πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἤρξισε νὰ ῥάπτῃ ἀλλὰ πόσον ἀδεξία ῥάπτρια ἦτο! οἱ δυστυχῆς ὀφθαλμοὶ της, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐξασθενήσει ἀπὸ τὰ τόσα δάκρυα, δὲν ἔβλεπον κάτω ἀπὸ τὰ ματογαλιὰ της, αἱ ἐρρυτιδωμένοι χεῖρές της ἔτρεμον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ βελονίσῃ!.. τόσον συγκινητικὸν θέαμα ἦτο ἡ γοῖα ἐκεῖνη σκυμμένη ἐπάνω εἰς τὸ ξένον ἀσπρόρουχον ὡστε ὁ Ἄνδρέας ἄμα τὴν εἶδε, τὴν μάμμη του, ἐστάθη διατάζων μίαν στιγμὴν, ἔπειτα ὤρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην της φωνάζων μὲ δάκρυα:

— Μή! μή! δὲν θέλω!

Καὶ ἡ γοῖα ἀφῆκε τὴν βελόνην, καὶ εσφιγγεν εἰς τὰ στήθη της τὴν προσφιλεῖν κεφαλὴν τοῦ ἕγγονου της, μὴ δυναμένη νὰ κρατήσῃ πλέον τὴν συγκίνησίν της, ἠτις τὴν ἔπνιγε.

Ὁ Ἄνδρέας ἐνόησε διὰ μᾶς ὅτι ἡ μάμμη δὲν εἶχε χρήματα καὶ ὅτι κατήντησαν εἰς τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν, ἀπ' οὗ ἀπεφάσισε νὰ ξηνορράβῃ διὰ νὰ ζήσουν.

— Ἀχ! γιατί δὲν εἶμαι μεγάλος, νὰ δουλεύω ἐγὼ εἶπε μὲ στεναγμόν.

Κατόπι δὲ ἀπὸ ὀλίγην σκέψιν:

— Τάχα καὶ τόσος ποῦ εἶμαι δὲν μπορῶ κατ' ἐνὶ κάμῳ; Πόσα πτωχόκαϊδα ἴσα μὲ μένχ βιάζουσι τὸ ψωμί τους!..

Ναί, ἤθελε νὰ ἐργασθῆ, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Δὲν ἠξέυρει.

Καὶ ἐπῆγε συλλογισμένος εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ συλλογισμένος ἐπέστρεψε ἦτο ὡς νὰ ἤθελε νὰ λύσῃ ἓν δύσκολον πρόβλημα καὶ δὲν ἠδύνατο.

Ἡ μάμμη τον παρετήρει μὲ ἄφωνον λύπην.

Μετὰ τὸ φαγητὸν τὸ βλέμμα τοῦ Ἄνδρέα ἐρωτίσθη αἰφνης, ἡ συλλογὴ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του εὗρηκε τὴν ἰδέαν του!.. καὶ ἡ μορφή του εἶχε τὴν χάριν ἐκεῖνην τὴν ὁποῖαν δίδει εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ ἡ καρδία ὅταν εἶνε εὐχαριστημένη.

Τὴν ἐπαύριον, τὴν ὥραν τοῦ μεθήμετος, τὸ παιδίον ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον ἐβῆκεν εἰς ἓν χαρτοπωλεῖον τῆς ὁδοῦ Ἐρμού. Μέσα ἦσαν ἄρκετοι ἄνθρωποι. Ἀλλ' ὁ μικρὸς Ἄνδρέας προῦχώρησε πρὸς τὸν καταστηματοῦρχον:

— Κύριε, τῷ εἶπε μὲ θάρρος, διότι ἡ γενναία του ἀπόφασίς τῷ ἔδιδε δύναμιν, εἶμαι μαθητῆς ἐπῆραν ἐπίστρατον τὸν θεῖον μου ποῦ μας ἔτρεφε καὶ τώρα διὰ νὰ ζώμεν ξηνορράβει ἡ μάμμη μου· ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω· εἶνε ἐντροπή· θέλω ἐγὼ νὰ δουλεύω σὰς κπρακαλιῶ λοιπὸν νὰ μου δώσετε μερικοὺς φακέλους καὶ ἄλιγον χαρτί τῶν ἐπιστολῶν θὰ τα πωλῶ εἰς τοὺς δρόμους καὶ θὰ βγάλω τὸ ψωμί μας· ἀλλὰ δὲν ἔχω λεπτὰ νὰ σας πληρώσω· τώρα ἀμέσως ἀφῆνω ἐνέχυρον τὰ βιβλία μου, καὶ σας δίδω τὸν λόγον μου ὅτι ἅμα τα πωλήσω θὰ σας φέρω τὰ λεπτὰ σας!

Ὅλοι μὲ ἐκπληξιν καὶ περιέργειαν ἔστρεφον καὶ εἶδον τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ἀνθρωπίσκον· ἡ μορφή του ἦτο τόσον γλυκεῖα, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέφραζον τόσην εὐκρίνειαν, ὡστε ὅλοι διὰ μίαν ἠσθάνθησαν μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὸ γενναῖοκαρδον ἐκεῖνο παιδίον τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ ἐργασθῆ διὰ τὴν μάμμη του.

Εἷς σεβάσιμος γέρον ἠθέλησε νὰ τῷ ἀγοράσῃ πέντε δραχμῶν φακέλους καὶ χαρτίον τῶν ἐπιστολῶν καὶ νὰ τῷ τα προσφέρῃ, ἀλλὰ τὸ παιδίον ἀπήντησε μὲ ἀξιοπρέπειαν:

— Σὰς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ τα δεχθῶ.

Τοῦτο συνεκίνησεν ἀκόμη περισσότερο τοὺς παρευρισκομένους. Ἐβλεπον ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο δὲν ἦτο τυχεῖον.

— Νά, παιδί μου, πάρε πέντε δραχμῶν φακέλους καὶ χαρτί· ἀλλὰ τὰ βιβλία σου μὴ μου τ' ἀφῆνης πιστεύω τὸν λόγον σου.

— Ὅχι, εἶπε τὸ παιδίον σοβαρῶς, θὰ σας τ' ἀφῆσω· δὲν με γνωρίζετε· πῶς ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε πίστωσιν εἰς ἓνα ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζετε;

Ὁ ἐννεαετής ἄνθρωπος λαβὼν τὸ ἐμπόρεμά του ἐζήλησε τοῦ χαρτοπωλεῖου· ἀλλὰ δὲν ἀπεχωρίσθη πολὺ τάχαπῆτά του βιβλία.

Διότι τί συνέβη; οἱ κύριοι οἱ ὁποῖοι ἦσαν μέσα εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον ἅμα ἀνεχώρησε τὸ παιδίον ἀν-

τὴλλαξαν βλέμμα συνεννοήσεως, καὶ μόλις ἠκούσθη ἐξω εἰς τὸν δρόμον ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ πωλητοῦ: — Φακέλους! χαρτί τῶν ἐπιστολῶν! ὁ ἀγαθὸς γέρον ἐζήλησε καὶ ἠγόρασεν ὅλον τὸ ἐμπόρεμά του. Τὸ παιδίον ἐπέστρεψε καὶ ἠγόρασεν ἄλλο τὸ ὅτις μετρητοῖς τώρα, ἀλλ' ἀμέσως παρουσιάσθη ἄλλος κύριος καὶ τα ἀξήτησεν. Ὁ Ἄνδρέας πέντε φορές ἔκαμεν ἀπὸ τὸ χαρτοπωλεῖον προμήθειαν φακέλων καὶ χαρτοῦ ἐπιστολῶν τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην. Τὴν πέμπτην φορὰν ὁ χαρτοπώλης τῷ εἶπε:

— Αἱ τώρα πλέον πρέπει νὰ πάρῃς τὰ βιβλία σου, μικρὸ μου φίλε· τώρα πλέον δὲν ἠμπορεῖς νὰ εἰπῆς ὅτι δὲν σε γνωρίζω· εἶσαι ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους πελάτας μου.

Καὶ ἔδιδεν ἐπιμῶνως τὰ βιβλία εἰς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον, μὴ εὐρίσκειν λόγον ν' ἀρνήσῃ, τὰ ἔλαβε, σφίγγων θερμῶς τὴν χεῖρα τοῦ χαρτοπώλου διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποῖαν τῷ ἔκαμε νὰ τῷ ἐμπιστευέται χωρὶς ἐνέχυρον· τὰ ἐκράτει δὲ εἰς τὴν χεῖρα του καὶ ἐνόμιζε κανεῖς ὅτι ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον τὸ μεσημέρι· θὰ το ἐπίστευε δὲ καὶ ὁ υἱὸς — τόσον ἀπροσδόκητα ἦσαν ὅλα συνέβησαν ἀπὸ τὸ πρῶν — ἂν εἰς τὸ θυλάκιόν του δὲν εἶχε τὸ κέρδος τῆς ἐργασίας του, τὰς πέντε δραχμᾶς· ἀλλ' ὅσον ἐπληρῶσεν εἰς τὸν αἰσικὸν των, τόσον δυνατώτερα ἐκτόπα ἡ καρδία του, καὶ τόσον σοβαρῶς συγκινημένος ἦτο ὅτε ἀνέβη σιγὰ σιγὰ καὶ εἶδε τὴν μάμμη του ἀκούσθωσαν μὲ ἀνέκφραστον λύπην τὴν λευκὴν κεφαλὴν της εἰς τὴν χεῖρά της (διότι εἶδε μὲ ἀπελπισίαν ἡ δυστυχῆς γοῖα ὅτι μὲ τὸ ἀργοκίνητον χεῖρι της καὶ τοὺς κουρασμένους ὀφθαλμούς της δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐργασθῆ ὅσον ἔφθανε διὰ νὰ ζήσουν), ὡστε χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, ἔβαλε τὰς πέντε δραχμᾶς εἰς τὴν χεῖρα τῆς μάμμης του. Αὐτὴ ὕψωσεν ἐπάνω τοῦ ἐρωτηματικὸν καὶ αγωνιώδες βλέμμα, καὶ ἐμάζευσε τὰ ὀφρύδια της ὡσάν κακῆτις ὑποφία νὰ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν της. Ἀλλ' ἀμέσως ἠσύχασε ἅμα εἶδε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀγγελικὸν πρόσωπον τοῦ ἕγγονου της, ὅστις μὴ κρατούμενος πλέον ὤρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην της φωνάζων: — Βρήκα δουλειά! πωλῶ φακέλους καὶ χαρτί! καὶ της διηγῆθη κλαίων καὶ γελῶν συγχρονῶς ποῖαν ἀπόφασιν ἔλαβε καὶ πῶς ἐξέτελεσε τὴν ἀπόφασιν ἐκεῖνην.

Ἡ μάμμη εσφιγγε τὸ παιδίον εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὸ ἐφίλει θερμῶς. Ὡ! ἦτο εὐτυχῆς ἡ πτωχὴ γοῖα ἀπ' οὗ τὴν ἠγάπα τόσον ὁ Ἄνδρέας της!

— Καὶ γιατί δὲν μοῦ το εἶπες, κακὸ παιδί; μόνον ἐπῆγες χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσῃς αἱ; τῷ εἶπε μὲ γλυκεῖον ἐπίπληξιν, ἐπίπληξιν γεμάτην θωπεῖαν, ἀληθῆ ἐπίπληξιν μάμμης.

— Ὡ! συγχώρησέ με, εἶπαν ὁ Ἄνδρέας, τὸν ὁποῖον ἔτυπτε διὰ τοῦτο ἡ συνείδησίς του· δὲν σοῦ το εἶπα γιατί εἶσαι τόσον καλὴ ποῦ δὲν θὰ μ' ἀφῆνης· θὰ μου ἔλεγες: «ἔδωκε μοῦ τὸν λόγο σου πῶς δὲν θὰ πᾶς

νά πωλῆς φακέλλους καὶ χαρτί 'ς τὸ δρόμο!» καὶ ἄμα σ' ἔβλεπα νὰ κλαῖς θά σου εἶδινα τὸ λόγο μου καὶ δὲν θὰ ἐπήγαινα, καὶ θὰ ἐδοῦλευες σὺ κ' ἐγὼ δὲν θέλω!

Ἡ γραῖα μὰμμη ἐσφιγξε καὶ πάλιν τὸ παιδίον καὶ ἐφιλήσεν ὡς πρελλῆ τὸ εὐμορφον ἐκεῖνο στοματάκι, τὸ ὁποῖον ἔλεγε τόσον χρυσᾶ λόγια. Ἄλλ' ἀκόμη ἀντίστατο ἤθελε νὰ μεταπέσει τὸ πικρίδιον.

— Καὶ τὰ μαθήματά σου; τῷ εἶπε, νομίσασα ὅτι ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ πρὸς τὰ γράμματα θὰ ἐνίκα τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀνδρέα.

— Θὰ πηγαῖνω τὴν νύκτα εἰς τὸ σχολεῖον τῶν ἀπόρων.

Ἡ γραῖα ἀνετριχίσειεν ὀλίγον σκεφθεῖσα ὅτι τὸ ἐγγονάκι της θὰ κάθηται εἰς τὸ πλάγι τῶν πτωχῶν καὶ ἐγκαταλειμμένων παιδιῶν ἄλλα δὲν ἀπήνησε τίποτε· εἶδεν ὅτι τὸ παιδίον ἐπρονόησε δι' ὅλα, ὅτι εἶχε σταθεράν, ἀκλόνητον ἀπόφασιν νὰ κάμῃ τὸ καθήκον του.

Καὶ πραγματικῶς ἀπὸ τότε τὴν ἡμέραν κερδίζει τὸ ψωμί τῆς μὰμμης καὶ τὸ ἰδικόν του καὶ τὴν νύκτα ἐπιστρέφει εἰς τὰ βιβλία του, τὰ ὁποῖα, μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν ὅλης τῆς ἡμέρας, τὰ ἐναγκαλιζέται ὡς

ἀγαπητοῦς φίλους. Ἡ πτωχεία ἐφυγεν ἀπὸ τὸν οἰκίσκον τῆς μὰμμης· τὸ μαῦρον σύννεφον διελύθη καὶ γλυκὺς ἥλιος τὸν φωτίζει. Ἡ γραῖα Ἀνθή καὶ ὁ Ἀνδρέας εἶνε εὐτυχεῖς, ὅσον εὐτυχεῖς ἐπιτρέπεται νὰ εἶνε μία χαροκαμμένη καὶ ἐν ὄρφανόν· ἡ μὰμμη αἰσθάνεται νὰ θερμαίνῃ τὸ γῆράς της ἡ ἀγάπη τοῦ ἐγγόνου της, ὁ δ' ἐγγονὸς αἰσθάνεται τὴν εὐχαρίστησιν ἐκείνην τὴν ὁποῖαν αἰσθάνονται, ὅσοι ἀφοσιῶνται εἰς ὅσους ἀγαποῦν. Ὡς νὰ εἶνε δ' ἐπάνω του ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ κάμνει πολὺ καλὰς ἐργασίας, τόσον καλὰς ὥστε περισσεύει κάποτε κανὲν πεντάδραχμον καὶ το στέλλου μὲ ἐν γράμμα εἰς τὸν Κωστήν, εἰς τὰ σύνορα. Καὶ πῶς νὰ μὴ κάμῃ ἐργασίας, πῶς νὰ μὴ ἀγοράζου ἀπὸ ἕνα τόσον συμπαθητικόν, τόσον εὐγενῆ, τόσον καθαρὸνδυμένον πωλητὴν, τοῦ ὁποῖου τὸ γλυκὸ πρόσωπον καὶ ἡ δροσερὰ φωνὴ ἐλκύουν τοὺς ἀγοραστὰς, ὡς νὰ ἤξευραν ὅτι ἀγοράζοντες φακέλλους καὶ χαρτί ἐπιστολῶν, ὑποστηρίζουν ἕνα μικρὸν οἰκογενειάρχην, ἐν τίμιον μεγαλόκαρδον πικρίδιον, καὶ το ἐνθαρρύνου νὰ ἐκτελῇ τὸ καθήκοντου;

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΕ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΡΙΝΟΙ

Ἡ ἴδια ρίζα ἔβγαλε τρεῖς κρίνους γιὰ παιδιὰ, παιδιὰ χαριτωμένα· τὰ πλούτιτε μὲ ὕμωφιά, μὲ χάρι, μ' εὐωδίαν καὶ τάχε μὲ τὰ χάδια της διπλομεγαλωμένα.

Τὰ ἄρδνιζε μὲ τὰ φιλιὰ της αὔρας τὰ γλυκὰ, τὰ φύλαγε ἀπ' τὸ κρύο, μὰ μὴν αὐγὴ διαβαίνοντας ὁ Χάρος μυστικὰ τῆς ἔθρισε τὰ δύο.

Μὲν ἡ μανούλα δύστυχη, πικρὴ καὶ ὄρφανεμένη, κάθε χαρὰ της χάνει, ἀρχίζ' ἡ λύπη ἡ ἄγρια νὰ τὴν ἀπομαραίνῃ καὶ θέλει ν' ἀποθάνῃ.

Μ' ἀπελπισιὰ τὰ μάτια της γυρνᾷ 'στὸν οὐρανόν, ἀλλὰ μπροστὰ της βλέπει τῶνα· παιδί της π' ἄφησεν ὁ Χάρος ζωντανόν... Τὸ εἶδε καὶ ἀναγάγιασε καὶ εἶπε: «Νὰ ζήσω πρέπει.»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΑΕΜΗΣ

ΤΟ ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΑΛΟΓΟΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Μιμῆς δὲν ἤθελε νὰ του πειράζου τὰ παιγνιδιά του. Ὅταν ὁ ἀδελφός του Κωστάκης ἐμβαινε εἰς τὸ δωμάτιον, τὰ ἐκρυπτε γρήγορα γρήγορα εἰς τὸ ἐρμάρι. Ὅτε ἡ μικρὰ ἀδελφὴ του Νίνα τοῦ ἐπαιρνε ποτε τὸν Καραγκιόζην του ὁ Μιμῆς ἐθύμωνε καὶ τὸν ἄρπαζεν ἀπὸ τὰ χέρια της. Ἄν ἡ Νίνα τοῦ εἶδιδε ὡς ἀντάλλαγμα τὴν κούκλαν της, τὴν ἐσκούντα κ' ἐπήγαινε νὰ παῖξῃ μόνος εἰς μίαν γωνίαν.

Ἡ μικρὰ Νίνα ἐλυπεῖτο πολὺ, διότι ἠγάπα πολὺ τὸν ἀδελφόν της Μιμῆν.

Ἄλλὰ τί συνέβη; τὴν ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους ὁ Κωστάκης ἔλαβε δῶρον ἀπὸ τὸν νουνόν του ἐν λαμπρὸν μηχανικὸν ἄλογον, διότι εἶχε φανῆ πολὺ ἐπιμελὴς εἰς τὰ μαθήματά του.

Φαντασθῆτε τὴν χαρὰν τοῦ! Εἰς τὴν στιγμὴν ἵππευσε τὸ ἄλογον καὶ ἔκαμε πέντε ἢ ἕξ φορές τὸν γύρον τοῦ κήπου. Ἡ Νίνα τὸν ἐβλεπε νὰ τριγυρνᾷ καὶ ἐκτύπα τὰς χεῖρας της ἀπὸ τὴν χαρὰν της. Καὶ ὁ Μιμῆς ἐβλεπεν, ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τίποτε.

Ἀπ' οὗ ὁ Κωστάκης ἔκαμεν ἀρκετὸν περίπατον, κατέβη ἀπὸ τὸ ἄλογόν του καὶ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὴν Νίναν. Ἡ μικρὰ κόρη, ὄλη χαρὰ, ἐφώναζε: «χόπ! χόπ!» ἐν ᾧ ὁ μέγας της ἀδελφός τὴν ἐκράτει καὶ ἐστρεφε τὴν μηχανὴν τοῦ ἄλογου.

Ὁ Μιμῆς ἤθελε καὶ αὐτός, ἤθελε πολὺ, ν' ἀναβῆ τὸ ἄλογον ἐκεῖνο μὲ τοὺς τροχοὺς, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ το ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Κωστάκην.

Ἄμα ἡ Νίνα ἐτελείωσε τὸν περίπατόν της ὁ Κωστάκης ἐφώναζε τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ Μιμῆς ἔτρεξε μὲ προθυμίαν. Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐμελλε νὰ βάλῃ τὸ πόδι του εἰς τὸν ἀναβολέα, τὸ μικρὸν παιδίον ἐστάθη ἔξαφνα καὶ ἤρχισεν νὰ κλαίῃ.

— Διατί κλαῖς; τὸν ἠρώτησεν ἡ Νίνα καὶ ὁ Κωστάκης.

— Γιατί σεις εἰσθε καλοὶ 'ς ἐμένα· μοῦ δανεῖζεται τὰ παιγνιδιά σας, ἐν ᾧ ἐγὼ ποτὲ δὲν σας δανεῖζω τὰ ἰδικά μου, ἀπεκρίθη ὁ Μιμῆς.

— 'Ανέβα, αδελφάκι μου· ἀφ' οὗ λυπεῖσαι, εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὸ δὲν θά σου ξανα-
συμβῇ ἄλλην φοράν.

Ὁ Κωστάκης εἶχε δίκαιον. Ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Μιμῆς ἐμοιράζετο πάντοτε τὰ
παιγνίδια του καὶ τὰ γλυκίσματά του μετὰ τὸν ἀδελφόν του, τὴν ἀδελφήν του, καὶ τοὺς
μικροὺς του φίλους. Καὶ ἀπὸ τότε εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος, πολὺ περισσότερον παρὰ ὅτε
ἐκράτει μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του τὰ παιγνίδιά του.

Ο ΕΝΟΧΟΣ ΛΥΚΟΣ

Μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων, ὁ Λέων, ἀπε-
φάσκει νὰ κρίνῃ τοὺς ὑπάρχουσας του, ἔστῃσι λοιπὸν
τὸ δικαστήριόν του εἰς ἓν δάσος βοηθὸν του δὲ εἶχε
τὴν ἀρκτον τριγύρω του ἐμαζεύθησαν τετράποδα,
πτηνὰ καὶ ἔρπετά.

— "Ὅποιος ἔχει νὰ εἰπῇ τίποτε ἄς το εἰπῇ, εἴ-
πεν ὁ Λέων με δυνατὴν φωνήν.

Τότε παρουσιάσθη μία ἀγελάς ἐμπρὸς του, ἡ ὅποια
σταθεῖσα πλησίον τοῦ θρόνου του εἶπε με δάκρυα
ὅτι τῆς ἔκλεψαν τὸ παιδάκι τῆς μόλις το ἐγέννησε.

Ὁ Λέων παρετήρησε τριγύρω του, διὰ νὰ ἰδῇ
ποῖος ἠδύνατο νὰ του δώσῃ πληροφορίαν τινα, ὅτε ὁ
Λύκος αἰσχρὸν ἐφάναι:

— Μεγαλειότατε, εἶμαι ἄθῳος, τὸ ὀρκίζομαι, δὲν
το ἔφαγα ἐγὼ!..

— Ποῖός σε κατηγορεῖ; εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῶν
ζώων.

— Κάποιοι με συκοφαντοῦν! ἀπήντησεν ὁ Λύκος·
ἐγὼ εἶμαι ἀδιάθετος, τρώγω πολὺ ὀλίγον καὶ ἐπο-
μένως εἶνε ἀδύνατον νὰ το ἔχω φάγει ἐγὼ.

— Σιώπα! ἐβρυχήθη ὁ Λέων· οὐ ἔπραγες τὸ μο-
σχαράκι ἢ Ἄρκτος θά σου κάρη τὸ ἴδιον.

Καὶ παρευθὺς ἡ Ἄρκτος ὤρμησεν ἐπάνω εἰς τὸν
Λύκον, καὶ τον καταξέσχιος, μέσα δὲ εἰς τὰ ἔντερα
του εὐρέθησαν τὰ ὑπόλοιπα τοῦ μοσχαρίου.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐτιμωρήθη ὁ ἐνοχος
Λύκος, ὁ ὅποιος ἐπροδόθη μόνος του χωρὶς κανεὶς νὰ
τον κατηγορήσῃ· διότι ἡ συνείδησις δὲν ἀφίνει τοὺς
κακοὺς νὰ εἶνε ἥσυχαι.

Εὐτυχεῖς ὅσοι ἔχουν ἥσυχον τὴν συνείδησίν των!..

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ποῖον ἀγαπᾷς περὶ πολὺ; ἠρώτησεν ἡ ἀδελφή του τὸν
μικρὸν Τοτὸν, τὸν ἕλιον ἢ τὸ φεγγάρι;

- Τὸ φεγγάρι;
- Γιατί;
- Γιατί ὁ ἥλιος δὲν ὠφελεῖ τίποτε· ἔρχεται ἀφ' οὗ φω-
τίσῃ καὶ τὸ φεγγάρι κἀνεὶ κἀτι, φέγγει ἄς τὸ σκοτάδι τῆς
νύκτας.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λεωπόδου.

Ὁ μικρὸς Νίκος ἔμαθε πλέον νὰ ἐνδύεται μόνος του.
Ἐἶνε τώρα πέντε ἐτῶν.

- Προχθὲς εἶχε φέρσει ταῖς κἀλτσαις του ἀνάποδα.
- Διατί ἐφόνεσες ἀνάποδα ταῖς κἀλτσαις σου; τὸν ἔρω-
τῆ ἡ μήτηρ με αὐστηρὸν ὕφος.
- Διατί ἀπὸ τὴν ὄψιν εἶνε τρύπαις, ἀπάνω ὁ Νίκος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰσαβέλλας.

Ὁ Γεώργιος εἶνε καλὸν καὶ ζωηρὸν παιδίον, ἀλλὰ ὀλίγον
ἐμειλῆς εἰς τὰ μαθηματὰ του. Ἡ μικρὰ Ἐλένη ἡ ἀδελφή του,
εἶνε πολὺ ἔξυπνος καὶ ἔμαθε μόνη τῆς νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ
νὰ γράφῃ.

- Ἡ μήτηρ των ἄμα εἶδε τοῦτο, εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον.
- Ἐλένης, Γεωργάκη; ἢ Ἐλένη μετ' ὀλίγον θά σοι φο-
ρῆσῃ τὰ γυαλιὰ!

— Καλλίτερα, μαμά, λέγει ὁ Γεωργάκης, τότε θά βλέπω
καλλίτερα καὶ θά μανθῶνα.

Ἐστὴν ὑπὸ Θεοδοσίου Θεοδοσιάδου.

Ἐνῶ εἰς κύριος διήρχετο ὑπὸ μίαν γειτονικήν του οἰκίαν,
ἡ Ζωῖτσα, ἡ μικρὰ κόρη τοῦ γείτονός του, τὸν περιχύνει ἀπὸ
τοῦ παραθύρου τῆς με θερμὸν γάλα, ἐξ ἀπροσεῖτας βεβαίως.

— Δὲν προσέχετε, λέγει ὁ κύριος πλήρης ὀργῆς καὶ νερὸ
νὰ ἦτο δὲν θά το ἐχύνετε ἔτσι τὸ γάλα ἀπὸ τὰ παράθωρα.
Καὶ ἡ Ζωῖτσα ἐν ὄλῃ τῆς τῆ ἀπαθεία:

— Δὲν περᾶξες, κύριε, ἦτο ἐπιταμένον τὸ γάλα καὶ δὲν
ἐπίνετο.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πολυγέφυου.

Εἰς τὸν μικρὸν Κουφοκεφαλῆκην ἐχάρισεν ὁ θεὸς του τὸ
νέον ἔτος ἓνα ψιττακὸν, τὸν ὅποιον δὲν θέλει νὰ τον κλείσῃ
εἰς τὸ κλωβίον.

— Πρόσχε τὸν παπαγάλον του, Κουφοκεφαλῆκη, τῶ λέγει
εἰς φίλος του. Θά σοὺ τον φάγῃ καμμιὰ ὥρα ἢ γάτα καθὼς
τον ἀφίνεις ἔξω.

- Καὶ ὁ Κουφοκεφαλῆκης:
- Ἄ μπῆ! δὲν εἶνε φάθος. Οἱ παπαγάλοι, φίλε μου, ζοῦν
διακόσια ἔτη.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρούλας Τραυλάδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Λοιπὸν εἰσῆλθον εἰς τὸ ὄρθρον ἔτος μου! μερικοὶ ἀπὸ
ἡμᾶς, μερικοὶ μου ἀναγνώσται, δὲν εἴχετε γεννηθῆ ἀκόμη δὲσαν
ἦλθα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον, ἄλλοι ἐγεννηθήκαμεν μαζὶ, εἴ-
μεθα συνομήλικοι καὶ ἐμαζώωσαμεν συγχρόνως, ἄλλους τοὺς
εὐρήκα μικρὰ παιδάκια καὶ τοὺς βλέπω τώρα ἐφήθους μετ'
γυνοῦν μύστακος ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν. Πῶς περνοῦν τὰ ἔτη
νομίζω ὅτι εἶνε χθὲς ἀκόμη ἡ ἡμέρα ἔπου εἶδα τὸ φῶς! Ἦδούσους
φίλους καὶ πῶσας φίλας ἀπέκτησα ἔκτοτε, παιδιὰ χαριτω-
μένα τὰ ὅποια συνεκίνησα ἢ ἔκαμα νὰ γελάσουν, λυπη-
μένα τὰ ὅποια παρηγόρησα, ζωηρὰ τὰ ὅποια ἔκαμα φρό-
νιμα. Ὅ! κλαίω πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς μου καὶ
βλέπω χιλιάδας παιδικῶν μορφῶν νὰ πετοῦν τριγύρω μου.
Ποῦ δὲν ἐπῆγα! σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς ἡπείρους! ἐπέρασά στε-
πας, ἐπέρασά τὰς Ἀλπείας, ἐπέλευσα τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν!
Ἄλλὰ πῶς μου ἦλθαν αὐταὶ αἱ ἑναιροπολίσεις; Μοῦ
ἦλθαν διότι ἔργενα ὀκτώ ἐτῶν, διότι σας ἀφῆκα εἰς τὸ
1885 καὶ σας ἐπαναθέλω εἰς τὸ 1886.

Ὅ! νέον ἔτος, εἶπε νὰ εἶσαι εὐτυχὲς εἰς ἔτους τοὺς
ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς μου. Νὰ μὴ λείψῃ τὸ
παιδίμα ἀπὸ τὰ χεῖλιά των καὶ ἡ καρδιά ἀπὸ τὴν καρδίαν των.
Νὰ μὴ λάθουν μηδὲν εἰς τὰ μαθηματὰ των καὶ νὰ μὴ πα-
θῶν βαρυστομαχίᾳ ἀπὸ τὰ πολλά γλυκίσματα. Νὰ μὴ μεί-
νουν νηστεια καὶ νὰ μὴ δυσχεραστῆσιν οὐτὲ τὴν μητέρα των
οὐτὲ τὸν πατέρα των. Νὰ μὴ λησμονήσων τὴν ἀγαπήτην
τοῦ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, ἀλλὰ νὰ την ἀγαποῦν με ἀγάπην ὀλανὲν
μεγαλιέτραν. Ὅ 1886, εἶπε νὰ μὴ ἴδῃς κανέν στόμα τῶν
φίλων μου νὰ στενάξῃ, κανένα ὀφθαλμὸν νὰ δακρύξῃ, κανέν
σῶμα ἐνδωμένον εἰς τὰ μαύρα. Εἶπε νὰ εἶσαι αἰσιον, φειδῶν,
εὐτυχὲς! εἶπε!

Ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι ἠμποροῦν, ἂν θέλουν, νὰ γίνων
συναργάται μου εἰς τὸ παιδικὸν πνεῦμα καὶ τὰς πνευματικὰς
ἀσκήσεις ἕως ἐτοιμασθῶν ἴσοι ἀνεξαρτήτως. Ἄφ' οὗ φαίνομαι
πύστηρ καὶ δὲν δημοσιεύω ἄλλα ἔργα τῶν συνδραμητῶν μου,
ἀλλὰ πρὸς τὰ δύο ταῦτα σὰς ἀνοίγω ἐλευθέρως τὰς στήλας
μου. Πηλασοὶ μου φίλοι, παλαιαὶ μου φίλαι, σκεφθήτε,
ἐπινοήσατε μετ' ἐμοὶ καμμίαν ἢ δημοσιεύω κάτω ἐνὸς παιδι-
κοῦ πνεύματος εἰς πνευματικῆς τινος ἀσκήσεως ἢ Ἐστὴν ἡ
ἡμῶν... οὗ δένει ἢ τῆς τάδε. Μάθετε τὰ καὶ αἰεὶ, νέοι
μου φίλοι, καὶ στέλλετε, στέλλετε διαί, νὰ γνωρισθῶμεν πε-
ρισσότερον. Δὲν εἶνε ὠραῖον νὰ ἐλπίζετε καθὲ τῶσον τὸ ὄνο-
μα σας δημοσιεῦόμενον; δὲν εἶνε ὠραῖον νὰ εἰδοῦ καὶ αἰεὶ
συναργάται μου; Λοιπὸν γενικὸν σύνθημα: ἴσοι παιδικὰ
πνεύματα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Ἐλαβὸν τὸ κομψὸν ἰχθυογράφημά σου, ἀγαπητὴ μου Γ.
Πανᾶ καὶ δὲν ἠξέυρεις πόσον ἠθελὰ νὰ το δημοσιεύσω.
Νὰ ἰδοῦμεν ὅμως ἂν το κατορθώσω. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ ὄμως
ἔξακλόουθε νὰ ἰχθυογράψῃς, ἀφ' οὗ ἔχεις τόσην κλίσιν.

Ὅ ποθητός σου τόμος σου Ἐστὴν, φίλε μου Ἀπολλώνι-
ε Τραπεζῆ. Αἱ φιλοφρονητικαὶ φράσεις σου με καθυπεκρέμασαν.
Τὸ ἠέθερον ὅτι «με ἀγαπᾷς, πολὺ με ἀγαπᾷς» καὶ σ' εὐ-
χαριστᾷ.

Αἱ ὑπὲρ τῆς Πατρίδος εὐχαὶ σου ἀποδεικνύουν ὅτι ἐπα-
θῶς φέρεις τὸ ὠραῖόν σου ψευδώνυμον, Ἄλφεινδρε Μα-
κεδών· μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὴν καρδίαν σου νὰ κτυπᾷ
εἰς τὰ στήθη σου τῆς, τῆς, τῆς, διὰ τὴν δόξαν τῶν ἐλ-
ληνικῶν δόλων... Ἐχε ὀρθρὸς, ἢ Πατρίς σου θά γίνῃ
ἐλευθέρη!..

Εἶπε, Ἰωάννη Νικηταρᾶ, μοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν
σου καὶ θέλω νὰ μου γράψῃς τακτικὰ διὰ νὰ σου ἀπαντῶ
εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Πιστεύω ὅτι θά γίνῃς ἓνας
ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μου φίλους

Ὅ ἐκ Ζακύνθου ἀποστείλας τὸ ἄνευ ἡμερομηνίας δελτά-

ρίον του συνδραμητῆς μου, μετὰ τὸ ὅποιον ἐξέτει νὰ τὸν στεί-
λωμεν τὰ φυλλάδια τοῦ Σεπτεμβρίου παρακαλεῖται νὰ ἐλθῇ
εἰς Ἀθήνας με πρῶτον ἀντιπρόσωπον νὰ μοὶ ἀναγνώσῃ τὴν
ὑπογραφὴν σου διὰ νὰ μάθωμεν πρὸς ποῖον νὰ στείλωμεν
τὰ ἰζηόμενα φυλλάδια. Τὶ ἰσχυροῦσιν πράγματα εἶνε αὐτὴ
ἡ ὑπογραφή! Τώρα ἐνοσούμεν διαίτι ὁ ἀρχικαγκελῆσιος τῆς
Γερμανίας Βίσμαρκ ἀπήτησεν ἀπὸ ἔλους τοὺς ὑπαλλήλους
τοῦ κράτους του νὰ μὴ θέσων εἰς τὰ ἔγγραφα των τὴν ὑπο-
γραφὴν των ἀλλὰ νὰ τὴν γράφουν καθαρὰ καθαρὰ, καλλι-
γραφικὰ, διὰ νὰ ἠξέυρη ποῦλ του γράφουν. Τὶ ὠραῖα ποῦ
θὰ ἔκαμνε ὁ σιδηροῦς πρίγκιψ, ὅπως ἀποκαλοῦν τὸν Βί-
σμαρκ, ἂν ἔστῃς καὶ εἰς μερικοὺς συνδραμητὰς τῆς ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΕΩΣ τὴν ἐγκυκλίον του!..

Σοῦ εὐχομαι περαστικά, Ἄρθος τῶν Λεωμῶνων ὦ!
πόσον θυμωμένη εἶμαι ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀδιακρίτου κε-
φαλαπόδου, ὁ ὅποιος σ' ἐμπόδισε νὰ μου γράψῃς!..

Στέλλε μου, στέλλε μου πνευματικὰς ἀσκήσεις, Κεῖ-
νὸν ἄδῃθ καὶ τὰς δημοσιεύω εὐχαριστῶς, ἂν, ἐνοεῖται, εἶνε
καλαὶ καὶ μ' ἀρέσουν ἄλλ' ὡς πρὸς τοῦτο ἐλπίζω νὰ βάλ-
ῃς δια τὰ δυνάττα σου!..

Τὰ αὐτὰ λέγω καὶ πρὸς σέ, Κάνι τῆς Γραβιάς. Νὰ
σε ἰδῶ!

Τῶσον μὲν ἀρέσουν αἱ ἐπιστολαὶ σου, φίλε μου Δ. Μά-
ξιμ, ὥστε τὰς θέλω νὰ εἶνε μεγαλιέτραι ὅπως σου δέων
σου ἀρέσει τὸ γλυκίσμα τὸ ὅποῖόν σου δίδουν, θέλεις νὰ
εἶνε πειρὸ πολὺ!..

ἠξέυρεις δὲ με συνεκίνησες μετὰ τὴν ἐπιστολήν σου, ἀγα-
πητὴ μου Ὀρέστη Δεδίκα; εἶνε τόσον τυφεκὰ τὰ γραφόμε-
νά σου! Μὲ ἀποκαλεῖς «τὴν μὴνιν συντροφίαν σου, τὸν
μόνον πιστὸν φίλον σου ἐν μέσῳ τῶν βρωμερῶν καὶ ἀθλί-
ων Φελλῶνων τοῦ Ζηγαζῆ» ἔχει, καλὴ μου φίλε, δὲν σ' ἐλη-
σμένησῃ, ἀφ' οὗ μάλιστα εἶσαι μακρὰν τῆς ποθητῆς Πατρί-
δος καὶ ἔχεις ἀνάγκην νὰ σου ἰμολοῦν δι' αὐτήν ἔχει δὲν
σ' ἐλησμένησῃ, τὸ ἠξέυρεις καλὰ, διότι ἐλαβε ἀποδείξεις
ὅτι σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ σ' ἀγαπᾷ.

Σοῦ εὐχομαι καλὰς προόδους εἰς τὸ σχολεῖον, Ἡρωϊκῆ
Πάρρα. Τ' ἀποτελέσματα τοῦ διεγωνισμοῦ εἶδες εἰς
τὸ φυλλάδιον τῆς 15 Δεκεμβρίου.

Εἶπε, εἶπε διὰ τὰ ἑλληνικά σου αἰσθήματα, νέε μου φίλε
Θεοδοσίε Θεοδοσιάδη ἔχε μνηστὴρ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, μοῦ
γράφεις, «καὶ δταν μοὶ διηγήται περὶ Ἑλλάδος, μεγάλην χα-
ρὰν καὶ ἀφοσίωσιν αἰσθάνομαι» Τὶ μαγευτικὸν αὐτὸ τὸ
ὄνομα τῆς Ἑλλάδος ἀφ' οὗ συγκινεῖ τὰ τέκνα τῆς καὶ
μακρὰν μακρὰν εἰς τὰ βῆθη τῆς Βεσσαρβίας! Γράψε μου
δὲσον ἠμπορεῖς συχνότερα καὶ θά σου ἀπαντᾷ με μεγάλην
εὐχαριστήσιν μου. Πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὸν
πνεῦμα ἠμπορεῖς νὰ μου στέλλῃς καὶ θά το δημοσιεύω προ-
θύμως, ἂν εἶνε καλὰ. Περὶ τῶν ὄρων τῆς συνδραμῆς ἰδὲ
εἰς τὸ ἐτώφυλλον ἔπου σημειοῦνται λεπτομερῶς.

Νεώτερα ἔσματα του κ. Ἐβινγγ δὲν ἐξεδόθησαν, φίλη
Βιργινία Γ. Α. αὐτὰ δὲ τὰ ὅποια ὑπάρχουν θά σας στοιχί-
σουν φρ. 3 τὰ ὅποια δύνασθε νὰ πέμψητε εἰς γαλλικὰ γραμ-
ματόσημα.

Καλῶς ὄρισες, Ἀδόμαχε τῆς Λέσθου χαίρω πολὺ
διότι ἔγινες φίλος μου. Τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε ὠραῖον
καὶ θά μείνῃ μουσικόν. Στέλλε καὶ ἄλλας πνευματικὰς ἀ-
σκήσεις. Ἡ τιμὴ τοῦ Ἀγροτικοῦ Οὐλισμοῦ εἶνε φρ. 1,75

Πολὺ καλὰ, Ἐρδοξὲ Περικλῆ, θά ἐπιτελοῦθῃ ἡ ἐπιθυ-
μία σου. Περαιστὶκὰ ἀπὸ τοὺς περσοῦς!

Ναί, εἰς κρίσιμον περιστάσιν εὐρίσκειται ἡ ἀγαπητὴ Πα-
τρίς, Ροδοδάκτυλος Ἀβγῆ, ἀλλὰ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ
Θεοῦ καὶ τὴν γενναϊότητα καὶ φιλοπατρίαν τῶν τέκνων τῆς
θά ἐξέλθῃ νικήτρια. Γράψε μου συχνότερα πόσον μου ἀρέ-

σων αι επιστολαί των φίλων μου οι οποίαι εινε μακράν της Ελλάδος, πόνον μου άρτεσι να τοις θυμῶ δια την γλυκειάν μας Ελλάδα!

Οραϊδτατον εινε το νιον σου ψευδώνυμον, Ατρομπετος Μπουμπούλινα. Να μου γράψης συχνά.

Πολύ, μά πολύ συνεκινήθη από την αγάπην την οποίαν μου έχετε δλοι εις το σπίτι σας, αγαπητή μου Λωρικη! δλοι ασί με αναγινώσκετε με μεγάλην εύχαριστην και με αγαπάτε, μου γράφετε κ' εγώ σας ευχαριστώ ὅλους.

Πολύ δλιγίστιος ήτο ή επιστολή σου, Ναβαρχε Μισοούλη! αυτό πλέον δεν εινε οικονομία εις τα λόγια, εις σωστή φιλαργύρια. Γράφε μου δά, χριστιανέ μου, κάτι περισσότερα!

Φίλε μου Φιλόλογε, και πλέον θέ σοι: έκαυαλάβω δεν θέν θέ δημοσιεύσω την διατριβήν την οποίαν μοι έστειλες. Α'. Διότι αυτή δεν εινε διόλου σύμφωνος με το πρόγραμμα της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ και απόδειξις δεν εδημοσιεύθη εις παιδικόν τι περιοδικόν, άλλ' εις περιοδικόν δια μεγάλους έε ου και την μετέφρασας. Και ή εύρεσις το άξιωμα: «Κάθε πράγμα εις τον τόπον του». Με το νά εινε πολύ καλή δια το ΑΠΗΛΕΣ δεν έπεται ότι εινε και δια την ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Β'. Διότι έχι μόνον δεν θέ άδικήσωμεν τους συνδρομητές μας, αν δεν δημοσιεύσωμεν αυτήν, άλλά τούναντιον χρίν θέ τοις κώμωμεν, διότι αντί πράγματος το οποίον δεν εινε δι' αυτούς προωρισμένον, θέ τοις δώσωμεν ό,τι ήμετις νομίζομεν καταλληλότερον. Γ'. Διότι αρχήν μας έχομεν να μη δημοσιεύομεν έργα των συνδρομητών μας. Πιστεύω δεν ταύτα θέ σε πείσουν ν' άποσύρης την παρακλήσιν σου περι της δημοσιεύσεως των Αθρημάτων και κορυφείων. Αφ' ου τασον επιθυμεις να ενσυχολήσαι εις τα γράφειν, άλλο δεν μου μένει παρά να σ' εύχηθώ να μεγαλώσης, να γράψης πολλά πράγματα και να γίνης τακτικώς πλέον συνεργάτης της

ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ή οποία, όπως βλέπεις, δεν δημοσιεύει έργα πρωτοπειρών, μακθανόντων τώρα την τέχνην των εις το κεφάλι των αναγναστών της, άλλ' ανθρώπων έχοντων πολλήν γνωριμίαν με την γραφήν και αισθανομένων το θέρος ν' άποτεινωται εις δεκα χιλιάδας αναγνώστας, το οποίον θέρος, νομίζω, δεν θέ έχη εν παιδίον, όσον επιμελής, όσον εύφυός και αν εινε, όσον ζήλον και αν έχη!

Όπως βλέπεις, αγαπητή μου Αικατερίνη Κ. Σκοπέτου, «το φύλλον το οποίον περιέχει το όνομα και επώνυμον, την διαμονήν κτλ.» δια ν' ανανώσης την συνδρομήν σου, δηλαδή ή Άγγελία άποστέλλεται με το φυλλάδιον ταύτο, αν και ήμπορεις ν' ανανώσης την συνδρομήν σου και δι' άλλης επιστολής, σημειώνουσα εις αυτήν καθαρά την διευθυνσίν σου και εγκλιπούσα το αντίτιμον της συνδρομής.

Πραγματικώς δεν έχεις ανάγκην ψευδώνυμου, Κωνάρη Φ. διότι το όνομά σου εκφράζει αρκετά τί αισθήματα έχει ή καρδιά σου. «Αν ήδύναμην να σε κάμω δια μιές μεγάλον, θέ σ' έμεγάλωνα, δια να μη λυπήσαι: εδει δεν είχες την εύτυχίαν να συνιστάσης εις την Πατριδα ό τι της χρεοστεί, και να τιμήσης το όνομά σου.»

Σας εύχαριστώ δια την προθυμίαν σας, αγαπητοί μου Κωνστ. Ι. Βλάμη και Γεώργιε Δ. Βουτζινά, όπως μοι στέλλητε εδωρεάν διηγήματα των ωφέλιμα και λιαν διασκεδαστικά.» Σας εύχαριστώ, άλλά δεν δύναμαι να δεχθώ ως άρχήν μου έχω να μη δημοσιεύω ούτε ποιήματα ούτε διηγήματα των συνδρομητών μου. Άλλοτε ανέπτυξα δια μακρών τους λόγους διατι έλαβα αυτήν την άπόφασιν. ήμπορεις όμως να μοι γράψετε και να σας άπαντώ εις την έλληλογραφίαν, ή να μοι σιλλετε πνευματικώς ασκήσεις ή παιδικόν πνεύμα και να τα δημοσιεύω, και κατ' αυτόν τον τρόπον εινε δυνατόν να εισθαι πάλιν συνεργάται μου... Τό Εις την θάλασσαν τιμάται φρ. 1,75.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Συλλαβογράφος.

Η λύσις μου είν' εύκολος, δεν άπαιτεί καιρόν, Τά ήμισυ μου είν' ή γή, τ' όλον δίδει νερόν.

Έστλή υπό Ανδρέα Π. Σοχαζή.

2. Λεξιγράφος.

Ακέφαλόν με αγαπάς, διότι σε ένδύω, Όλόκληρόν μ' έχθρεύεσαι, διότι σε έγκλείω.

Έστλή υπό Θεοδοσίου Θεοδοσιάδου.

3. Αίνιγμα.

Ανευ έμού θέ είχες φρικτήν άπαιτίσιν, Ο κόσμος δεν υπήρχε πρστού να γεννηθώ, Εγώ έμπνέω πάντας εις πράξεις κ' εις θυσίαν, Και μέγχι του θανάτου θέ τους ακολουθώ. Τούς άπατώ πολλάκις, έν ταύτοις με φωνίζουν, Και έχουν τ' όνομά μου πολλά που με διαβίζουν.

Έστλή υπό τού Άραπάκου.

4. Ακροστιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητωνμένων δεκα λέξεων άποτελοῦσι το όνομα πρστού των ψυχών κατά την Μυθολογίαν.

- 1. Βρώδες ένθος. 2. Κράτος της Εύρώπης. 3. Θεός της

- Μυθολογίας. 4. Πρωτεύουσα ευρωπαϊκού Κράτους. 5. Καρποφόρον δένδρον. 6. Αρχαίος φιλόσοφος. 7. Ποτόν. 8. Στρατηγός των αρχαίων Αθηναίων. 9. Ζών. 10. Νήσος της Ελλάδος.

Έστλή υπό της Αηθούς της Έρημου.

ΛΥΣΕΙΣ

- 68. Τρώς (Τ, Ως). — 69. Ύψ, Ες — Μύτα, μία. — 70. Έστία. (1. Έκάθη. 2. Ύψος. 3. Τίγρις. 5. Ίδη. 5. Άχιλλεύς). — 71. Μεσαλόγγιον. (1. Μενέλαος. 2. Έρμης. 3. Σόλων. 4. Όλυμπος. 5. Λεμονέα. 6. Όμηρος. 7. Γόψ. 8. Γύθειον. 9. Ίππος. 10. Όφθαλμός, 11. Νερόν). — 72. Πάνθηρ, Άσθη. — 73. Πίνθος, Ίνθος. — 74. Άχλαδιά, (Άχ, Α, διά). — 75. Σαλαμίς. (1. Σωκράτης. 2. Άθηνά. 3. Λεωνίδα. 4. Άρτεμισία. 5. Μενέλαος. 6. Ίον. 7. Ύψος). — 76. Τό να άποδησκη τις δια την Πατριδα τον εινε μία από τας μεγαλητέρας δόξας και από τα μεγαλήτερα καθήκοντα. — 77. Πέτρος, πέρι. — 78. Πόρος όρος. — 79. Ο χρόνος. — 80. Θαλής. (1. Θέρος. 2. Άντίρριον. 3. Λύκα. 4. Ήρα. 5. Σάμος).

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

Αθήνας ήδη του 7ου έτους της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, παρακαλοῦμεν τους κυριους συνδρομητές τους μη άνακνώσκοντας εισάτι την συνδρομήν των και επιθυμούντας να εξακολουθήσαι λαμβάνοντας αυτήν και κατά το άρτήμαον 8ου έτος 1886 να μας άποστέλλωσι έγκαιρως δια συστημένης επιστολής το αντίτιμον της συνδρομής των (οι εν Ελλάδι φρ. 5 και μετά της ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ φρ. 7,50) οι δε εν τῶ Έξωτερικῶ χρυσῶ φρ. 6 και μετά της ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ χρυσῶ φρ. 9, δεκτά και εις χαρτονομίσμα ή γραμματόσημον παντός έθνους) ίνα μη έπέλθη δικοπή της πρσς αυτούς άποστολής του φύλλον.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μοσιτόρημα του Άκτιδημακῶ ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΔ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ]

[Συνέχεια ίδε σελ. 1.]

26 Αυγούστου 1884

μπάρμπα Λαμπινέτον ότι έτοιμάζει τα έργαλειά του φαρεμάτος και έτοιμάζεται να έξέλθη του λιμένος! Τά ώραία εκείνα καστανά βλέμματα, τα τασον τρυφερά, τα τασον παρακλητικά θα έμαλάκωνον και τους βράχους της θαλάσσης. Αισθάνομκι καμμία φορά ότι

« Πιστεύω πρκαγματικῶς ότι ο Στέφανός μας άγαπά την θάλασσαν που τρελλαινεται! τον βλέπεις μέσ' ες το σγίσμα του μεσημεριού και στέκεται και κυττάζει την θάλασσαν. Την ξηράν ουδέ καν την λογα-

ράζει' ο νοός του όλος εινε εις την θάλασσαν, αυτή τον έλκυει σην μαγήνητης, αυτή τον σκλαδώνει. Μόλις έξυπνά και εύθως τρέχει εις το παράθυρον να την κμαρῶση την θάλασσαν του! Δέν ειζεύρεις πόσον εινε περιεργός! Ακόμη δεν επάτησε το πόδι του το κατάστρωμα πλοίου, και όμως ειζεύρει όλας τας ναυτικας λέξεις, ώσαν να ήτο πωλιός πλοίαρχος. Προλέγει τότε θα γίνη τρυκωμία. Φαίνεται ότι μετ'εξυ της θαλάσσης και αυτεῦ μεταῦ του μικρού αυτού πλάσματος και του άπειράτου έκείνου στοιχείου υπάρχει σύνδεσμος, υπάρχει συμπάθεια, σχέσις μυστηριώδης. Αστατον και εύμετάβλητον όπως έκείνη, έχει τας αυτάς μεταβολάς. Καθ' όσον έκείνη εινε γαληνιαία ή ταραχώδης, και αυτός έχει την τεμπελιά του ή την ζωηρότητά του. Η ταραχή της θαλάσσης τον εξάπτει, και πέφτει όταν πέφτουν τα κύματα. Ποτέ δεν μου ξαναέκαμε λόγον δια ταξείδι' άλλ' όμως με κατατρώγει με τα μάτια του, και με κυττάζει κακά κακά όταν βλέπη τον

ραγίζεται ή καρδιά μου. Τον παίρνω τότε εις τας άγκάλας μου, και μου έρχεται να τον βίψω εις τας άγκάλας του γέρου φαρῶ, άλλά εις την στιγμήν δεν ειζεύρω πως με κυριεύει άγριος φόβος, μετανοῶ και το κρατώ και το σφίγγω εις το στήθος μου, ως να ήθελε να μου το άρπάση ή θάλασσα... » Δέν εϊμπορώ να καταλάβω πόθεν προέρχεται ο φόβος τον οποίον ήμέραν με την ήμέραν αισθάνομαι διατήν θάλασσαν. Δέν εϊμπορώ να καταλάβω διατι δεν εϊμπορώ να την κυττάζω πολλήν ώραν χωρίς να αισθανθῶ μεγάλην άδιαθεσίαν. Υποπτεύω τας θωπείας της και ο θυμός της με τρομάζει. Τού κάκου λέγω με τον εαυτόν μου ότι εις αυτήν χρεοστῶ τον τελευταϊον θησαυρόν ο οποίος μου απέμεινε' τί τα θέλεις, δεν την αγαπῶ πλέον, δεν εϊμπορώ πλέον να την αγαπήσω. Όπως θέλεις εξήγησέ το εϊπέ το άχαριστίαν, ζηλοτυκίαν, δεισιδαιμονίαν, προαισθησίαν, οτι θέλεις εϊπέ το. Έκτός πλέον αν εινε ή αίτία ότι δεν εϊμαι γεννημένη δια να ζῶ και να βλέπω

«ΕΠΙΣΤΑ ΕΝΑ ΚΑΒΟΓΡΑ!» (Σελ. 20.)

τά μεγάλα θεάματα της φύσεως. Μ' αρέσκουν νά τα βλέπω και νά τα θαυμάζω ὀλίγην ὥραν μόνον, διότι τὸ πολὺ με κουράζει. Δὲν εἰσεύρω τὸ τί θέλω· τὰ βουνα, τί νά σου εἰπῶ, μὴ φαίνεται ὅτι κάθονται ἐπάνω εἰς τὸ στήθος μου, τὰ δάση με πνίγουν, ὁ Ὠκεανὸς με κάμνει ἄνω κάτω. Μάθε το, ἀγαπητέ μου, ἀπᾶς διὰ παντός και ἔχε το πρὸς ὀφθαλμῶν, ὅτι δὲν εἰμπορῶ νά ζω εἰς χωρίον, ἢ καρδίᾳ μου κάμνει τὰ κ. διὰ τὴν πρωτεύουσαν. Μ' αρέσουν οἱ μεγάλοι δρόμοι τῆς πρωτεύουσῃς, αἱ πλατεῖαι τῆς, αἱ λεωφόροι τῆς, και ἀπὸ ἄλλας τῆς γνωστῆς ἐξοχῆς δὲν προτιμῶ καμμίαν ἄλλην παρὰ τὰς ἐξοχὰς τῆς πρωτεύουσῃς μας. Ἐκεῖ ἤθελα ἐγὼ νά περῶ τὴν ζωὴν μου. Ἐνθυμῆσαι τὴν ὥραιαν ἐκείνην ἐξοχὴν, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθημεν μαζὶ μίαν φοράν, ὅταν ἤμμεθα εἰς τὸν περίπατον; Ἦτο Ἀπρίλιος και ἡμέρα Κυριακὴ, και ἡμεθα τότε πτωχοὶ μὲν ἀλλὰ εὐτυχεῖς! Ἡ ἐξο-

ΤΡΕΚΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ (Σελ. 17.)

χή, ἐνθυμῆσαι; εἶχεν ἐνοικίασθαι, ἡ κικλιδωτὴ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ. Ἐμβαίνομεν και ἦτο μία τρέλλα! ἐγάσαμεν τὸν νοῦν μας ἀπὸ τὴν εὐμερείαν τῆς! Πόσον ἦτο θελκτικὴ, ἀπλὴ, ἀρχοντικὴ, ἴσα ἴσα κατὰ τὴν γνώμην μας! Ὁ κήπος ἦτο εἰς μέρος κατηγορικὸν μετὰ τὴν προκινάδα του και τὰς ἀνθισμένους μηλέας του, εἰς τὸ κάτω μέρος εἶχε σιτιάδα, και πάρα πέρα εἰς μίαν πλατεῖαν ἦτο ἐκτισμένη οἰκία στρωμένη ἐπ' ἔξω με τριανταφυλλέας και με κληματαριάν. Ἐνθυμῆσαι τὰς εὐώδεις πασχαλίας και τὰ ἄλλα πυκνὰ δένδρα; τὴν δεξαμενὴν μετὰ τὸ διαγέστατον νερόν, ὅπου ἐπινυν οἱ μελισσοφάγοι και εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος ἐφαίνοντο κατὰφυτοι λιφροὶ ὅλα αὐτὰ τα ἔχω ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοῦς μου· τὰ τῶσα δάκρυα δσα ἀπὸ τότε ἔχουσα, δὲν εἰμπορέσαν νά θολώσουν και νά ἐλαττώσουν τὴν δροσερότητα και τὴν χάριν τῶν λαμπρῶν ἐκείνων εἰκόνων! Δύο ὀλοκλήρους ὥρας ἦσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν μας ὅλα ἐκεῖνα τὰ λαμπρὰ πράγματα. Εἶχαμεν κάμη κατοχὴν τῆς ὥραιας ἐκείνης; ἐξοχῆς, ἦτο ἰδικὴ μας, και ἡ εὐτυχία μας εἶχεν εὐρη τὴν φωλεάν τῆς. Τότε ἀκόμη δὲν ἦσαν τὰ τέκνα μας γεννημένα, ἀλλ' ὅμως ἐγὼ ἐκαμάρωνα τρία ξανθὰ κεφαλάκια, τὰ ὁποῖα ἐκνηγοῦντο και ἐπικζον εἰς τὰς δεινροστοχίας και ἐκυλλόντο εἰς τὴν πρασινάδα. Ἀχ! τί ἡμέρα ἀριστουργημα ἦτο ἐκείνη ἡ ἡμέρα, και τί εὐμορφα ὄνειρα εἶδαμεν ἐκεῖ μέσα!

1 Σεπτεμβρίου 1884

« Γέλασε με τὸς φόβους μου, ἀλλὰ μὴ γελάτης διὰ τοὺς ἐρωτας τοῦ υἱοῦ σου. Τὰ πράγματα εἶνε πολὺ

σπουδαιότερα ἀφ' ὅτι ἐπίστευσα, καθὼς θὰ ἰδῆς και μόνος σου. Ἄκουσε λοιπὸν και κρῖνε.

» Εἶχα ἀποφασίσῃ νά κάμωμεν μίαν μικρὰν ἐκδρομὴν ἐπ' ἀμάξης. Ὁ Στέφανος εἶχε χαρὰν μεγάλην, διότι ἐμελλε νά ἐμβῆ εἰς τὴν ἀμαξάν· και ἐγὼ, νά σου εἰπῶ, ἤθελα νά λειψῇ λιγάκι ἀπὸ τὰ μάτια μου ὁ κύρ Ὠκεανός, διότι καθὼς σου ἔγραψα, πολὺ με φεβίζει και μ' ἐνοχλεῖ αὐτός ὁ κύριος. Λοιπὸν προχθὲς ἐπήραμεν μίαν ἀμαξάν μικρὰν — ὁ Θεὸς νά τὴν κάμη ἀμαξάν! ἓνα σαράβαλο ἐκεῖ με δύο ψωράλοχα ψεφίμα, πετσὶ και κόκαλο, τύφαλο νῆχην μπροστά τους ἡ παλιοφοράδα του Ἄδν Κιχώτου, — και πρῶτὴ πρῶτὴ ἐξεκινήσαμεν. Μοῦ εἶχαν συστήσῃ ὡς ἀξιοπεριέργον πρῶγμα τὴν κρεμαστὴν γέφυραν ἐκεῖ πλησίον εἰς ἓνα ποταμόν τὸ μέρος αὐτὸ το λέγουν Ροσδερνάρδο. Αὐτοῦ λοιπὸν ἀπεράσισα νά ὑπάγω μετὰ τὸν Στέφανον.

» Ἐως ἐν διαστήματι ἐπηγαίναμεν πολὺ καλά. Ὁ οὐρανὸς ἦτο γαλκνός, ὁ ἀήρ κενθρός καθαρός, ἥλιος λαμπρότατος, και ὁ Στέφανος ζωηρός και ζαιθρός σὺν σπῖνο και φλύαρο; σὺν παπαγάλλῳ. Ἦτο μία χαρά, και μόνον σὺ ἔλειπες διὰ νά εἶνε σωστὴ ἡ εὐχαριστοῖς μας. Καθὼς εἰσεύρεις ὁ τόπος ἐδῶ εἶνε ξηρός, τραχύς, και κάπου κάπου φνίεται εἰς κανέν μέρος και ἡ θάλασσα. Τὰ πτηνὰ εἶνε σπάνια μόνον εἰς μερικὰ ἀγιάδια πυκνά και κίτασκοιμένα πετοῦν ἓνα σωρὸ πεταλοῦδες. Αὐτὰ δὲ εἶνε ὅλα ἔλα τὰ στολίδια τοῦ δρόμου τὸν ὁποῖον ἐπεράσκαμεν.

» Μετ' ὀλίγην ὥραν ἡ ἀμαξὴ ἤλλαξε δρόμον, και ἐγυρίσαμεν τὴν ῥάχιν μας πρὸς τὴν θάλασσαν. Τότε ἤλλαξε και ἡ σκηνή. Βέβαια δὲν εἰμπορῶ νά εἰπῶ ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ ἦτο Πιρᾶδειτος, ἀλλ' ὅμως καθὼς ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ τὰ ἀλμυρὰ ἐκεῖνα χῶματα, ὅπου ἄλλο τίποτε δὲν εἶχε ἐμπρὸς μου παρὰ θάλασσαν και ὅλο θάλασσαν, μ' ἐφάνη ὅτι εὐρέθη εἰς κρημνίαν μαγευτικὴν καιλάδα τῆς Ἀρκιᾶδης! Ἐκεῖ νά ἰδῆς δένδρα! μονοπάτια σκιερά! λιθίδια! νερὰ τρεχάμενα! Οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἦσαν κουρασμένοι νά βλέπουν ὀλημέρα τὸν ἀπέραντον Ὠκεανόν, και δὲν εἰσεύρεις με πόσον εὐχαρίστησιν ἀνεπίκοντο εἰς τὸ ὠραῖον θέαμα τοῦ ἀγροικιοῦ βίου! Δὲν εἰμπορεῖς νά φαντασθῆς πόσον ἐπιθυμητὴ και ἀγαπητὴ εἶνε ἡ Κυβέλη ὅταν ἔχη κανεὶς ἐμπρὸς του ἔξ' ὀλους μῆνας τὸν γέρω Προσείδωτα μετὰ τὴν τριαινάν του. Ἀπὸ τὴν καλύβην ἐνδὸς λαχνοκλήπου εἶδα νά ἀναβαῖνη καπνός, και εὐφράνθη ἡ καρδίᾳ μου. Ἐστάθηκα και τὰ ἔδλεπα και δὲν ἐχόρτανα. Ἐλεγα συχνὰ εἰς τὸν ἀμαξήλατον νά στέκεται διὰ νά βλέπω μετὰ τὴν ἡ-

συχίαν μου τὸ εὐμορφον ἐκεῖνο μέρος, και νά ἀναπνῶ τὴν εὐχάριστον εὐκοιδίαν τῶν χόρτων.

» Ἀλλὰ παράδοξον πρῶγμα! Ὅσον ἐγὼ ἡ μήτηρ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου και τὴν πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐγινήμεν παιδίον, ὁ Στέφανος μας, τὸ παιδίον, ἐγίνετο σοδρότερος και δὲν ἐπαίρνα λόγον ἀπὸ τὸ στοματάκι του: «Κύριταξε, Στέφανε, τοῦ ἔλεγα, τί εὐμορφον ὅπου εἶνε τοῦτο τὸ μέρος», ἐκεῖνος μόλις ἐγύριζε και ἔδλεπε με ἀδιαφορίαν και ἐξάρωνε πάλιν εἰς τὴν γωνιά του. Καθὼς ἐγυρίσαμεν τὰ νῦτα εἰς τὴν θάλασσαν και δὲν τὴν ἐδλέπαμεν πλέον, ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ἐσφάλισα τὸ στοματάκι του και ἐσταμάτησεν ἡ γλώσσά του. Ἐπειδὴ ὁ καρδὸς ἦτο ζεστός, ὑπέθεσα ὅτι ἡ πολλὴ ζέστη του εἶχε ζαλίση και δι' αὐτὸ του εἶχε κοπῆ ἢ διαθέσις. Ὅσον παρήρηχο ἡ ὦρα, τόσοσ ἠξάνεν ἡ ἀδιαθεσία του και ἡ κατῆρεῖά του, και τὸ προσωπάκι του τὸ γελαστόν, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ὥρῶν ἦτο σὺν τὸ μῆλον, ἔγινε χλωμόν και λυπημένον.

» — Μὰ τί ἔχεις, Στέφανε μου; τί ἔχεις; Δὲν μπορεῖς; πονεῖς πουθενά; Εἰπέ μου ματάκια μου! »

» Ἐκεῖνος τίποτε! μόνον ἔσειε τὴν κεφαλὴν του και δὲν ἐβγαζεν ἀχνην. Ἦτο βράδου ἐσθάσαμεν εἰς τὸ Ροσδερνάρδο. Ὁ Στέφανος μόλις ἔβαλε δύο βουκίεσ εἰς τὸ στόμα του, και ἠθέλησε νά πλαγιασθῇ. Μὴ ῥωτᾶς πως ἔγινε ἐκεῖνη τὴν ὥραν! Τὸ παιδὶ ἐκκοιμήθη εὐθὺς, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἐκλειτα μῦτι ὄλην νύκτα. Νά μὴ τα παυλογοῦ, ἔημερώνει ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν, και ὁ Στέφανος τὸ ἴδιον, ἐν ᾧ ἠλιπία ὅτι θά τον ὠφελῆση ὁ ὕπνος, και θά του περάσῃ ἡ ἀδιαθεσία του. Μὰ και τὸ εὐλογημένο ἐκεῖνο ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐμείναμεν, μήπως ἦτο πρῶγμα; θαρρεῖς ὅτι εἶνε τὸ παλάτι τῆς Μελαγχολιάς. Σὺν νά εἶνε ἐπίτηδες φτειασμένο νά ξεκουραίσῃ τὸς ἀνθρώπους, και ὄχι νά τους κάμη νά ἀνοίγῃ ἡ καρδιά των. Ἐπειτα και τὸ Ροσδερνάρδο δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο ἀξιοπεριέργον, παρὰ μόνον τὴν κρεμαστὴν γέφυραν. Ἀλήθειά τὴν βλέπει κανεὶς και θαυμάζει τί εἶνε ὁ νόσ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ τί τα

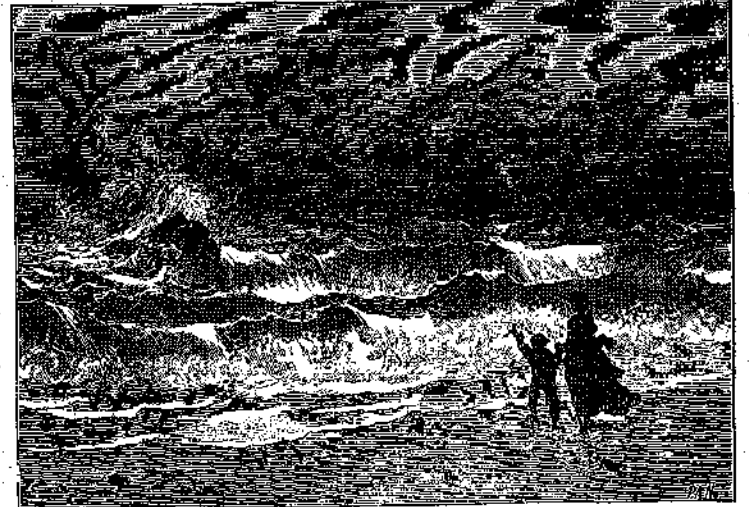
θέλεις; Ὁ Στέφανος δὲν εἰσεύρω καλά καλά ὅτι κατεδέχθη νά γυρίσῃ νά τὴν ἰδῇ. Τοῦ εἶπα ὅτι θέλη νά περιπατήσωμεν, ἢ και νά προχωρήσωμεν, ἀλλὰ αὐτόσ, ἀγαπητέ μου, ἐκώθησεν εἰς μίαν πέτραν συλλογισμένος και δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Μετ' ὀλίγην ὥραν τον ἠρώτησα:

» — Τὸ λοιπὸν τί θὰ γίνῃ, Στέφανε; θέλεις νά ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ σπίτι μας;

» Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ὁ Στέφανος ἤθελε πηδήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ὅταν του εἶπα νά ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας. Ἀλλ' αὐτόσ οὐδὲ καν ἐσάλευσεν ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τὸ καιμένον και αὐτὸ δὲν εἰξευρε τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του. Τὸ ἔπαθεν ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ ἀνθη τὰ ὁποῖα τα μεταπορεύεις εἰς ἄλλον τόπον και μαραίνονται χωρὶς αὐτὰ νά εἰσεύρουν τὸ διατι. Νά σου εἰπῶ, και ἐγὼ δὲν ἐξευρα τί νά ὑποθέσω.

» Ἄς ἐπιστρέψωμεν λοιπὸν.

» Φθάνομεν εἰς τὸ ἤμισυ τοῦ δρόμου, και ὁ Στέφανος τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς. Ἀλλὰ καθὼς ἐπλησιάζαμεν εἰς τὴν πυραλίαν και μας ἐφύσησεν ἡ αὐρα τῆς θαλάσσης, εὐθὺς ἐφάνη ὡς νά ἐξόπνησεν ἀπὸ

Η ΠΑΡΑΧΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΤΟΝ ΕΒΑΠΤΗ

(Σελ. 17)

βαθὺν ὕπνον μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ὁ κρότος τῶν κυμάτων ὡς εὐχάριστος μουσικὴ, και ἡ ὄψις τοῦ Στέφανου μας ἤλλαξε, ἐστρωσεν ὀλίγον. Ἀλλ' ἰδοὺ αἰφνης ἀνάμεισα εἰς ἓνα σχιστόν βράχον προβάλλει ἀπὸ μακρῶν εἰς τὸν ὀρίζοντα μία γραμμὴ πρασινὴ καθὼς τὴν εἶδεν ὁ Στέφανος ἐγίνεν ἄλλος ἐξ ἄλλου, ἐκωνιάνευσε και μετὰ χαρὰν μεγάλην ἀνεφώνησε:

» — Νά τὴν ἡ θάλασσα! νά τὴν!

» Τέλος πάντων δταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον μας, ὁ ἥλιος εἶχε δύση πρὸ πολλοῦ. Ὁ Στέφανος χωρὶς νά χύσῃ στιγμήν, πηδᾶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀμαξάν, και μετὰ και δύο τρέχει εἰς τὴν παραλίαν πρὶν προφθάσω νά τον ἐμποδίσω. Ὅταν μετ' ὀλίγην ὥραν ἐπῆγα νά τον πάρω, τὸν ἤυρα και ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἓνα βράχον και ἔδλεπε τὴν θάλασσαν, τὴν ἀγαπητὴν του οἴλην, μετὰ μεγάλην εὐχαρίστησιν, και δὲν του ἔκαμνε καρδίᾳ νά ξεκολλῆσῃ τὰ μάτια του ἀπ'

ἐπάνω της. Είδα κ' ἐπαθα ὡς νά τον ξεκολλήσω ἀπό τὸν βράχον. Καλέ, πῶς σου φαίνεται; Σήμερον πρῶτ' ἐξύπνησε, καὶ ἀπ' ἐδῶ πᾶν κ' οἶά λ' οἶ. Τώρα δὲ ἀκούω τὴν φωνὴν του, καίζει κάτω 'ς τὸν λιμένα μὲ τὰ χωριὰτόπουλα. Παναγία μου! σὲ τί χ' ἀλί θ' εἰ μού το φέρῃ τὸ βρακάκι του!»

10 Σεπτεμβρίου 1884

Δὲν εἰμπορῶ, ἀγαπητέ μου, νὰ ὑποφέρω τὸν χω-

«ΕΚΑΘΗΤΟ ΕΠΑΝΘ ΕΙΣ ΕΝΑ ΒΡΑΧΟΝ» (Σελ. 19)

ριζμόν σου ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου καταλαμβάνω πόσον καὶ σὺ θὰ ὑποφέρῃς. Πρέπει νὰ φύγω, ἐπιθυμῶ νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ. Ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ καὶ πάλιν πῶς νὰ φύγω; Τόσον καλὰ εἶνε ἐδῶ ὁ Στέφανός μας! καὶ ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ καλὸς ἀκόμη. Πῶς νὰ λάβω τὸ θάρρος νά τον ἀποσπάσω ἀπ' ἐδῶ, ὅπου ζῆ τόσον εὐχάριστα, καὶ ὅπου ἡ θάλασσα καὶ ἡ ἀκρογιαλιά φαίνεται ὡς νά τον ἀναγνωρίζῃ μικρὸν βροιλέα της; Πῶς νὰ ἀποφασίσω νὰ διασπάσω τὸσους δεσμούς; Διότι τώρα πλέον δὲν εἶνε ζήτημα ἀναχωρήσεως, εἶνε ζήτημα ἀποχωρισμοῦ. Μόλις τολμῶ νά του κάμω λόγον, καὶ εὐθὺς συννεριάζει τὸ προσωπάκι του καὶ γεμίζουν τὰ μάτια του. Μόνος σὺ, ἀγαπητέ μου, θὰ εἰμπορέσῃς νὰ με βγάλῃς ἀπ' αὐτὸν τὸν λαβύρινθον, καὶ νὰ δώσῃς τέλος εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἀποφάσισε καὶ ἔλα ὡς πατὴρ ὅπου εἶσαι, καὶ θὰ σε ἀκούσῃ, τί θὰ κάμῃ; Πετάξου μίαν στιγμὴν νὰ ἀρπάξῃς τὴν γυναῖκά σου καὶ τὸν υἱόν σου. Ὁ Στέφανός μας δὲν σε ἀγαπᾷ, σὲ λατρεῖ! διότι φαντάσου, οὔτε ἡ ἀπουσία, οὔτε ὁ ὤκεανὸς κατάρθρωσαν νά σου πάρουν τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ἔχεις εἰς τὴν καρδίαν του. Ἡ μεγάλη χαρὰ τὴν ὁποῖαν θὰ αἰσθανθῇ ὅταν σε ἰδῇ, θά τον ἡμερώσῃ, καὶ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἀντισταθῇ ὅταν εἰπῆς ὅτι πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν. Κύτταζε νὰ κατορθώσῃς νὰ εἶσαι ἐδῶ εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός. Καὶ ἂν ἀκόμη εἶνε φόβος μήπως πάθουν ὀλίγον τὰ συμφέροντά μας, ἄς πάθουν, δὲν πειράζει, ὄχι εἶναι νὰ ἔχωμεν καὶ ὅλα διορθώνονται. Ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν, νὰ περάσωμεν ἀργὰ ἀργὰ ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους δρόμους, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ διασκέδασις τοῦ ταξιδίου, τὰ ὠραία πράγματα τὰ ὁποῖα θὰ ἰδῇ, καὶ μάλιστα ἡ παρουσία σου θὰ τον κάμουν νὰ τὴν λησιμονήσῃ τὴν θάλασσαν, διότι, καθὼς εἰξεύρεις, εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν κανὲν πάθος δὲν ριζοβολεῖ. Ὅλα καλά, ἀγαπητέ μου, ἀλλὰ δὲν μὲν

λέγεις, ἀπ' οὗ φθάσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, τί θὰ γίνῃ τὸ καίμενον αὐτὸ τὸ παιδάκι, τὸ ὁποῖον εἶνε συνηθισμένον νὰ ἀναπνέῃ καθαρὸν ἀέρα, καὶ νὰ βλέπῃ ἀπέραντον ἔκτασιν ἐμπρός του! Τί θὰ γίνῃ, ὅταν κλεισθῇ εἰς τὸ κλουβί, τὸ ἐλεύθερο θλασσοποῦλι μας! . . .»

Ἐποκάτω τῆς ἐπιστολῆς ἦτο ἐξωγραφημένον κἀτι τὸ ὁποῖον ἤθελε τάχα νὰ φαίνεται ὅτι παριστάνει πλοῖον μὲ τὰ ἱστία ἀνοικτὰ καὶ ἔτοιμον νὰ ἀποπλεύσῃ ἐκ τοῦ λιμένος. Ἐποκάτω δὲ τοῦ πλοίου ὁ Στέφανος ἔγραψεν ὀλίγας σειρὰς ὀρνιθοσκαλισμάτα πολὺ δυσανάγνωστα. Ἄν τα ἔβλεπεν ἄλλος τις, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τα ἀναγνώτῃ. Ἀλλὰ ὁ κύριος Γεώργιος καθὼς εἶδε τὰ ὀρνιθοσκαλισμάτα αὐτὰ τοῦ υἱοῦ του, τὰ ἀνέγνωσε χωρὶς μεγάλην δυσκολίαν τὴν εὐκόλου ταύτην τὴν ἔχουν ὅλοι οἱ πατέρες καὶ ὅλαι αἱ μητέρες!

Ἴδου τί ἔγραψεν ὁ Στέφανος πρὸς τὸν πατέρα του:

«Ἀγαπητέ μου πατέρα,
»Σὰς ἀγαπῶ πολὺ πολὺ. Ἦθελα πολὺ νὰ ἔλθετε ἐδῶ νὰ μένετε μαζί μας. Ἦθελα πολὺ νὰ ξυβῶ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, μὰ ἡ μητέρα δὲν θέλει.

«ΠΟΥ ΝΑ ΠΡΟΕΒΑΠΕ ΤΑΣ ΝΕΑΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ» (Σελ. 21)

Ἐποκάτω τῆς ἐπιστολῆς ἦτο ἐξωγραφημένον κἀτι τὸ ὁποῖον ἤθελε τάχα νὰ φαίνεται ὅτι παριστάνει πλοῖον μὲ τὰ ἱστία ἀνοικτὰ καὶ ἔτοιμον νὰ ἀποπλεύσῃ ἐκ τοῦ λιμένος. Ἐποκάτω δὲ τοῦ πλοίου ὁ Στέφανος ἔγραψεν ὀλίγας σειρὰς ὀρνιθοσκαλισμάτα πολὺ δυσανάγνωστα. Ἄν τα ἔβλεπεν ἄλλος τις, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τα ἀναγνώτῃ. Ἀλλὰ ὁ κύριος Γεώργιος καθὼς εἶδε τὰ ὀρνιθοσκαλισμάτα αὐτὰ τοῦ υἱοῦ του, τὰ ἀνέγνωσε χωρὶς μεγάλην δυσκολίαν τὴν εὐκόλου ταύτην τὴν ἔχουν ὅλοι οἱ πατέρες καὶ ὅλαι αἱ μητέρες!

ἀσπασμούς μου καὶ νὰ ἀσπασθῶ τὴν δεξιάν σας.

Ὁ Στέφανός σας

«Γ. Γ. Ἐγὼ το ἐξωγράφισα τὸ καρδάκι!»

Ὅτω πως εἶνε πλασμένη ἡ ταλαίπωρος ἀνθρωπίνη καρδιά, ὡστε ὅσας συμφορὰς καὶ ἂν πάθῃ, καὶ ἂν χάσῃ ὄντα προσφιλέστατα, δὲν καταθλίβεται, δὲν μακραινεται, ἀλλὰ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀναλαμβάνῃ βαθμῆδόν, νὰ ἀναζωογονηθῇ καὶ νὰ δέχεται πάλιν τὴν χαρὰν. Τὰ πένθημα χρώματα γίνονται ἀνοικτότερα καὶ ἐξαλείφονται, ἡ φρενὴ ὄψις τῶν πραγμάτων γίνεται βαθμῆδόν ἡμερωτέρα, ἡ χλόη προσιζεῖ ἐπὶ τῶν τάφων, καὶ ἡ ζωὴ πάλιν ἀνθίει ἐπὶ τοῦ θανάτου. Ὁ πανάγαθος Θεὸς οὕτως ἠθέλησε νὰ γίνεταί, πρὸς παρηγορίαν τοῦ πλάματός του. Λαίπὸν καὶ ἡ κυρία Εἰρήνη καὶ ὁ σύζυγός της ἐμελλον νὰ σμίξουν μετ' ὀλίγον χωρὶς πλέον νὰ ἀποχωρεῖσθον. Ἐπλησίαζον νὰ τελειώσῃν τὰ βάσανά των, καὶ ἡ εὐτυχία ἤρχισε πάλιν νὰ μειδιᾷ πρὸς τὴν οἰογένειαν ταύτην, τὴν ὁποῖαν εἶχε κατακερυνώσῃ ἡ δυστυχία.

Ὁ κύριος Γεώργιος, ὁ πατὴρ τοῦ Στεφάνου, ἐτακτοποιεῖ τὰ πράγματά του καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἀναχωρήσῃ πρὸς συνάντησιν τῆς ἀγαπητῆς οἰογενείας του. Καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἔμενε πλέον, παρὰ νὰ γράψῃ καὶ νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς τὴν ἡμέρην κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ φθάσῃ. Ἡ νεαρὰ γυνὴ του ἐπερίμενε καὶ δὲν ἔδραπε τὴν ὄραν πότε νά τον ἐπανίδη, διότι ἐσυλλογιζέτο μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ μὲ πολὺ καμάρι ὅτι θὰ του παρουσιάσῃ τὸν υἱὸν τοῦ ὑγιέστατον καὶ εὐρωστον, μὲ ὄλους τοὺς θησαυροὺς, καὶ μὲ ὄλας τὰς εὐμορφίας τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Πῶ νὰ προσέβλεπε τὰς νέας συμφορὰς, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐφοβέριζον!

Ε'

ΜΕΤΑ ΤΟΛΜΗΜΑ

Ἐφθάσαμεν εἰς τὰς 15 Σεπτεμβρίου. Τὴν ἡμέραν ταύτην μετὰ μεσημβρίαν τὸ χωριὸν ἦτο ἔρημον

καὶ ἐγκαταλειμμένον, ἐὰν ἦτο τις ἐκεῖ, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ὅλη ἡ ζωὴ εἶχε φύγῃ. Πάντες οἱ κάτοικοι ἦσαν ἔξω, οἱ μὲν ἀλιεῖς εἰς τὴν θάλασσαν, οἱ δὲ ἐργάται τῶν ἀλυκίων εἰς τὰς ἀλυκίας, αἱ δὲ γυναῖκες ἐπήγγαν νὰ συνάξουν φόνη ἢ νὰ πιάσουν καρίδας. Δὲν ἀπέμειναν λοιπὸν εἰς τὸ χωριὸν ἄλλοι, παρὰ μόνον τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἦσαν πολὺ μικρά, καὶ δὲν ἠδύναντο οἱ γονεῖς των νὰ τα παραλάβουν μαζί των, καμμίαν δωδεκαριά σκυλλόπουλα, τὰ ὁποῖα ἐπειδὴ οἱ γονεῖς των ἦσαν κπόντες, αὐτὰ ἦσαν ἀπόλυτοι κύριοι τοῦ χωρίου. Ἦσαν ἡλικίας μεταξὺ ἑπτὰ καὶ δέκα ἐτῶν, ἐκτὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ καπετάν Κουπιᾶ, ὁ ὁποῖος εἶχε πατήσῃ τὰ δώδεκα. Καὶ ἐπειδὴ ἦτο ὁ μεγαλύτερος καὶ εἶχε πολλὴν πείραν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του, τὸν παρήγγειλαν νὰ προσέχῃ τὰ μικρότερα. Τώρα δὲ εὐθὺς θὰ ἴδωμεν πῶς ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν των ὁ σεβάσμιος ὁστος Μέστωρ καὶ διὰ τίνων κατορθωμάτων ἐδικαίωσε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ χωρίου.

Ἡ ἡμέρα ἦτο πολὺ θερμὴ, φύλλον δένδρου δὲν ἐσείετο, ἡ θάλασσα ἦτο λάδι, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο πνιγερὰ, ὁ ἥλιος κατέκαιε τοὺς βράχους.

Ἡ κυρία Εἰρήνη ἐξῆλθε καὶ ἐκάθισε χερὶν ἀναψυχῆς εἰς τὴν σκιά των πεύκων, τὰ ὁποῖα ἐπεσκίαζον τὴν παραλίαν. Ὁ Στέφανος ἐξηπλώθη κατὰ γῆς πλησίον της, καὶ ἐπειδὴ ἐφοβέτο μήπως της φύγῃ κρυφίως, προσεπάθει νὰ τον ἀποκοιμήσῃ μὲ τὴν θωπευτικὴν καὶ γλυκεῖαν φωνὴν της. Ἀλλ' ὅμως ἀντὶ νὰ τον ἀποκοιμήσῃ, ἀπεκοιμήθη αὐτὴ. Τὰ βλέφαρά της ἐβάρυναν καὶ ἐκλείσαν καὶ ἐπειδὴ ὁ Στέφανος ὑπεκρίνετο ὅτι τον ἐπῆρεν ὁ ὕπνος, ἐμμήθη καὶ αὐτὴ τὸ παράδειγμα τοῦ υἱοῦ της καὶ ἤφθη νὰ τὴν κυριεύσῃ ὁ ὕπνος.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Στέφανος ἦτο ἐξυπνος καὶ εἶχε τὰ μάτια του τέσσερα.

Ἐκοιτο τὰς κραυγὰς τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἐπαίζον κάτω εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὄραν πότε νὰ κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ τρέξῃ καὶ αὐτὸς νὰ τα εὕρῃ. Ἀπ' οὗ λοιπὸν ἡ μήτηρ του ἔλει-

«ΚΥΤΤΑΖΕΙ ΟΠΙΩ ΤΟΥ ΣΑΝ ΚΑΕΠΤΗΣ» (Σελ. 22)

σε τους οφθαλμούς της, ο Στέφανος έμειναν ήσυχοι δλίγην ώραν ακόμη, έπειτα σηκώνεται σιγά σιγά, κυττάζει όπίσω του σάν κλέπτης και μιά και δύο τρέχει εις τόν αιγιαλό. "Όταν έπλησίασεν εστάθη αίφνης διότι είδε κάτι τι, τó όποϊόν τον εξέπληξε, τόν εξέλισε, τόν έμάγευσε.

"Όλα τά συλλόπουλα εκείνα ήσαν έντρος μεγάλου άκατίου, τó όποϊόν ήτο δεμένο εις τήν προκυμμαιάν, έν φ' οί γονείς των είχαν άρήση ρητήν πα-

ραγγελίαν να μή έμβουν εις τήν θάλασσαν. "Ο συνετός και φρόνιμος Μέντωρ, δ καπετάν Κρουπις, ήρπασε τά κωπία και με όλην του τήν δύναμιν τα έκινει, οί δε άλλοι σύντροφοί του έχορευαν και έπήδων, και με τας άτάκτους κινήσεις των ποδών των έκαμνον τó άκάτιον να κυλά ποτε δεξιά, ποτε άριστερά, και να βυθίζεται ποτε ή πρώρά του και ποτε ή πρύμνη, ώστε ενόμιζον ότι εύρίσκονται έν τή μέσφ του "Όλεανού. ["Έπεται συνέχεια]

ΔΕΝ ΕΛΗΣΜΟΝΗΣΕ

• ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ • (Σελ. 21)

"Ας μας παρακολουθήση ο άναγνώστης εις οικίαντινα, εις τήν όποϊαν έπικρατεί πένθος. Τó πένθος είνε πρόσφατον. "Απέθανεν ή κόρη τής οικογενείας, μόνο; ο πατήρ ήδυνήθη να συνοδεύση τήν μικράν του θυγατέρα, χαρισιστάτην κόρην δεκατριών έτών εις τήν τελευταίαν κατοικίαν της. Ναι, ναι! παραρηκολούθησε τó σέρετρόν της; μέχρι τού νεκροταφείου. Τήν είδεν εξαφανιζομένη εις τó χάμα. "Εκεί μέσα, εκεί κάτω έτάφη διά παντός ο θησαυρός του. "Εσπαραγμένη έχων τήν καρδίαν του επέστρεφεν εις τήν κενήν του αίτιαν. "Η μήτηρ είνε ώραν τρελλά ή από τήν λύπην, οί συγγενείς φοβούνται διά τó λογικόν της. Μικρόν νόστιμον παιδάκι, σοδαρίν συγχρόνως και τρομασμένο, περιμένει τόν πατέρα του να έλθη.

— Πατέρα, ... πατέρα, ... πόνε ή Μαρία, δέν την φέρνεις πίσω; ...

— "Όχι, αποκρίνεται ο πατήρ, όχι! ...

— Πατέρα, ή μαμά κλαίει, ειπε εις τόν Γεωργάκην πώς ή Μαρία έφυγε, και πάλι πολύ μακριά.

— Πολύ μακριά, άπαντ ή ο πατήρ.

— Πατέρα, διατί έφυγεν ή Μαρία άφ' ου ή μαμά την άγαπούσε τόσο; και ο Γεωργάκης και συ και όλοι; "Όπως είνε άρρωστος δέν πρέπει να βγαίνει έξω, δέν πρέπει να πηγαίνει μακριά, πρέπει ναρχεται γρήγορα.

— "Η Μαρία δέν θα ξανάβη ποτέ, παιδίμου, άνεχώρησε διά πάντα

"Ο Γεωργάκης εσιώπα προσπαθών να έννοήση αυτό τó "αδία πάντα" αλλά δέν το κατώρθωνε.

"Ο πατήρ τον έλαβεν εις τά γόνατά του και προσηλώσας τó μελαγχολικόν του βλέμμα επί των μεγάλων άνησυχων οφθαλμών του παιδίου, τώ ειπε :

— Δέν θα ξαναϊδούμεν πλέον τήν αδελφήν σου, Γεώργιε, άπ' εκεί που είναι δέν θα ξαναγυρίση. Δέν θα την ιδούμεν παρά όταν κάμωμεν και ήμεις τó ταξίδι τó όπιόν έκαμε.

— Πάμε κ' ήμεις, ειπεν ο Γεωργάκης, πάμε, πατέρα!

"Ο πατήρ έσφιγγε τó παιδίον επί τής καρδιάς του.

— Δέν ήμπορούμεν ν' αναχωρήσωμεν, ειπε, πριν μας πρόσκαλέση ο Θεός όπως τήν Μαρίαν.

"Οί οφθαλμοί του παιδίου έγέμισαν δάκρυα.

"Ο πατήρ έφίλησε τó δυστυχές μικρόν. — Τά βλέμματα του παιδίου ήσαν προσηλωμένα εις τούς οφθαλμούς του πατρός του και προσεπάθει να εύρη εις τó πρόσωπόν του τήν εξέγερτην τού τρομασμένου εκείνου μυστηρίου, τó όποϊόν δέν ήδύνατο ακόμη να έννοήση.

Πάμε να ιδούμε τήν μαμά, ειπε τó παιδίον.

"Αναμνηστέως εσκέπτετο τó παιδίον ότι πλησίον της; μητρός του έμελλε να λυθή ή άπορία του.

— Τώρα θα πάμε, ειπεν ο πατήρ; αλλά προτίτερα πρέπει να σου όμιλήσω και να μ' ακούσης καλά, Γεωργάκη μου, και να μή λησμονήσης ποτέ ό,τι θα σου ειπω.

Τó παιδίον εστάθη άέναντι του πατρός του.

— "Ο Γεωργάκης άκούει τί θα ειπή ο πατέρας, ειπε.

— "Αγαπητέ μου Γεωργάκη, ειπεν ο πατήρ, αυτή ή άνεχώρησις τής Μαρίας φέρει τόσοην λύπην εις τήν μαμά σου, τόσοην λύπην, ώστε δέν πρέπει να της ειπής ποτε τίποτε που να της τήν ένθυμώξη. "Θά συλλογίζεσαι τήν Μαρίαν σου, τήν Μαρίαν μας, που σ' άγαπούσε τόσο, θα την συλλογίζεσαι πάντοτε, πάντοτε. "Αλλά δέν θα κάμης ποτέ λόγον δι' αυτήν, δέν θα προφέρης ποτέ τó όνομά της έμπρός εις τήν μαμά σου, δέν θα την ζητήσης ποτέ, διότι δέν ήμπορεί να σου την δώση όπισω, και δι' αυτό θα λυπηται ακόμη περισσότερο, δι' αυτό θα κλαίη περισσότερο, δι' αυτό θα είνε περισσότερο άσθενής. "Έννοείς, αγαπητέ μου Γεωργάκη; να την συλλο-

γίζεσαι πάντοτε τήν Μαρίαν, αλλά να μή όμιλής ποτε δι' αυτήν!

Τó παιδίον έλύθη εις δάκρυα. "Ερρίφη εις τήν άγκάλην του πατρός του, φωνάζον :

— "Ω! πατέρα, μη κλαίς και συ!

Και πλησίασαν τά μικρά του χείλη, ειπε χαμηλά, σκεπτόμενον ότι κατ' αυτόν τόν τρόπον λέγουν τά μυστικά :

— "Ο Γεωργάκης έκατάλαβεν όλα όσα τώ ειπε ο πατέρας.

"Όπως πολλά παιδιά ο Γεωργάκης ώμίλει περι τού έαυτού του εις τρίτον πρόσωπον.

"Ο πατήρ ένόησεν ότι ή συμφωνία έτελειώσεν. "Εσπόγγισεν ήσυχως τούς οφθαλμούς και τó πρόσωπόν του υιού του και τώ ειπε, ως να έπρόκειτο περι μεγάλου ανθρώπου :

— "Έχω τόν λόγον σου.

"Αφού δέ τον έλαβεν εις τήν άγκάλην του :

— Τώρα θα πάμε να ιδούμε τήν μαμά. "Αγάπα την, αγάπα την περισσότερο, αν ήμπορής, παιδί μου, διότι είνε πολύ δυστυχής; μόνος συ ήμπορείς με τόν καιρόν να την παραρηγήσης.

Μετά μίαν στιγμήν ο πατήρ ή μήτηρ και τó μικρόν παιδίον έκλαιον και οί τρεις μαζί. Κανείς άπ' αυτούς δέν είχαν ειπει τó όνομα τής Μαρίας, άλλ' αυτήν έκλαιον και οί τρεις.

Δις να φύγουν από τήν οίκίαν εις τήν όποϊαν δέν

εύρισκτο πλέον ή Μαρία, άνεχώρησαν από τήν πόλιν όπου κατόικουν, έπήγαν και κατόικησαν εις τήν παραλίαν. "Ημέρας; όλοκληρούς ο πατήρ και ή μήτηρ παρετήρουν άφωνον τó άτελείωτον νερόν, άτελείωτον όπως ή λύπη των. Τó παιδίον όιαν του, έβλεπε κατ' αυτόν τόν τρόπον άφώνους, ζητούντας μακράν έκεινήν ή όποία ήτο ακόμη μακρύτερα, διακοπιε τά παιγνιδιά του, άφινε τó πιυάριόν του και τόν σωρόν τής άμμου τόν όποϊόν είχε κάμει και τά κογγύλια τά όποία είχε μαζεύσει, και έπήγαινε προς αυτούς με άνοικτήν άγκάλην. Τά βλέμμά του έξέσραζον άρκετά ότι ήξευρε διατί τους έφίλει. "Ένόει, βεβαίως, ότι έπρεπε να φιλή τούς αγαπητούς του γονείς όχι μόνον διά τόν έαυτόν του, αλλά και διά τήν Μαρίαν ή όποία ήτο πολύ μακριά και δέν ήτο δυνατόν να έλθη να τους φιλήση και αυτή.

"Έν τούτοις ο καιρός έπέρασεν. — "Έν έτος! δύο έτη μάλιστα! και μίαν ήμέραν ο πατήρ επανέλαβεν ό,τι πολλάκις είχε σκεφθή έως τότε :

— "Ο Γεωργάκης παρά πολύ κατ' ή γραμμα έξέτελεσε τήν παραγγελίαν τήν όποϊαν τώ έκαμα να μή προφέρη τó όνομα τής αδελφής του. Πώς! ούτε μίαν φοράν, ούτε μίαν μόνην τó όνομα αυτό τής Μαρίας, τó όποϊόν επανέλαβηκε τόσοσν όταν έζη ή αδελφή του, ούτε μίαν φοράν δέν έβγήκεν από τó στόμα του! "Έκαμα πολύ άσχημα! Τó έσοθήθη να λησμονήση τήν αδελφήν του, ο καιρός βοηθούμενος από τήν απαγόρευσίν μου έκαμην εύκολότερον τó έργον του. Τήν ώραν αυτήν δέν σιωπούν μόνον τά χείλη του, αλλά και ή καρδιά του "Ο άχάριστος δέν ένθυμείται πλέον τήν Μαρίαν.

"Ο καταλυπημένος πατήρ προσεπάθει να παραρηγήθη λέγων με στεναγμόν: «Τόσο τó καλλίτερον!» ή «'Επί τέλους είνε σφάλμα μου και όχι ιδιόκόν του».

"Έν τούτοις, ένίοτε εις τó βάθος τής καρδιάς του ησθάνετο αγανάκτησίν τινα δι' αυτήν τήν λήθην του υιού του. "Απ' αυτήν τήν σκέψιν διαρκώς κατεχόμενος ο πατήρ άνεκοίνωσε τήν λύπην του εις τήν σύζυγόν του, έννοείται δε ότι προς έλάφρυνσίν του μικρού Γεωργάκη διηγήθη εις αυτήν τήν σκηνήν τήν όποϊαν διηγήθημεν.

— "Ός προς έμέ, τώ άπήνησεν αυτή, αν έκαμες καλά ή άσχημα δέν ήμπορώ να το ειπω. Τρεις μήνας; δέν ήξεύρω πώς έζησα. Μίαν μόνην έπιθυμίαν είχα: να υπάγω να εύρω τήν Μαρίαν; μίαν μόνην έκπληξίν ότι ή γή δέν μου έκαμε τήν χάριν ν' άνοιχθή κάτω από τά πόδια μου και να δορήση κ' έμέ. "Αλλά ο σκοπός σου ήτο τόσοσν καλός ώστε δέν ήμπορώ παρά να σ' εύχαριστήσω έγκαρδίως.

"Ως προς τόν Γεωργάκην εκτός του ότι υπόπτειυσα τήν απαγόρευσίν άμχ παρετήρησα τήν σιωπήν του, ως αίτιον αυτής πρό πάντων έφρινα αυτόν τόν χαρακτήρα του. Διατί πράγμα παρεπονέθη ποτέ αυτό τó παιδίον; Ποίος φυσικός ή ήθικός πόνος τó έκαμ, ποτέ να φωνάζη; ο υιός μας, φίλε μου, είνε εξ έτών στωικός. Είπε φυγή πολύ υπερήφανος και δε, είσαι δίκαιος όταν το κατηγορής δι' αυτήν τήν σιω-

• Ο ΠΑΤΗΡ ΤΟΝ ΕΛΑΒΕ ΕΙΣ ΤΑ ΓΟΝΑΤΑ ΤΟΥ • (Σελ. 22)

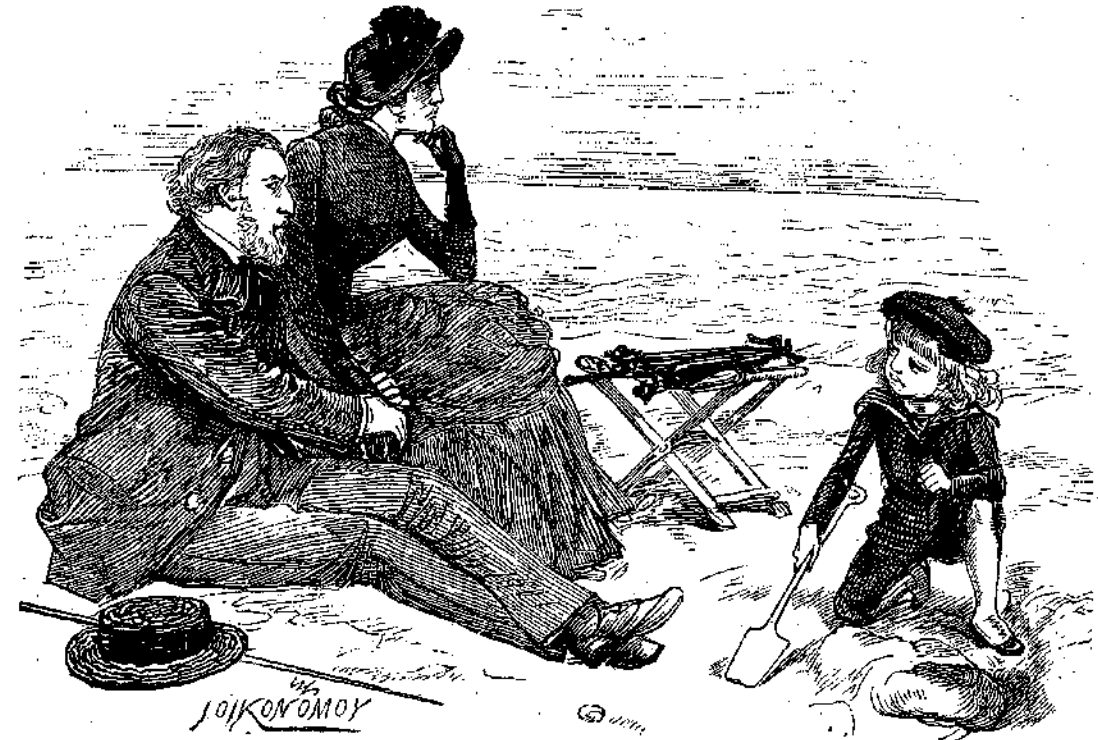
πήν, την οποίαν σύ τω έσώθησες. Είς την κατάστασιν της υγείας, είς την οποίαν ήμην από έτος έτους ότκν έχασάμεν την Μαρίαν, αυτή του ήτο ώσαν δευτέρα μητέρα. Ο Γεωργάκη μας τίποτε δεν έλησμόνησε: έσο βέβαιος ότι είς τó βάθος της καρδιάς του θρηγεί την αδελφήν του.

Ο πατήρ ήθελε νά πεισθί και έν τούτοις δεν έπειθετο.

— Έχω άποδείξεις, άποδείξεις ήθικάς και υλικάς άκόμη όσαν σοι λέγω, είπεν ή μήτηρ μέ τινα ζωηρότητα. Ο,τι τω αφήκεν ή αδελφή του τω είνε ιερόν. Τά έτοποθέτησεν όλα ούχι είς σωρόν διά νά τα

τίποτε άλλο δεν έσκέπτετο ο πατήρ. Άλλά δεν ήθελε νά δώση αυτός άρρηκην είς τόν υιόν του ώστε νά προφέρη τó όνομα της Μαρίας, τούτο δεν θά είχε κχιμίαν άξίαν, ήθελε μόνον του, αύθορομήτως νά δείξη τó παιδίον ότι ένεθυμαίτο την άδελφήν του.

Έν τούτοις μίαν ήμέραν, — έν πρωί — την στιγμήν κατά την οποίαν ή οικογένεια ήτοιμάζετο νά περάση τόν μεγάλον κήπον, διά νά υπάγη είς την θύραν ή οποία έφερεν είς την έξοχόν, ο πατήρ έξέκίνησε γρηγορώτερον από την μητέρα, ή οποία έφρόντιζε διά την ένδυμασίαν του υιού της πριν ένδυθί ή

«ΕΠΗΓΑΝ ΚΑΙ ΚΑΤΩΚΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑΝ»

(Σελ. 23)

ξεφορτωθί, αλλά μέ τάξιν την οποίαν δεν έχει διά τάλλα πράγματά του. Άπηγόρευσεν είς την τροφόν του νά τα έγγίση. Μόνος τού τα καθαρίζει. Καθημέραν τα έπιβλέπει.

— Είσαι βεβαία ότι φροντίζει δι' αυτά μ' άλλον ώς αδελφός και όχι ως ιδιοκτήτης;

— Ναι, είπεν ή μήτηρ, τά περιποιείται ώς ευσεβής αδελφός φυλάττων τά κειμήλια της αδελφής του.

— Έίθε! άπεκρίνετο ο πατήρ, αλλά θά έδίδα, δεν ήξέυρω κ' έγώ τι, ν' αφήση τέλος μίαν ήμέραν αύτήν την σιωπήν την οποίαν μέ τόσην άπερισκεψίαν τω επέβαλα.

Ίδια. Την ήμέραν εκείνην, ο πατήρ από την ιδέαν του καταχόμενος, έπεριπάτει άργά άργά είς την μεγάλην δενδροστοιχίαν, ή οποία έφερεν είς την θύραν όπου συνείθιζε νά τους περιμένη και όπου συνήθως έφθανε πρώτον τó παιδίον και έπειτα ή μήτηρ.

Η θεά της δενδροστοιχίας ή οποία ήτο έστρωμένη μέ λεπτήν άμμον, την οποίαν ο κηπουρός είχε στρώσει έπιμελώς εκείνο τó πρωί, τώ ένέκνευσε μίαν ιδέαν.

— Α! έσκέφθη, τώρα θά βεβαιωθώ, τώρα θά μάθω τέλος άν ή σιωπή αυτή του δυστυχούς παιδίου είνε θέλησις, δηλαδή ένθύμισις καταδικάζουσα τόν έαυτόν της ήρωϊκώς νά σιωπά, όπως νομίζει ή μητέρα του, ή λήθη, όπως φοδοίμαι έγώ.

Και μέ τó άκρον της ράβδου του, διά μεγάλων εύαναγνώστων γρχμμάτων, όπως τών βιβλίων είς τά όποία ο υιός του ανεγίνωσκεν ήδη μέ εύκολίαν, έχάραζε τó όνομα.

ΜΑΡΙΑ

Τó όνομα τούτο κατείχε όλον τó πλάτος της δενδροστοιχίας διά της οποίας ο Ίούλιος όστις προηγείτο πάντοτε όλίγον της μητρός του, έμελλε νά περάση διά νά τον ένταμώση. Κατόπιν από τούτο, λίαν συγκεκινημένος από την δοκιμήν, την έπικίνδυνον ίσως, την οποίαν έπεχείριε, έκρύφθη όπισθεν από δένδρα τινά από τά όποία ήδύνατο νά βλέπη χωρίς νά τον βλέπουν.

Όπως είχε προίδει ο πατήρ, τó παιδίον έξήλθε πρώτον από την οίκίαν. Έκράτει μίαν στεφάνην μέ την οποίαν έτρεχε κάτω από την δενδροστοιχίαν. Έξαφνα ο πατήρ είδε ότι έρριψε τó ραβδίον του, παρήτησε την στεφάνην του.

Τó παιδίον είχεν ίδει, είχεν αναγνώσει μέ έκπληξιν και μέ είδος τι φρίκης τó όνομα «Μαρία» τó όποϊόν τω έφραττε τόν δρόμον του, και είχε σταθί πρός στιγμήν διστάζον. Άλλά διά μιάς, λαβών άπόφασιν, έγονάτισε και μέ τās μικράς του χείρας τās όποίας

μετεχειρίσθη ώς σάρωτρον, ήρχισε νά εξαλείψη μέ πυρετωδή ταραχήν τó άγαπητόν εκείνο όνομα τó όποϊόν δεν έπρεπε νά προφέρη έπειτα βεβαιωθείς ότι κανείς δεν ήμπόρει ν' αναγνώση πλέον τίποτε, έσχηκώθη μέ συγκίνησιν διά νά επανεύρη τόν πατέρα του, όστις είχεν εξέλθει από τó μέρος όπου ήτο κρυμμένος, και φθάσας πλησίον του έρρίφη είς την άγκάλην μέ πρόσωπον δακρυσομένο.

— Α, πατέρα, τώ είπε, έλησμόνησες λοιπόν ότι άπ' εκεί θά περάση ή μαμά;

Η καρδιά του έκτύπα θανάτā είς τó στήθος του. Ο πατέρας τον έλαβε σπαρταριστόν είς την άγκάλην του, άλλ' αί τρυφερώτεροι θωπεΐαι δεν κατώρθωσαν νά τον καθησυχάσουν: όλα εκείνα τά δάκρυα τά συμμαζευθέντα είς δύο έτη σιωπής, είχαν ανάγκη νά εξέλθουν. Ο πατήρ του όλίγον έλειψε νά τω ζητήσει συγγνώμη.

— Κ' έγώ ένόμιζα, είπεν είς τó παιδίον, ότι ο Γεωργάκης έλησμόνησε την Μαρίαν!

— Ω, πατέρα! είπε τó παιδίον, — και τὰ δάκρυα πάλιν έτρεξαν άφθονα από τούς οφθαλμούς του, όταν ήκκουσε την άδικον εκείνην ύπόψίαν, ώ, πατέρα!

Ο πατήρ εύτυχής συγχρόνως και δυστυχής εύρήκεν έν μέσον νά παρηγορήση τόν Γεωργάκη.

— Τώρα, Γεωργάκη μου, τώ είπε, ήμπορούμεν νά όμιλούμεν διά την Μαρίαν.

— Α, είπε τó παιδίον, εύχαριστώ, πατέρα! — και μετά μίαν στιγμήν. Ημπορούμεν και έμπρός είς την μητέρα;

— Ναι, ναι, άπεκρίθη ο πατήρ, ναι, ναι, παιδί μου.

Είς στεναγμός, μακρός άναστεναγμός έξήλθεν από τó στήθος του παιδίον. Έθώπευε θερμώς τόν πατέρα του διά την άπροσδόκητον εκείνην άδειαν νά όμιλή περι της αδελφής του, και όταν έφθασεν ή μητέρα, ίδούσα τόν πατέρα και τόν υιόν άκτιολογούστας από χαράν,

— Τί συμβαίνει, είπε, είνε τίποτε μυστικό;

— Συμβαίνει, άπεκρίθη ο πατήρ, ότι σήμεραν ολ' κάμωμεν τόν περίπατόν μας μέ την Μαρίαν.

— Ναι, είπε τó παιδίον, μέ την Μαρίαν, μαμά! θέλεις, αί;

— Μ' έρωτάς άν θέλω! άνέκραξεν ή μήτηρ σφιγχάσα τó παιδίον είς την άγκάλην της.

Τόν περίπατον εκείνον, ο όποϊός ήτο ο άγαπητός περίπατος του παιδίον, τόν ώνόμασε περίπατον της Μαρίας.

— Α... είπεν ή μήτηρ μέ ύπερηφάνειαν είς τόν σύζυγον της, όταν ούτος είς τόν δρόμον τη διηγήθη όλα έσα συνέδησαν ήμην βεβία έγώ ότι ο Γεωργάκης ήτο πιστή καρδιά.

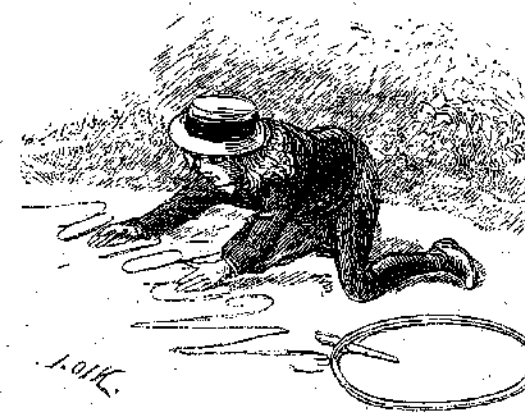
Και μετά μικράν σιωπήν έξηκολούθησε.

— Τέτοιο είνε τó παιδί μας, είπε, και τέτοιο θά είνε είς όλα και δι' όλα όσον καιρόν και άν ζήση. Ο Θεός νά δώση νά μην άπαντήση είς την ζωήν του άλλους δυσπίστους από τόν πατέρα του.

Τó παιδίον εκείνο λοιπόν δεν έλησμόνησε πολλά παιδία έχουν τοιαύτην μνήμην: όλα διατηρούνται είς αύτήν, και άν φύγη τίποτε άπ' αύτήν, γρήγορα επίστρέφει.

A. Π. Κ.

(Κατά τόν P. J. Stahl.)

«ΗΡΧΙΣΕ ΝΑ ΒΕΒΑΙΩΘΗ ΤΟ ΑΓΑΠΗΤΟΝ ΕΚΕΙΝΟ ΟΝΟΜΑ»

Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ

Ἐμαθὺ τὴν ἀλφα, ἔμαθὺ τὴ βῆτα
Τὴ χρά, μανούλα
Τώρα εἰς τὴ στιγμοῦλα
ἔγεινε μέγας. Νά, μανούλα, κύττα!

Τώρα τὸ βιβλίον θεὸν ἀνέξω, ἀλήθειαι!
κι' ὄλα θά τε εὐρω,
ὄλα θά τε ξεύρω
Καὶ τὰς προσευχαῖς μου καὶ τὰ παραμύθια.

Θεὸν ἄρω τὸ δράκον, τὴ βασιλοπούλα,
τὴ γρηλ, τὸ μέλι.
Τώρα μὴ σε μέλι,
Μόνος τα διαβάξω σὺ βουλειά, μανούλα.

Θεὸν ἄρω πῶς σκίφτουν, πῶς τὰ ψάρια πιάνουν
πῶς τὸ στῆρι ἀλέθουν,
τὸ μαλλί πῶς γνέθουν,
Πῶς γεννοῦν ἢ κόττες, πῶς τὰ σπῖτια φτειάνουν.

Θά βρω τὴν Ἀθήνα, θά βρω τὴν Ἑλλάδα
θά βρω καὶ τὴν Πόλι,
Κι' ὅταν ἔχω σκόλη,
θά τα ταξιδεύω ὄλα εἰς τὴν ἀράδα.

Πάνε, εἰ στρατιώταις καὶ ἡ τυφλομουῖχα
καὶ οἱ κουκουρῖχοι
κι' οἱ ξυλένιοι λύκοι,
Δόσε μου κονδύλι καὶ χαρτί καὶ βίγα.

ΚΑΛΑΙΑΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΜΙΜΗ

Ἄν κανεὶς ἔλεγεν εἰς τὸν Μιμῆν ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὰ βιβλία, θά ἔβαζε τὰς φωναῖς:

— Τί! ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὰ βιβλία; Ποῖός το λέγει; Ἐγὼ ποῦ πάντα ζητῶ βιβλία, πολλὰ βιβλία; Ἐγὼ ποῦ εἶμαι συνδρομητής εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ ἔχω ὄλους τοὺς τόμους τῆς δεξιόσους, καὶ ὅλην τὴν σειράν τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» Ἐγὼ ποῦ πάντα κρατῶ ἐν βιβλίον εἰς τὸ χέρι ἢ κάτω ἀπὸ τὴν μισχάλην μου; Λάθος ἔχεις, ἤθελες νὰ εἰπῆς ὅτι τ' ἀγαπῶ πολὺ τὰ βιβλία.

Λοιπὸν ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ κύριος Μιμῆς τ' ἀγαπᾷ τὰ βιβλία του, ἀλλ' ἄς μὴς ἐπιτρέψῃ νὰ τὸ εἰπῶμεν ὅτι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τ' ἀγαπᾷ εἶνε παράξενος. Ἄν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τοῦ τῶ ἐρανέρινον τὴν ἀγάπην των μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, εἶμαι βεβία ὅτι ὁ κύριος Μιμῆς πολὺ κακὴν ἰδέαν θά ἐσχημάτιζε δι' αὐτὴν τὴν ἀγάπην.

Ἄς παρατηρήσωμεν τὰ βιβλία του. Τὰ ὄλλα τῶν τόμων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θά σκορπισθοῦν εἰς ὄλον τὸ δωμάτιον μόλις τοὺς ἐγγίσωμεν.

Τὰ Παιδικὰ Διηγήματα εἶνε εἰς κακὸν χάλλ... Τὸ Εἰς τὴν Θάλασσαν, ἔλεεινόν. Οἱ Παιδικοὶ Διάλογοι, οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίακος, ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν, ὁ Βατικὸν Ζεράν, ὄλα εἶνε ἀξιολόγητ' ἄλλο εἶνε μελανωμένον, ἄλλο κηλιωμένον, τὸ καθὲν ἔχει τὸ πάθημά του.

Τὰ βιβλία τοῦ σχολείου του εἶνε εἰς ἀκόμη χειροτέραν κατάστασιν: πόσας γραμματικὰς, πόσας γεωγραφικὰς, πόσας ἀριθμητικὰς, πόσας ἑλληνικὰς

ἱστορίας ἔχει χαλάσει ἔως τώρα ὁ κύριος Μιμῆς!

Τὸ δὲ περιεργὸν εἶνε ὅτι ὁ Μιμῆς τὸ ὅτι καταστρέφει τὰ βιβλία τοῦ το θεωρεῖ ὡς ἀπόδειξιν ὅτι τ' ἀγαπᾷ. — Ἄν δὲν τα ἐδιάβαζε λέγει, δὲν θά ἦσαν ἔτσι: ἀλλὰ διατὶ τα διαβάξω; διότι τ' ἀγαπῶ.

Καὶ ὅμως ὁ πατέρας τοῦ Μιμῆ ἦτο μικρὸν παιδί: μίαν φοράν καὶ ἔχει βιβλία τότε καὶ τα ἀνέγνωσε, καὶ τὰ βιβλία αὐτὰ ἔμειναν καθυρᾶ καὶ γερὰ ἔως τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχαν τὸ δυστύχημα νὰ πέσουν εἰς τὰ χέρια τοῦ Μιμῆ. Ἐμπορεῖ ν' ἀναγνώσῃ κκειεὶ ἐν βιβλίον χωρὶς νὰ το χαλάσῃ. Διότι ὁ Μιμῆς ἀρπάζει τὰ ἰδικὰ του διὴν ἠξέφυρα κι' ἐγὼ πως, διότι δὲν τα προσέχει, καὶ τα ρίπτει ἀνοικτὰ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας κοντὰ εἰς τὸ λάδι, ἢ ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα τοῦ κήπου, ἢ χάμου εἰς τὴν σκῆνιν, δὲν ἔπειτα ὅτι εἶνε ἀδύνητον νὰ τα προσέχη κανεὶς τὰ βιβλία του, νὰ τα κλείρῃ ἀρ' οὔ τ' ἀνγνώσῃ καὶ νὰ τα ξαναθῆρ εἰς τὴν θέσιν των.

Ἄν ὁ Μιμῆς δὲν διορθωθῆ, ἂν δεκτικῶν τὴσιν σκληρότητα εἰς τὰ βιβλία του, ἠξέφυρε τί θά πάθῃ; Θά πάθῃ κατὰ τι δυσάρεστον, κατὰ τι τρομερόν. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα του δὲν θά τῶ ἀγοράσουν πλέον οὔτε ἐν βιβλίον, οὔτε θά τῶ προσφέρουν πλέον κανὲν βιβλίον χρυσοδεμένον ὡς δῶρον τῆς πρωτοχρονικῆς.

Τὶ σκληρὰ τιμωρῖα! πόσον θά λυπηθῆ, ποῖα δάκρυα θά χύσῃ ὁ Μιμῆς... Ἄλλ' ποῖος θά του πταίῃ;.. Θά του ἀξίῃ αὐτὴ ἡ τιμωρία ὅσον αὐστηρὰ καὶ ἂν εἶνε, ἂν δὲν διορθωθῆ, ἂν δὲν ἀρχίσῃ νὰ τ' ἀγαπᾷ πραγματικῶς τὰ βιβλία του.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΜΑΝΤΙΣ

Ὁ αὐτοκράτωρ Καρὰ-Μπού-Λαδῆ ἐβάσιλευεν εἰς τὴν Σαμαρκανάνην.

Ἦτο μονάρχης πολὺ ἀγαπητός, ἐν μόνον ἔχων ἐλάττωμα, ὅτι ἐλάτρευε τὰ μῆλα ἂν καὶ δὲν εἶχε πλέον ὀδόντας διὰ νὰ τα τρώγῃ εἰς τὸν κήπον λοιπὸν τοῦ ἀνακτόρου του εἶχε μίαν ἔκτακτον μηλέαν, τὴν ὁποίαν ἐξήλευαν ὄλοι εἰ ὑπήκοοι του.

Ἄλλὰ μὲ ὄλην τὴν φύλαξιν τὴν ὁποίαν ἔκαμνε, τὰ μῆλά του τα ἔκλεπτον, ὄχι μόνον οἱ αὐλικοὶ του ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι ἐξέθετον τὴν κεφαλὴν των εἰς κίνδυνον διὰ νὰ φάγουν τὰ τόσον ἰσχυρὰ μῆλα. Οὔτε αὐτὸς δὲ ὁ πρωθυπουργός, του δὲν ἀντίστη εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ μίαν νύκτα ἀνερωρήθη εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου καὶ ἔκλεψε δύο τρία μῆλα.

Κανεὶς πρωθυπουργός δὲν ἔμπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπαρητήτος, πρὸ πάντων δὲ ὅταν εὐρίσκαται ἐπάνω εἰς ὑψηλὸν τόχον: οἱ ἐχθροὶ του λοιπὸν ἐξέφυραν συνωμοσίαν ἐναντίον του, καὶ μίαν νύκτα ἐνώ ἔτρωγε μὲ ἀπερίγραπτον εὐχαρίστησιν ἐν μῆλιν, τὸ ὠραιότερον ἀπ' ὄλα, μέσα εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν κήπον, δολοφόνοι τινες ἀρμήσαν ἐπάνω του καὶ τον ἐφόνευσαν: ἔπειτα δ' ἔφυγον ἀφίσαντες τὸ πτώμα κάτω ἀπὸ τὴν μηλέαν.

Δύο νυκτοκλέπται, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ ἐπεσκέπτοντο τὴν μηλέαν τοῦ Καρὰ-Μπού-Λαδῆ εἶδον τὸ ἐγκλημα: ὁ εἰς ἀπ' αὐτοὺς ἦτο ὁ Βέν-Δούδας, ὁ γελοιοποιὸς τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ ἄλλος ἦτο νέος τις ἰνομαζόμενος Ἄλλης.

Ἐφυγον κατατρομαχθέντες, ἀνερωρήθησαν εἰς τὸν τοῖχον τοῦ ἀνακτόρου, καὶ τόσον μέγας ἦτο ὁ φόβος των ὥστε ὁ εἰς ἔπεσον ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ περιβόλου τοῦ κήπου.

Ἐκεί ὁ εἰς συνέλαβε τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸν λαϊκὸν νομίζοντας ὁ εἰς τὸν ἄλλον ὡς δολοφόνον: ἀλλ' εὐτυχῶς ἐγνωρίσθησαν.

— Εἶδες τὴν συνέδη; ἠρώτησεν ὁ Βέν-Δούδας.
— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Ἄλλης, καὶ ἀνερωρήσατο ἕνα ἀπὸ τοὺς δολοφόνους ὅτι ἦτο ὁ ἄρχων Ὀμάρ, ὁ ὁποῖος κάμνει τόσας φαιδουργίας πρὸ τούτου καιροῦ διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ πρωθυπουργοῦ.

— Δὲν ἔμποροῦμεν νὰ τον καταγγείλωμεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα, εἶπεν ὁ Βέν-Δούδας, χωρὶς νὰ καταγγείλωμεν καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν μας: καὶ ἐν τούτοις ἐν τόσον μεγάλῳ ἐγκλημα δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀτιμωρητὸν.

— Τὶ νὰ κάμωμεν; ἠρώτησεν ὁ Ἄλλης.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ γελοιοποιός, κῆριον νὰ εὐρεθῆς εἰς τὸν δρόμον ὅπου θά περάσῃ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ προσκύνημα, καὶ θά σε συστήσω εἰς αὐτὸν ὡς τὸν καλλίτερον μάντιν τοῦ βασιλείου

του: θά σε πάρῃ μαζί του εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ἐκεῖ θά του διηγήθῃς τί εἶδομεν.

Ἄφου ἔμειναν σύμφωνοι οἱ δύο συνένοχοι ἀπεχωρίσθησαν.

Τὴν ὠρισμένην ὥραν ὁ Ἄλλης εὐρέθη εἰς τὸ μέρος ὅθεν διήρχετο ὁ Καρὰ-Μπού-Λαδῆ, καὶ ὁ Βέν-Δούδας τον παρουσίασεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὅστις τῶ ἔδωκε διαταγὴν νὰ ὑπόγῃ εἰς τὸ ἀνάκτορον καὶ νὰ τον περιμείνῃ.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Σαμαρκανάνης δὲν ἤργησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν βασιλικὴν του κατοικίαν καὶ νὰ προσκαλέσῃ ἐνώπιόν του τὸν περίφημον μάντιν Ἄλλην, τὸν ὁποῖον ὁ Βέν-Δούδας τῶ εἶχεν ἐκθειάσει.

— Ὀμίλει, σε ἀκούω, εἶπεν ὁ Καρὰ-Μπού-Λαδῆ, μάντευσέ τί ἔχω αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὸν νοῦν μου.

— Μεγαλειότητε, εἶπεν ὁ Ἄλλης, τὴν στιγμὴν αὐτὴν συλλογιζέσθε τί νὰ ἔγεινεν ὁ πρωθυπουργός σας τὸν ὁποῖον ἔχετε νὰ ἰδῆτε ἀπὸ χθὲς βράδου.

— Σωττα, τὸ ἐπέτυχες: εἶπά σου! Καὶ δὲν μου λές τώρα τί ἔγεινεν ὁ λαμπρός αὐτός πρωθυπουργός; — Μεγαλειότητε, ἐδολοφονήθη ἀπὸ κλέπτου τῶν μῆλων, ἐνῶ ἀπὸ ἀφοσίωσιν ἐρύλατεν εἰς τὸν κήπον.

— Ψεύδεται! ἀνέκραξεν ὁ Σουλτάνος, συγκινηθεὶς.

— Τὸν βλέπω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἄλλης: μὲ ἐμπνευσμένον τόνον: κείττα καταματωμένους κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον κάμνει τὰ τόσον ἀγαπητὰ αὐτοκρατορικὰ σὰς μῆλα.

Ὁ Καρὰ-Μπού-Λαδῆ ἔστειλεν ἀμέσως αὐλικούς τινες διὰ νὰ βεβαιωθοῦν ἂν πραγματικῶς ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ὁ μάντις: οὗτοι δὲ ἐπέστρεψαν μετ' ὀλίγον μὲ δάκρυα καὶ ἐπεβεβαίωσαν ὅσα εἶπεν ὁ Ἄλλης.

— Τὸ ὄνομα τῶν δολοφόνων; ἀνέκραξεν ὁ αὐτοκράτωρ μὲ ἀγανάκτησιν.

Ὁ Ἄλλης προσεπαύθη ὅτι ἐσκέπτετο ὡς καὶ ἐν πέταγμα τῆς μυίας ἠδύνατο ν' ἀκουσθῆ, τόσον μεγάλη σιωπὴ ἐπεκράτει: οἱ παρευρισκόμενοι ἐπερίμεναν μὲ αγωνίαν τὴν τρομερὰν ἀποκάλυψιν.

— Εἶνε ὁ ἄρχων Ὀμάρ καὶ οἱ ὀπαδοὶ του, εἶπεν ὁ Ἄλλης: διέπραξε αὐτὸ τὸ ἐγκλημα διὰ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν του καὶ γίγῃ πρωθυπουργός τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ὁ Καρὰ-Μπού-Λαδῆ ὠχρός, συγκινημένος, λέξιν δὲν εἶπε: ἠπλώσε τὸν βραχίονά του μὲ ανοιγμένην χεῖρα, μὲ ταχὺ δὲ κίνημα ἔσχισε τὸν ἀέρα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ.

Ὁ πρῶτος δῆμιος ἐνόησε.

Ἦρπασε τὸν ἄρχοντα Ὀμάρ ἀπὸ τὸν λαϊκὸν καὶ πρὶν αὐτὸς προφθάσῃ νὰ εἰπῇ οὐφ! ἡ κερκλή του ἐκυλίσθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ δημοῦ.

Τότε ο Καρά-Μπού-Λαδη έστράφη πρὸς τὸν Ἄλῃν καὶ τῷ εἶπεν:

— Σὲ διορίζω Μπάς-Γκουτζάν, δηλαδή μέγαν μάντιν τῆς αὐλῆς με βαθμὸν αὐλάρχου.

Ἐπειτα ἔδωκε διαταγὴν νὰ τῷ δώσουν ἐν μέγαρον, πλοῦσια φορέματα, ὠραίους ἵππους καὶ νὰ γεμίσουν με λίρας τὰ θυλάκιά του.

Ὁ Ἄλῃς ἐνόμισεν ὅτι ὠνειρεύετο· οὔτε αὐτὸς ὁ Βέν-Δούδας ἐφαντάζετο τόση εὐνοϊαν. Ὅτε ὁ γαλω- τοποιὸς εὐρέθη μέ- νος με τὸν Ἄλῃν,

— Ἡ δουλειά σου δὲν ἐτελείω- σεν ἕως ἐδῶ, τῷ εἶπε, τώρα ὅπου ἔγινες ἐπίσημος μάντις θὰ εἶσαι ἠγαγκασμένῃ νὰ εὐχαριστῆς κάθε ἡμέραν τὰς ἰδιο- τροπίας τοῦ αὐτο- κράτορος.

— Δυστυχῶς, νά, εἶπε με στε- ναγμὸν ὁ Ἄλῃς· ἀλλὰ τί νὰ κά- μωμεν;

— Με τὴν τόλ- μὴν τὰ πάντα κατορθοῦνται· καὶ ἐκτὸς τούτου ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντα ἐ- δῶ διὰ νὰ σου κα- νοναρχῶ τί πρό- πει νὰ λέγῃς, θὰ σε προειδοποιῶ προητέρω τὰς ἐ- πιθυμίας του καὶ τὰς ἀπαντήσεις τὰς ὁποίας πρέπει νὰ τῷ κάμῃς· ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον...

— Ποῖον;

— Θὰ μοιράζωσαι μαζί μου ὅλα τὰ κέρδη.

— Εὐχαριστῶς, εἶπεν ὁ Ἄλῃς.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Βέν-Δούδας ἔγεινεν ὁ βοηθὸς τοῦ μεγάλου μάντεως τῆς αὐλῆς, καὶ ὁ Ἄλῃς ἐμάντευε πάντοτε τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ αὐκράτορος.

Ἐν τούτοις κάποτε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν πάθῃ.

Ὁ Καρά-Μπού-Λαδη ἔλαβε μίαν ἡμέραν ἐν γράμ- μα τοῦ Σουλτάνου, τὸ ὁποῖον τον ἔβαλεν εἰς πολλὰς σκέψεις. Ὁ Καρά-Μπού-Λαδη ἦτο ὑποτελής εἰς

τὸν Σουλτάνον, ἂν καὶ εἶχε τὸν τίτλον αὐτοκράτορος. Ἀμέσως προσεκύλησε τὸν Ἄλῃν.

— Λέγε. Αὐτοκρατορικὸ μάντι, τῷ εἶπε, τί σκέ- πταται αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ Σουλτάνος;

— Ὅτι σκέπτεσθε καὶ σεῖς, Μεγαλειότατε, ἀπε- κρίθη ὁ Ἄλῃς χωρὶς διαταγμὸν.

— Ξεῦρες, τί σκέπτομαι; εἶπεν ὁ Καρά-Μπού- Λαδη μακρόδης, νομίζω τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἄλῃ ὡς εἰρωνεύειαν. Σκέπτομαι νὰ διατάξω νὰ σου κόψουν τὸ κεφάλι σου, αὐθάδη!

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι το ἐ- μάντευσα!

— Πῶς! νομί- ζεις ὅτι ὁ Σουλ- τάνος ἐσκέφθητο· οὗτο πρᾶγμα δ' ἐμέ;

— Δικίη ὄχι, ἀφοῦ σεῖς το ἐ- σκέφθητε δι' ἐμέ;

— Ἐπὶ τέλους ἠμπορεῖ νὰ ἔχη καὶ δικαίον, εἶπεν Καρά-Μπού-Λα- δη κατ' ἴδιαν. Τὸ γράμμα ἦτο κολὴ αὐστηρὸν· πρέπει νὰ συμβουλευθῶ τὸν πρωθυπουρ- γόν μου.

Μίαν ἄλλην φορὰν, ὅτε ἐκλά- πη τὸ θησαυροφυ- λάκιον, ὁ Καρά- Μπού-Λαδη ἀ- πήτησεν ἀπὸ τὸν Ἄλῃν ὡς ἀντα- λῦση τοῦ· κλέ- πτας.

— Σοῦ δίδω τρεῖς ἡμέρας διορίαν νὰ τοὺς εὐρῆς ἐν τὴν τρίτην ἡμέραν, τὴν ὥραν ὅπου ὁ μουζίνης προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν προσευχὴν, δὲν ἀνα- κλύψῃς τοὺς ἐνόχους, θὰ σου κόψω τὴν κεφαλὴν σου.

Ὁ δυστυχῆς Ἄλῃς ἦτο εἰς δεξιὴν θέσιν. Τί τον ὠφέλει ὁ πλοῦτος καὶ αἱ τιμαὶ, ἀφ' οὗ διήρχετο με ἀκατάπαυστον ἀγωνίαν τὴν ζωὴν του; ἐπέστρεψε λοιπὸν κατακικραμένος εἰς τὸ μέγρον του καὶ ἐκά- θησεν ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα πρὸ τῆς θύρας.

(Ἐκεῖται τὸ τέλος.)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

* Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΕΚΥΑΙΣΘΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΣ ΤΟΥ ΑΗΜΙΟΥ * (Σελ. 27)

ΤΟ ΚΑΡΤΕΡΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Τρία ποντικάκια ἐβγάζον τὸ κεφαλάκι των ἀπὸ τὴν φωλεάν των, τὸ κεφαλάκι των τὸ ὁποῖον εἶνε στολισμένον με δύο μικρὰ στρογγυλά αὐτιά, δύο μικρὰ λεπτά μουστάκια καὶ δύο μικρὰ ὀμμάτια τὰ ὁποῖα λάμπουν ὡσάν φωτιαίς. Τὰ τρία ποντικάκια γυρ- νοῦν τὰ κεφαλάκια των ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ σηκόνουν ὀρθὰ τὰ μικρὰ των αὐτιά καὶ τὰ μικρὰ των μουστάκια καὶ περιφέρουν δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τὰ λαμπερὰ μαύρα ὀμμάτια των.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ μικρὸ στίτι ἐκεῖ πέρα; εἶπεν ὁ Στακτερός.

— Ἡ θύρα εἶνε ὀλάνοικτη, εἶπεν ὁ Λεπτομούστακος.

— Καὶ βλέπω σιμὰ εἰς τὴν εἰσοδὸν ἓνα ὀρεκτικὸ κομμάτι τυρί, εἶπεν Βελουδότριχος.

— Ἀπ' ἐδῶ νοιώθω τὴν εὐωδίαν του, εἶπεν ὁ Στακτερός.

— Κ' ἐγὼ! εἶπεν

ὁ Λεπτομούστακος.

— Κ' ἐγὼ εἶπεν

ὁ Βελουδότριχος.

Καὶ τὰ τρία πον- τικάκια κάμνουν ἐν βῆμα ἔξω ἀπὸ τὴν φωλεάν των, ἔπειτα ἐν ἄλλο βῆμα πρὸς τὴν μικρὰν οἰκίαν, ἔπειτα ἐν ἄλλο ἀκό- μη, ὡστε εὐρέθησαν πλησίον τῆς ὀνοικτῆς θύρας. Ἀκόμη ἐν, δύο, τρία βήματα, καὶ εὐρέθησαν μέσα εἰς τὸ σπιτάκι.

Κράκ! — Τί συμ- βαίνει;

Ἡ θύρα ἐκλείσεν ἔξαφνα. Μπα! τὰ μικρὰ ποντικάκια οὔτε το παρετήρησαν κἄν.

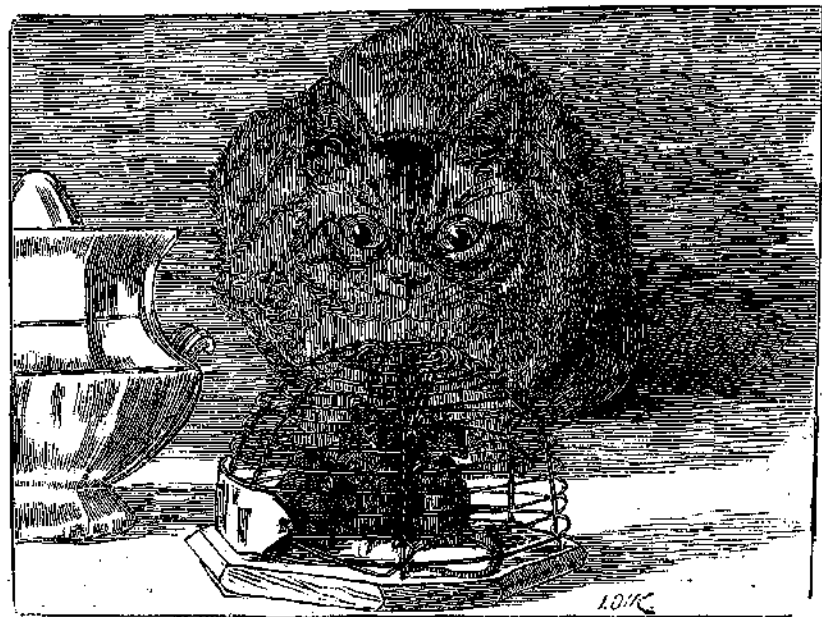
Ἀρχίζουν λοιπὸν νὰ τραγανίζουν σιγὰ σιγὰ τὸ κομμάτι τοῦ τυρίου. ὦ! τί ὠραῖον τυρί!

— Σὰν νὰ το ἔβαλαν ἐπίτηδες δι' ἡμᾶς! λέγουν καὶ τὰ τρία.

Καὶ τὰ ὀντάκια των ἐξακολουθοῦν τὸ ἔργον των με τὴν προθυμίαν, ὡστε τὸ τε- μάχιον τοῦ τυρίου γίνεται ἄφαντον μετ' ὀλίγον.

Τώρα εἶνε καιρὸς νὰ φύγουν. Ἄλλὰ ποῦ εἶνε ἡ θύρα; Ἐγεινεν ἄφαντη καὶ αὐτή. Τὰ τρία κακόμοιρα ποντικάκια εἶνε φυλακισμένα καὶ ἐκεῖ κοντά, δύο βήματα μακρὰν των, ἐν θηρίον στέκει καὶ τα κυττάζει.

Καρφώνει ἐπάνω των τ' ἀγρία του ὀμμάτια. Μαντεύει τί θὰ γίνῃ. Μαντεύει ὅτι ἡ μαγερίσσα θὰ του δώσῃ νὰ φάγῃ τὰ τρία χαριτωμένα ἐκεῖνα ποντικάκια, τὰ ὁποῖα ἐπιάσθησαν εἰς τὴν παγίδα ἀπὸ τὴν λαιμαργίαν των. — ἄχ, αὐτὴ ἡ λαιμαργία τί δὲν κάμνει! — Τὸ θηρίον εἶναι ὀλον χαρὰ διὰ τὸ ὀρεκτικὸν του γεῦμα· ἀλλὰ τὰ τρία πον- τικάκια ἤρχισαν νὰ φοβοῦνται πολὺ, τὰ ἐπίασε δυνατὸς τρόμος. Κακόμοιρα ποντικάκια!

Ο ΠΤΩΧΟΣ ΛΕΜΒΟΥΧΟΣ

Εἰς λεμβούχος ἐξ αἰτίας ἀθροειδῶν καὶ ἄλλων δυστυχημάτων ἦτο καταχρεωμένος, καὶ εἰς τὴν πτωχείαν ὥστε ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ ὅ, τι εἶχε. Οἱ δανειταὶ τοῦ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ καλύψουν τὴν καλύβην του, τὸ πλοιαρίον του, καὶ ὅλα τὰ πτωχικά του ἐπιπλα.

Ὁ δυστυχὴς λεμβούχος εἰς τὴν φρικτὴν αὐτὴν δυστυχίαν τοῦ ἐνομήθη πλούσιον τινα καὶ ἀγαθὸν ἄνθρωπον. Ἐπήγε λοιπὸν πρὸς αὐτόν, καὶ τῷ εἶπε τὴν ἀξιολύπητον κατάστασίν του καὶ τον παρεκάλεσε νὰ τῷ δανείσῃ χιλίας δραχμὰς, τὰς ὁποίας ὑπέσχετο νὰ πληρώσῃ μετὰ ἓν ἔτος μὲ τόκον.

— Εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος, καὶ ὅλοι ὡς τοιοῦτόν σε νομίζουν, ὁ λόγος σοῦ μου φθάνει· ἰδοὺ αἱ χιλίαι δραχμαὶ αἱ ὁποῖαι σοὺ χρειάζονται· δός με τὰς ὅπταν εὐκολοῦθῃς.

Ὁ λεμβούχος λαμβάνει τὸ ποσὸν καὶ ἀναχωρεῖ καταχρεωμένος· ἐργάζεται ἀκούραστα, μὲ ἐπιμονὴν καὶ καρτερίαν· κερδίζει ἀρκετὰ χρήματα, εἰς δὲ τὴν προθεσμίαν τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε προσδιορίσει παρουσιάζεται φαιδρὸς εἰς τὸν πλούσιον καὶ ἀγαθὸν ἄνθρωπον.

— Ἰδοὺ, τῷ εἶπε, θέσας ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο

χιλιάδας δραχμὰς, ἰδοὺ τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖόν μου ἐδάνεισες καὶ ἐν μέρος ἀπὸ δακ ἐκέρδησα μὲ αὐτὰ

— Δὲν ἐνθυμούμαι νὰ σοὺ ἔχω δανείσει τίποτε, εἶπεν ὁ πλούσιος θέλων νὰ δοκιμάσῃ τὴν τιμιότητα τοῦ λεμβούχου· μέσα εἰς τὰ κατόστιχά μου δὲν βλέπω νὰ εὐρίσκεται τὸ ὄνομά σου.

Ὁ λεμβούχος ἀνεχώρησε καταλυπημένος καὶ ἐπέστρεψε φέρων ἀκόμη χιλίας δραχμὰς.

— Αὐτὸ εἶνε ἔβλον τὸ κέρδος μου, τῷ εἶπε· ἂν δὲν πάρῃς ἔτιω δακ μ' ἐδάνεισες, θά τ' ἀφήσω ὅλα, δὲν θέλω τίποτε.

Τότε ὁ πλούσιός τῷ εἶπε :

— Εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ πρέπει ν' ἀνταμειφθῇς· κράτησε λοιπὸν τὰς δύο χιλιάδας δραχμὰς καὶ μεταχειρίσου τὰς ὅπως θέλεις· τὰς δὲ χιλίας δραχμὰς, τὰς ὁποίας σοὶ ἔχω δανείσει, τὰς χαρίζω εἰς τὰ παιδιὰ σου καὶ τὰς κρατῶ μὲ τόκον.

Καὶ ἐθύλαξε τὸν λόγον του. Μετὰ κάμποσα ἔτη ἔδωκε τὰς χιλίας δραχμὰς μὲ τοὺς τόκους των εἰς τὰ τέκνα τοῦ λεμβούχου, τὰ ὁποῖα κατ' αὐτόν τὸν τρόπον ἀνημεύθησαν διὰ τὴν τιμιότητα τοῦ πατρὸς των.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΝΕΜΟΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Ὁ ἄνεμος τῆς ἀνοίξεως φυσᾷ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰς πόλεις.

Παίρνει τοὺς κητούς τῶν μικρῶν παιδιῶν, καὶ τοὺς πηγαίνει ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά. Ἀρπάζει τὰ καπέλα τῶν μικρῶν ἀγοριῶν καὶ κορασιῶν τὰ ὅποια τρέχουν μὲ γέλια εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ τα προβάσουν· τοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ παίξῃ μὲ τὰ ὠραῖα ξέπλεκτα μαλλιά των.

Ζήτη ὁ ἄνεμος τῆς ἀνοίξεως !

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ

Ὁ ἄνεμος τοῦ θερούς φυσᾷ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰς πόλεις.

Μὲ τὴν πνεύν του κἀμνει νὰ παίξουν καὶ νὰ χορεύουν μαζί τὰ ἄνθη τοῦ κήπου καὶ τῶν λειβαδιῶν. Διγρίζει τὰ χρυσᾷ στάχια τοῦ σίτου τὰ ὅποια κυματίζουν ὅπως τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Ταλαντεύει τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων καὶ ναουρίζει τὰ πτηνὰ μέσα εἰς τὰς ὑψηλὰς φωλεὰς των. Ρυτιδώνει τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ φουσκώνει τὸ πανάκι τῆς βαρκούλας καὶ παίξει μὲ τὴν γαλανόλευκον σημαίαν.

Ζήτη ὁ ἄνεμος τοῦ θερούς !

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ὁ ἄνεμος τοῦ φθινοπώρου φυσᾷ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰς πόλεις.

Σείει τοὺς κλάδους τῶν μηλεῶν τῶν καρυῶν καὶ τῶν καστανεῶν, σκορπίζειν ὅλοισι γύρω ὀπωρικά τὰ ὅποια τὰ παιδιὰ μαζεύουν μὲ προθυμίαν. Σαρώνει τὰ ξηρὰ φύλλα τῶν δένδρων εἰς τοὺς δρόμους, τὰ ὅποια πηδοῦν καὶ χορεύουν.

Ζήτη ὁ ἄνεμος τοῦ φθινοπώρου.

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Ὁ ἄνεμος τοῦ χειμῶνος φυσᾷ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰς πόλεις.

Κινεῖ μὲ δύναμιν τὰ δένδρα τοῦ δάσους, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι τρίβουν. Ρίπτει χιόνι εἰς τὸ πρόσωπον τῶν μικρῶν ἀγοριῶν καὶ κορασιῶν, τὰ ὅποια πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ τὰ κἀμνει νὰ βιάζονται εἰς τὸν δρόμον ὅταν ἐπιστρέφουν εἰς τὸ σπίτι των, διὰ νὰ ζεσταθοῦν κοντὰ εἰς τὴν ἐστίαν. Τραγουδεῖ ἔξω ἀπὸ τὰ παράθυρα ἐπάνω εἰς τὰς καπνοδόχους καὶ ἀναγγέλλει τὴν ἔλευσιν τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους μὲ τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα.

Ζήτη ὁ ἄνεμος τοῦ χειμῶνος !

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ θεὰ τοῦ μικροῦ Κουριοκεφαλᾶκη τῷ ἔδωκεν ὡς δῶρον τῆς πρωτοχρονίης ἐν ὠραιότατον μπαστούνι μὲ πολὺ κομψὴν λαβὴν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ τοῦ εἶνε μεγάλο, ὁ Κουριοκεφαλᾶκης το καὶ ἄν' ἐπάνω, καὶ το ἀφίνει χωρὶς λαβὴν.

Ἡ ΘΕΙΑ ΤΟΥ. Δὲν τόκαδες ἀπὸ κάτω, εὐλογημένο παιδί; Ὁ ΚΟΥΡΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ. Ἀπὸ πάνω ἦταν μεγάλο, θειά. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μακρούλας Τραλάλ.

Ὁ μικρὸς Νίκος εἶδε μίαν ἡμέραν μίαν μέλισσαν, ἣ ὅποια ἀπὸ ἐπεριπάτησε εἰς τὸ χερί του ἔκαρνα ἐστάθη· τότε ὁ μικρὸς Νίκος ἔβαλε τὰς φωνὰς· ἐνοεῖτε δικαί, διότι τὸν ἐκέντησε.

Ἄρ' οὐ ἐπέτρυσεν ὁ πόνος, ὁ μικρὸς Νίκος, ὁ ὅποιος εἶνε ὀλίγον συγγενὴς τοῦ Κουριοκεφαλᾶκη, εἶπε μὲ σοβαρότητα :

— Παράξενο ! δταν ἐπεριπατοῦσε ἡ μέλισσα δὲν μ' ἐπόνεσε, ἄρα στάθηκε μ' ἐπόνεσε· γιατί ;

Ἐστὴν ὑπὸ Γεωργίου Παῦ.

Ὁ Κωστάκης καὶ ὁ Γεωργάκης ἔβαλαν ἀπὸ μίαν δεκάραν ὁ καθένας καὶ ἠγόρασαν μίαν καρδερλίαν, διὰ νὰ τὴν ἔχουν μαζί, καὶ τὴν ἔκλεισαν εἰς τὸ κλωβὶ ὅπου κλαδεῖ πολὺ ὠραία. Μετὰ δέκα ἡμέρας ὁ Κωστάκης δὲν εἰδεύρω πὼς ἔγεινε φιλόφως καὶ ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ ἀφήσουν τὴν καρδερλίαν ἀνὰ φύτη διὰ νὰ μὴν εἶνε σκληρωμένη, ἀλλ' ὁ σκληρὸς Γεωργάκης δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσουν.

Τότε ὁ Κωστάκης ὀλίγον θυμωμένος :

— Ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε μισὴ δική σου καὶ μισὴ δική μου ἡ καρδερλίαν; ἂν δὲν θέλῃς νὰ ἀφήσῃς τὴν δική σου μισὴν ἀνὰ φύτη, ἀφήσε τὴν δική μου μισή.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βέλου.

« ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Εὐγε, εὐγε, εὐγε, ἄλλοις τοῦ Παγγαίου, μέσα εἰς τὸ μικρὸν σου στήθος τί μεγάλη καρδιά κτυπᾷ! . . . ἔβον διὰ τὸ ζήτημα τῶν ὑπὲρ Πατρίδος συνεισφορῶν σοὶ λέγω θεὶ ἀρετὰ ἑλληνόπουλα καὶ μικρὰ ἑλληνοπούλα ἐδῆλωσαν μὲ προθυμίαν θεὶ δὲ σταίλων ἄρας τῶν τὰς οἰκονομίας διὰ τὴν φιλετάτην Πατρίδα, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν δὲν μου ἐβάν ἀκόμη ἀνάλογος πρὸς τὸν Μεγάλον σκοπόν, εἶπα δὲ ἄλλοτε ὅτι ἐνοεῖ ἢ λαμπρὰ νὰ γίνῃ ἡ συνεισφορὰ αὐτὴ καὶ νὰ τεμῆσῃ τὰ ἑλληνόπουλα τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ἢ νὰ μὴ γίνῃ διόλου. Ὁδ' προσμείνω λοιπὸν, φίλη μου, ἀκόμη ὀλίγον καὶ τότε θά σοι εἶπω ὀριστικῶς ἂν ὁ ἀνοίξῃ ἢ δὲν ὁ ἀνοίξῃ στήλην πατριωτικῶν εἰσφορῶν.

Πῶς γίνεται αὐτό, Ἐβόλε· Ἐλληνη, νὰ μὴ γνωρίζῃς ποῖον ἔργον θὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὴν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ τῷ 1886; Εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ τελευταίου φυλλαδίου τοῦ 1885 λέγεται ρητῶς ὅτι θὰ εἶνε ἡ Ἀρθούλα θετικώτατον μυθιστόρημα μὲ καλλιτεχνικωτάτας παρισινὰς εἰκονάς. Ἦθελον νὰ σοὺ γράψω καὶ ἄλλα περὶ τοῦ ὠραιότατου τούτου ἔργου, τὸ ὁποῖον θὰ κατακτηθῆσῃ μικροῦ καὶ μεγάλου παιδιὰ καὶ γυναικί, ἀλλ' ἐλπίζω θεὶ τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεγνωσκείς τὰς γραμμὰς ταύτας, θά ἔχεις ἤδη λάβει τὸ πρῶτον τεῦχος τῆς χαριεστάτης Ἀρθούλας — τὸ ὁποῖον ἐξαιρετικῶς θὰ σταλῇ εἰς ἔβλους τοὺς συνδρομητὰς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ὡς δῶγμα — ὥστε σε ἀφίνα νὰ σχηματίσῃς μόνος σου περὶ αὐτῆς γνώμην, ἂν καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτον τεῦχος δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐνοήσῃ τὴν ἄξιαν κανενὸς ἔργου ἴδιος δὲ τῆς Ἀρθούλας, ἣ ὁποία ἔβον προχωρεῖ γίνεται συγκινητικώτερα, περιπαθεστέρ, δραματικώτερα . . .

Ἦδᾶπαντος εἰς τὸ ταχυδρομεῖον θὰ ἐλάθῃ, ὅπως λέγεις, φιλετάτη Νίκη ἡ συνδρομή σου τοῦ 1885· εἰς τὸ γραφεῖόν μου δὲν ἔφθασε, τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ σοὺ το διαθεσώσω.

Καλῶς τὴν, καλῶς τὴν τὴν Μικρὴν Πολυλογου, τὴν νέαν μου φίλην, τὴν ὁποίαν μεῦ ἔρχεται καὶ νὰ φιλήσῃ συγγενῶς καὶ νὰ μαλώσῃ νὰ τὴν φιλήσῃ διότι μ' ἀγαπᾷ πολὺ καὶ τὴν ἀγαπᾷ κ' ἐγὼ, καὶ διότι γράφει μὲ πνεύμα· νὰ τὴν μαλώσω διότι καθαρὰ καθαρὰ καὶ ἔσπερα μοῦ κἀμνει τὸν πανηγυρικὸν της. Ἐμοῦ λέγουν θεὶ εἶμαι ἐπιμελής καὶ ἀρετὰ ἑκνονοῖα γράφει εἰς τὴν ἐπιστολήν της. Ἄρ' Πολυλογου, Πολυλογου, δὲν ἠξέουρες ὅτι εἶνε μερικὰ πράγματα πλὴ ὅποια οἱ ἄλλοι ἠμποροῦν νὰ λέγουν δι' ἡμᾶς, εἰς ἡμᾶς τοὺς ἴδιους ὁμοῦ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκ

λέγωμεν; ἄς εἶνε . . . εἶσαι μικροῦλα ἀκόμη καὶ σε συχωρᾷ· κύτταε νὰ μου γράψῃς τακτικά καὶ καλὰ, καὶ πολλὰ, διότι, ἂν πᾶρω παράδειγμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, δὲν φαίνεται διόλου Πολυλογου, τὸ ἐναντίον μέλισσα· ἀλλὰ προσπάθησε συγγενῶς νὰ διορθώσῃς κάπως καὶ τὴν γραφὴν σου, ἣ ὁποία χωλαίνει (ὅπως μοὺ γράφεις μὲ ἀκείπαινον εἰσακρίνεται) πηγαίνει τὴν εἰς κανένα χειραῦρον νὰ τῆς ἰσικήσῃ τὰ πόδια της . . . Παιῶ! πόσα σου εἶπα ! ἀλλὰ τί νὰ κῆνω; ἔσμινα μὲ μία Πολυλογου κ' ἔγεινα κ' ἐγὼ . . .

Ναί, γρηγόρα, γρηγόρα νὰ μάθῃς νὰ γράφῃς, μικρὸ μου Γεωργίε Βαβῆα διὰ νὰ μου γράψῃς. Πῶς ἀνυπομονῶ ! ἀλλὰ καὶ σὺ βέβαια θὰ βιάσῃς ὅλη τὰ δυνατὰ σου διὰ νὰ μάθῃς. Εἶμαι καὶ περιέργος νὰ ἰδῶ ποῖον ὠραῖον ψευδώνυμον θὰ ἐκλέξῃς.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου θὰ γίνετα ὅπως ἐπιθυμῆς, Ἐβόλε Περιπέλει. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου περὶ τοῦ νέου ἔτους.

Ἐβλος πάντων σε ἀφίχεν ὁ κατηρμένος ἐκεῖνος ἐφεκλόπνονος, ὁ τρυφερὸν μου Ἄρθος τῶν Δειμῶνων, ἔφυγε, πάγει εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ. Πόσον ἐχάρηκα! . . . Ὁδ' πρὸς τὸ ζήτημα τὰ ὁποῖα μοὺ γράφεις δὲν εἶμαι ἐντελῶς σύμφωνος μαζί σου. Βεβαίως ἦσαν ἡρωεὶς ἀπαράμιτοι οἱ ἄνδρες τοῦ 1821· ἀλλὰ πῶς ἠμποροῦμεν νὰ κατηγορήσωμεν τοὺς συγγενῶνας μας Ἐλληνας, ἀφ' οὐ ἀκόμη δὲν ἐφά η τί δύναται νὰ κἀμουν εἰς τὴν στιγμήν τοῦ κινδύνου; Παῖς σου λέγει θεὶ δὲν θ' φκοῦν καὶ πάλιν ἡρωεὶς νὰ κἀμουν ἀνδραγαθήματα, φιλοπατρίδας νὰ θυσάσουν καὶ πάλιν κολοσιαιίας περιουσίας διὰ τὴν Πατρίδα; . . . Μὴν ἔχωμεν τῶσαν κἀκὴν ἰδῶν διὰ τὸν αὐτόν μας.

Ὁχι, φίλε μου Ἀλέξανδρε Παντερμαλή, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καταχωρῇ τὰ ἴδια αἰνίγματα εἰς δύο συγγενῶνας περιουδικᾷ. Ἄπορῶ πῶς σου ἐπέτρυσεν ἀπὸ τὸν νοῦν σου θεὶ ἦτο ποτε δυνατόν τοιοῦτο πρᾶγμα. Κάθε περιοδικὸν ἐνοεῖ νὰ ἔχῃ τὴν ἴλην του· ἔχεις σὺ μὲ κἀνένα συντροφεῖον τὸ ἐπαυφῶρι σου ἢ τὸ πανταλόνι σου; Ὁχι, βέβαια.

Θά σ' ἀγαπῶ, πολὺ πολὺ, νέε μου φίλε, μικρὸ μου Περ. Ἰασιωνίδη· καὶ μὲ πολλήν, πολλήν χαρὰν μοὺ θὰ δημοσιεύω τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς ἴταξ· ἀλλὰ πρόσθε δὲ νὰ τὰς λυθε σωστὰ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις· εὐτὴν τὴν φορὰν, νὰ σοὺ το πᾶθ; δὲν ἐπέτρυχε· καὶ ὅπως ἤθελα τῶσαν νὰ δημοσιεύσω τ' ὄνομά σου, Τί νὰ γίνῃ πλέον ! Ὁ ἀναγκασθῶ νὰ περιμῆνω νὰ μου σταίλῃς τὰς λύσεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου,

αί όποία: βεβαίως θά είνε σωσταί. Κύτταξε νά μή μ' έντροπίδωσες!

Μ' ένθυσμήθηκην έπί τέλους και ό Γέρος τοῦ Μωριά! Τί νάγινε; τί νάγινε; Έλεγα κ' έγώ, και οὔτε μου γράφεις, οὔτε μ' ένθυμείται; Και ποῦ νά φαντασθῶ ότι ό Γέρος τοῦ Μωριά εἰς αὐτό τό μεταξύ ήλθεν εἰς τόν Μωριά, και άπό τό Πορτ-Σαΐδ εύρίσκεται εἰς τήν πατρίδα του, κειμήμων κάτω έχει εἰς τό άχρον τής Πελοποννήσου! Τέλος πάντων καλῶς έφρισε και εἰς τήν Έλλάδα και εἰς τήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ!

Φαίνεται ότι κατήγησα πολύ εύαίσθητος: διότι ένιστε συγινούμαι τόσον, τόσον! Διως παραδείγματος χάριν έμα έλαβα τήν έπιστολήν σου, Ίωρικέ "Ανεμε. Μού γράφεις: «Χαιρετέω από μακράν μέ τήν σιγανήν πνοήν μου, τήν καλήν φιλοπάτριδα (τήν μικράν "Ελληνίδα "Ολγαν Σπάθη) "Η έπιστολή της μέ συνεκίνησε τόσον που έδάκρυσα και ευθύς έλαβα τήν πένναν διά νά σου γράψω: αλλά δέν ήμπορεσα διά λόγων νά εκφράσω ήλην τήν συγκίνησίν μου που ήσανόμην βαθεία, μέσα μου, και δι' αυτό περιαρίζομαι μόνον νά σου σταίλω, ακολουθών κ' έγώ τό παράδειγμα τής μικράς "Ελληνίδος, τά εσώκλειστα 5 φράγκα. Είνε μικρόν τό ποσόν έμπρός εἰς τας περιστάσεις: αλλά ένθυσμω, άγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, πῶς κ' έγώ είμαι μικρός.» Ναι πολύ συνειδητήν, Ίωρικέ "Ανεμε, οι λόγοι σου μοι έπράνησαν ως μωρωμένον άεράκι έρχόμενον από τήν ώραίαν σου πατρίδα. "Η προθυμία σου αὐτή δεικνύει ότι τήν άγάπην τήν Πατρίδα και διε άν ήσο μεγαλειότερος θά της έξείκωνες άκόμη εκφραστικώτερον τήν άγάπην σου. Πόσον ευτυχής είμαι ότι έχω τέτοιους φίλους, και πόσον χαρόμεν ότι συνετέλεσα κ' έγώ διόγων νά γίνουν τοιοῦτοί.. Διά τά 5 φράγκα σου σοι λέγω ότι είπα άνωτέρω. Δέν είμαι βεβαία άκόμη άν θ' άνοιξω στήλην εισφορών διά τήν Πατρίδα: άν άνοιξω θά τα κρατήσω ειδημή θά σου τα επιστρέψω όπως και όλων δυοι μου έστειλαν έως τώρα. Σου ανταποδίδω τό φίλημα.

Και πάλιν έπιναλαμθάνω ότι τά γαλλικά αινίγματα τά εκλέγω μόνη μου και δέν δημοσιεύω όσα μου στέλλουν οι

φίλοι μου. Δοιπόν ως τό άκούσουν άλλην μίαν φοράν οι ένδιαφερόμενοι. και ως μου στέλλουν μόνον ελληνικά.

"Ο λεξιγράφος σου, Γ. Πανά, έδημοσιεύθη ει τό 20^{ον} τεύχος. "Ερωτήσεις, πληροφορία, άσπασμοί προσορήσεις: "Απολλώνιος ό Τυανεδε άσπάζεται όν Κερυντροδόλον Δία, τόν Φιλόπατριν "Ελληνα, τήν Φιλόπατριν "Ελληνίδα, τόν Μάριον Καπάριν και τόν Μοτταρήν.— Τό "Αθος τών Λειμώνων στέλλει τούς άσπασμούς του εἰς τό Μή με λησμόνει, τό όποϊον παρακαλεῖ νά τω αποκαλύψη τό θνομά του, εἰς τόν Πυγμαλίωνα άπαντή δι' ευχαρίστως ή έλεγε τό άλλης θνομά του, αλλά δέν έπιθυμεί νά αλλάξω τό ψευδώνυμόν του, τό όποϊον έχει πρό πέντε έτών. Τας προσορήσεις του πέμπει εἰς τόν "Αρην και τούς άσπασμούς του εἰς τήν Δευκήν Περιστεράν, τήν Πειραλίην "Αδραν και τήν "Αισάβην τής Κρήτης.— Τό Κάρι τής Γραβιάς άσπάζεται τόν Σχοινοβάτην τόν όποϊον παρακαλεῖ νά τω εἰπῃ τό άλλης θνομά του.— "Ο Ψεφός εκπιθυμεί πολύ νά μάθη τί απέκρινεν ό "Αρης μέ τήν Σφάκη ή όποια τον ένίτα με τό κεντρικόν, έπιθυμεί δέ νά μάθη άκόμη και τό θνομα του Πολιτικῶ "Αστέρος. Στέλλει δέ πολλούς άσπασμούς εἰς τόν Αντίβαν Κοκοράς τόν όποϊον έρωτά άν έτεπρήση τό μάγυλον του.— "Η "Ηρωική Πάρρα άντασπάζεται τό Μή με λησμόνει, του όπολου έπιθυμεί νά μάθη τό θνομα διά νά τω φανέρωσῃ τά ιδικάν της.— "Ο Αρχάγγελος Γαβριήλ πέμπει τούς άσπασμούς του εἰς τήν Λέονα, εἰς τήν Είκοστήν πέμπτην Μαρτίου, και εἰς τήν Μοτην τοῦ "Αραβίου, τής όποίας έπιθυμεί νά μάθη τό θνομα.— "Ο "Ενδοξος Περικλής έπιθυμεί νά μάθη τό θνομα του "Οθρανίου Αγγέλου.— "Ο Κανάρης Φ. προσφέρει τούς άσπασμούς του εἰς τήν Χλωρίδα τοῦ Παγγαίου.— "Ο πές μου τό ρά σου τό πδ μοι άνέθηκε νά εἶπω ότι θνομίζεσαι Κυρίακης Γ. Μπουκλάκος.— "Ο Γέρος του Μωριά προσφέρει τούς άσπασμούς του εἰς τόν Βασιλέα τής "Ερήμου, τήν φιλον του και συμπατριώτην.— "Ο Μίλων ό "Αθλητής άσπάζεται τόν Δημητράκη Κοκοῦ Πεγειοτάκηην.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

Δήξαντος ήδη του 7ου έτους τής ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, παρακαλούμεν τούς κυρίους συνδρομητάς τούς μη άνακωσώντας εισέτι τήν συνδρομήν των και έπιθυμούντας νά εξακολουθήσωσι λαμβάνοντας αὐτήν και κατά τό αρθάμενον 8^{ον} έτος 1886 νά μας αποστείλωσιν έχκαίριως διά συστημένης έπιστολής τό αντίτιμον τής συνδρομής των (οί έν Έλλάδι φρ. 5 και μετά τής ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ φρ. 7,50) αἰ δέ έν εἴ "Εξωτερικῶ χρυσῶ φρ. 6 και μετά τής ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ χρυσῶ φρ. 9, δεκά και εἰς χαρτονήμιμα ή γραμματόσημον παντός έθνους) ένα μη έπέλλη διακοπή τής πρὸς αὐτούς άποστολής του φύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

5. Δεξιγράφος.

Στά μικρά μικρά πουλάκια όπως είμαι: θά με 'ήγες. Δίχως κεφαλήν, σε λίγαυε τών ανθρώπων θά μ' εύρήτες. Κι' άν δέν μ' έχετε, σας λέγω πως άδικως με ζητείτε. "Εστέλη υπό του Σπυριδρος

6. Δεξιγράφος.

Ζῶν είμαι τρωατικόν
Ός είμαι άν μ' άρήσης
'Αλλ' όργανόν σου αίσθητικόν,
'Αν μ' αποκεφαλίσης "Εστέλη υπό 'Αλλ. Παντερμαλή

7. Μεταγραμματισμός.

"Οπως είμαι άν μ' άφήσης, σπίατι, κάμαρος σφαλίω.
'Αν τήν κεφαλήν μ' άλλήξης, όρη, κάμπους χρωματέω. "Εστέλη υπό 'Α. Αστραπής.

8. Δίνεγμα.

'Ανευ έμου, ως βλέπετε, ό κέσμος δέν ύπάρχει,
'Ανευ έμου και ό Θεός ή Ίδιος δέν όρχει,
Μ' έχουν οι αυτακάτορες και ό λαός επίσης,
Και εἰς πλουσίους και πτωχούς καί μ' εύρης άν ζητήσης,
Δέν άγαπῶ τούς βασιλεῖς, τόν όχλον προστατεύω,
'Ότις πόλεις είμαι δεύτερος κ' εἰς τας όδοὺς προτεύω.
'Όσως δέν μ' εύρες, φίλε μου, κ' εισέτι άπορείς.
'Εν τούτοις κ' εἰς τό σέμα σου νά μ' εύρης είμπορείς. "Εστέλη υπό τής Αλμοστασίους Καρίας

ΛΥΣΕΙΣ

- 1. Πηγή, γή. — 2. Νήμα, Μήμα. 3. Έπίς. 4. — Ραδάμανθος (1. Ρόδον, 2. Άγλαρα. 3. Διόνυσος. 4. "Αθήναι. 5. Μηλέα. 6. "Αριστοτέλης. 7. Νέκταρ. 8. Θεμιστοκλής. 9. Υς. 10. Σολαμιά).